

Rất Là Yêu Em

Contents

Rất Là Yêu Em	1
1. Chương 1: Chương 1(1)	2
2. Chương 2: Chương 1(2)	3
3. Chương 3: Chương 1(3)	5
4. Chương 4: Chương 1(4)	7
5. Chương 5: Chương 2 (1)	9
6. Chương 6: Chương 2 (2)	11
7. Chương 7: Chương 2 (3)	13
8. Chương 8: Chương 2 (4)	15
9. Chương 9: Chương 3(1)	17
10. Chương 10: Chương 3(2)	19
11. Chương 11: Chương 3(3)	21
12. Chương 12: Chương 3(4)	22
13. Chương 13: Chương 4(1)	24
14. Chương 14: Chương 4(2)	28
15. Chương 15: Chương 5: (1)	32
16. Chương 16: Chương 5: (2)	36
17. Chương 17: Chương 6: (1)	39
18. Chương 18: Chương 6: (2)	42
19. Chương 19: Chương 7: (1)	44
20. Chương 20: Chương 7: (2)	48
21. Chương 21: Chương 8: (1)	52
22. Chương 22: Chương 9: (1)	56
23. Chương 23: Chương 9: (2)	59
24. Chương 24: Chương Cuối	63

Rất Là Yêu Em

Giới thiệu

Hương Ưng Kiệt - một gã đàn ông khoác một vẻ bề ngoài lạnh lùng, đào hoa nhưng vô cùng lưu manh

1. Chương 1: Chương 1(1)

“Là lạ...” Quý Tiểu Ba cảm thấy sau lưng luôn có ánh mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm cô.

Cô đi dạo một mình ở khu đồ chơi trẻ em trong công ty bách hóa, muốn mua một con búp bê tặng cháu gái nhỏ làm quà sinh nhật, khi cô di chuyển bước chân, lúc nhìn thấy trên kệ búp bê Barbie, búp bê Jenny, búp bê Lica và gần nhất là búp bê Cầu Cầu, giống như có người cũng đang di chuyển theo bước chân của cô ở sau lưng.

Là người xấu sao? Cô quay đầu lại nhìn, quả thật có một người đàn ông ở sau lưng cô.

Người đàn ông xuất hiện một mình ở khu đồ chơi trẻ em, còn đi theo cô, rõ ràng là có ý đồ bất chính.

Chẳng qua người xấu này cũng hơi đẹp trai một chút, anh cao lớn, lông mày rậm, ánh mắt long lanh phát sáng, môi khẽ nhếch lên rất có khuôn mẫu, kiểu tóc hơi dài tỏa ra khí chất chính trực mãnh liệt, vẻ mặt rất không kiên nhẫn.

“Cô ơi, mời cô tránh ra, đừng mãi chắn trước mặt tôi, muốn thu hút sự chú ý của tôi, đây không phải là phương pháp hay.” Huống Ứng Kiệt nhìn thẳng vào cô gái này, một vẻ mặt muốn nói lại thôi, xin mời cô nhường một lối đi được không, đừng mãi cản trở anh.

Bản thân anh là một nhà thiết kế thời trang, trước khi đến nước Pháp xa xôi bồi dưỡng, cuộc chơi với tính chất là tạo hình thiết kế trang phục búp bê Cầu Cầu thay công ty của học trưởng, khi rảnh sẽ ra ngoài chợ tìm quây phân phối hàng cố định, so sánh sự khác biệt giữa thiết kế của mình với một nhà thiết kế khác một chút.

Vốn là anh muốn mua vài con búp bê nhãn hiệu của anh trở về nghiên cứu một chút, nào biết cô gái này thật là kỳ quái, anh muốn xem búp bê Barbie, cô liền chuyển bước che khuất búp bê Barbie, anh muốn xem búp bê Jenny, cô lại liền di chuyển đến trước tủ búp bê Jenny, nếu không phải là thiếu gân thì chính là có ý đồ khác.

Mà anh tin tưởng là nguyên nhân thứ hai lớn hơn.

Anh luôn được các cô gái hết sức chào đón, ngoài là nhà thiết kế búp bê Cầu Cầu ra, anh còn là quản lý của cửa hàng quần áo và trang sức phụ nữ trên phố Vĩnh Hòa, nhìn thấy tất cả các loại phụ nữ, ý đồ của phụ nữ, chỉ cần anh liếc mắt nhìn một cái thì đã hiểu rồi.

Mặc dù dáng dấp của cô gái trước mặt này không tệ, diện mạo làm lay động lòng người đáng người nhanh nhẹn hấp dẫn, còn vẻ mặt thì như đang trách mắng anh, đáng tiếc anh rất bận, ngay cả thời gian bắt chuyện cùng cô cũng không có, anh có quá nhiều chuyện phải làm.

“Tôi đâu có cản trở anh?” Quý Tiểu Ba kêu la, anh là người xấu lại tố cáo trước, ngược lại vu khống cô? Cô không nói rõ ràng với anh sao được, anh tưởng rằng anh là ai hả? “Cái đó...anh này, anh ——” Không nghĩ tới lời nói của cô cứng rắn bị cắt đứt.

“Thật ngại, tôi thật rất bận, thời gian có hạn, mời cô nhường một chút.” Huống Ứng Kiệt không rảnh nghe lời đạo đầu của cô.

“Tôi...chính là không nhường đó thế nào?” Lý Tiểu Ba sẽ không cãi cò với người khác, gặp gỡ loại người kiêu căng lại không phân rõ phải trái này, thật sự cô hoàn toàn không phục.

Huống Ứng Kiệt kìm nén tức giận, tầm mắt chậm rãi từ đôi môi đỏ mọng cong lên của cô dời đến đôi mắt long lanh cùng hai đường lông mày của cô.

Anh cẩn thận nhìn kỹ cô, lúc này mới phát hiện cô cũng coi như là loại con gái mềm mại vừa miệng, ngay cả vẻ mặt tức giận cũng rất dễ thương, bộ dáng ngoan cố cũng làm cho anh cảm thấy buồn cười.

Anh thả lỏng mặt mình, cố ý trêu chọc cô nói: “Vậy thì cô đứng yên ở chỗ này đừng di chuyển.”

Anh cho phép cô tiếp tục cố chấp, tự mình duỗi tay dài, lướt qua đỉnh đầu cô, muốn lấy búp bê Jenny và búp bê Barbie trên kệ.

Quý Tiểu Ba vào lúc anh lấy tư thế Thái Sơn áp ép về phía cô thì toàn thân không khỏi run rẩy.

Trên người anh có mùi đàn ông hấp dẫn mãnh liệt, sự gần gũi trong nháy mắt làm cho cô nhìn thấy rõ ràng đường nét cơ thể bên dưới quần áo anh, hầu hết nổi bật trên cổ, thiếu chút nữa cô xấu hổ đến thét chói tai, may mà cô lập tức che miệng mình, nếu không nhất định người khác cho rằng đã xảy ra án mạng.

Huống Ứng Kiệt cũng đang nghiêng người hết sức, chống lại ánh mắt kinh ngạc lại xấu hổ của cô, bình thường ánh mắt sùng bái của phụ nữ sẽ làm cho anh cảm thấy rất tốt, nhưng cô gái này lại gây ra một loại cảm giác khác.. mùi vị ngọt ngào trên người cô, mắt to lấp lánh chuyển động, làm hại anh một trận miệng đắng lưỡi khô.

Đột nhiên ngực anh căng thẳng, nín thở lấy đi hai hộp búp bê mình muốn, thân thể lui ra ngay lập tức, đứng ở trước mặt cô, không nhìn được lại nhìn hai mắt cô.

Quý Tiểu Ba để hai tay xuống, khí nóng trên mặt xông ra mãnh liệt, buồn bực vì mình thật sự nghe lời anh, đứng bất động tại chỗ, thiếu chút nữa cơ thể của anh đụng phải cô rồi!

Huống Ứng Kiệt cười nhìn đáng vẻ vô tội lại tức giận của cô, giống như ăn phải buồn bực thiệt thòi, nhưng anh không có ý sàm sỡ cô một chút nào, là chính cô không tránh ra.

“Cô gái dễ thương, gặp lại sau.” Môi của anh gợi lên một nụ cười, không tự chủ phóng điện với cô, ngay sau đó tự nhiên rời đi.

Cả người Quý Tiểu Ba rét lạnh, sao anh có thể gọi cô là...cô gái dễ thương, cô lại không biết anh.

“Đồ đàn ông đáng ghét, đáng ghét, lưu manh, lưu manh.” Mặt cô đỏ rực thấp giọng trách móc.

Cô hít thở sâu, muốn bản thân bình tĩnh, cô tới mua quà sinh nhật cho đứa cháu nhỏ làm sao có thể để một chuyện ngoài ý muốn thêm vào khiến tinh thần không yên được chứ.

Cô quay đầu đi chọn quà tặng, vừa quay đầu lại, phát hiện búp bê Jenny cô vừa chọn trúng đã không còn trên kệ.

“Oh! Bị anh ta lấy đi rồi.” Cái anh mua chính là cái cô muốn, quá đáng ghét, quá đáng ghét!

2. Chương 2: Chương 1(2)

Cô ảo não, tìm tới cô gái chuyên đứng ở quầy đồ chơi trẻ em: “Xin hỏi ở đây còn mẫu búp bê Jenny nữa không?”

“Nếu trên kệ không có có thể giúp cô đặt trước, chẳng qua phải đợi ba ngày mới có.” Cô gái chuyên đứng ở quầy đặt tấm bảng hàng bổ sung lên cái thùng không.

“Ba ngày thì lâu quá.” Quý Tiểu Ba thất vọng, vất vả lắm cô mới tìm được một cái vừa ý.

“Cô cần gấp à?”

“Ừ! Là muốn mua làm quà sinh nhật cho cháu gái.”

“Thì ra là cô muốn tặng người khác, cháu gái cô bao nhiêu tuổi?” Cô gái chuyên đứng ở quầy nhiệt tình hỏi cô.

“Mười ba tuổi.”

“Vậy cô có thể mua búp bê Cầu Cầu, bây giờ thịnh hành nhất chính là búp bê Cầu Cầu, nữ sinh lớn nhỏ đều rất mê đấy! Mùa đông số lượng hạn chế cũng chỉ còn dư lại cái cuối cùng này.” Cô bán hàng lấy búp bê Cầu Cầu đưa cô xem.

“Đó, nhiều người mua như vậy hả?” Quý Tiểu Ba cẩn thận nhìn kỹ cái hộp nhận được trên tay, cô mới vừa về nước không lâu, rất ít tiếp xúc với đồ chơi trẻ em, không hiểu rõ lắm về xu hướng thịnh hành của búp bê.

“Cô nhìn thử quần áo trên người nó, giày dép và phụ kiện, có phải vừa đẹp lại không quá khoa trương không, rất nhiều cô gái thích mô phỏng theo cách ăn mặc của nó đấy! Thông thường quần áo của búp bê không phải quá lộ lố, chính là mộng ảo, hình thái của búp bê Cầu Cầu cũng không giống nhau, vừa lên thị trường đã có thể vang dội trong lòng tất cả thiếu nữ, từ cô gái mười hai tuổi đến cô gái hai mươi tuổi đều si mê cách ăn mặc của búp bê Cầu cầu, nó thật sự đã trở thành mục tiêu để các cô gái đương thời theo đuổi!” Cô bán hàng giới thiệu nhiệt tình.

“Cô nói...các cô gái mô phỏng theo cách ăn mặc của búp bê?” Quý Tiểu Ba sợ mình nghe lầm.

“Đúng vậy! Công ty này còn có trang web dạy học, muốn mặc thử trang phục búp bê cầu Cầu cũng có thể lên mạng nhìn. Cô nhìn bộ quần áo mà cô sinh viên mặc trên người kia, có phải giống với búp bê trên tay của cô không? Cô ấy là khách quen ở đây, hay tới mua búp bê Cầu Cầu.” Cô bán hàng chỉ vào cô gái trẻ đang đi bộ trên phố.

Quý Tiểu Ba mở to đôi mắt, nhìn búp bê Cầu Cầu có tỉ lệ thiết kế phỏng theo dáng người phương Đông trên tay lại nhìn nữ sinh kia một chút, rõ ràng là giống nhau, trên đầu đội nón len dài tai, tô điểm hai hình tròn nhỏ, trên người mặc áo lông trắng dệt hoa văn phối hợp với áo bó sát người cổ cao màu hồng, kết hợp với váy len thấp eo, quần bó sát người bên trong, chân mang một đôi giày lông xù, dáng vẻ vừa mốt vừa xinh đẹp.

“Búp bê lại có thể tạo nên phong trào, khiến cho các cô gái mặc quần áo mô phỏng theo tạo hình của nó?” Quý Tiểu Ba thật sự ngạc nhiên, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ tới búp bê có thể dẫn dắt một thịnh hành.

Chắc là có người chuyên thiết kế quần áo của búp bê, mượn việc thiết kế trang phục cho búp bê để tuyên truyền.

Hơn nữa búp bê Cầu Cầu có gương mặt vui vẻ dễ thương, mắt to mơ mộng y hệt trong truyện tranh, cái miệng nhỏ nhắn mỉm cười, làn da trắng sáng, đủ loại kiểu tóc, ngay cả cô cũng bị hấp dẫn, hướng chí tâm của nhiều cô gái.

“Tiểu thư cô xem, đây là giấy đăng kí tham gia cuộc thi các cô gái mô phỏng theo cách ăn mặc của búp bê Cầu Cầu sẽ được công ty đồ chơi tổ chức cho trong cả nước vào tháng, nhất định là rất tuyệt.” Cô bán hàng đưa tờ giấy quảng cáo cho cô xem.

“Thật sự là....sức hấp dẫn quá lớn! Tôi mua cái này được rồi.” Quý Tiểu Ba quyết định mua búp bê này, mặc dù phong trào thịnh hành chỉ là nhất thời, nhưng đi theo thịnh hành, dù sao vẫn sẽ không sai.

Chủ yếu nhất là, phong trào đi theo búp bê Cầu Cầu này thật sự khiến cô rất tò mò lớn.

Thật ra thì từ nhỏ cô đã đến châu Úc làm du học sinh, gần đây mới vừa tốt nghiệp học viện thiết kế thời trang St. Ward, chuyển về định cư ở Đài Loan, lúc ở trường cô chuyên nghiên cứu thiết kế lễ phục, sau khi về nước đang muốn tìm công việc ở công ty lễ phục có quy mô, có chút quan tâm đến xu thế thời trang đang thịnh hành.

“Nhất định cháu gái của cô sẽ thích.” Lập tức cô bán hàng giúp cô tính tiền, đóng gói.

Toàn bộ lực chú ý của Quý Tiểu Ba ở trên búp bê Cầu Cầu, đã sớm quên vừa rồi có khoảng thời gian không vui với một người đàn ông xa lạ.

Cô trả tiền xong, cầm theo gói quà sinh nhật được gói xinh đẹp đến nhà cháu gái nhỏ.

“Oa! Là búp bê Cầu Cầu ư! Cô nhỏ, con cũng biết cô sẽ tặng con cái này.” Từ nhỏ cháu gái nhỏ đã được anh trai và chị dâu nâng ở lòng bàn tay lớn lên, cực kỳ chú trọng đến cách ăn mặc, cô bé mở quà ra, vừa nhìn là Cầu Cầu ngưỡng mộ trong lòng, vui vẻ ôm hôn Quý Tiểu Ba.

“Con thích là tốt rồi.” Quý Tiểu Ba cười vui vẻ, thấy cách ăn mặc trên người cháu gái nhỏ cũng có nét tương đồng với búp bê Cầu Cầu, không nhịn được hỏi: “Quần áo con mặc trên người này được mua ở đâu?”

“Quần áo và Trang sức Đại Ứng ạ! Họ có rất nhiều chi nhánh, chuyên bán quần áo đang thịnh hành, con và bạn của con thường đi dạo! Hơn nữa ở chỗ đó có thể mua được quần áo giống như Cầu Cầu.” Cháu gái nhỏ quen thuộc nói.

“Nghe con nói như vậy, thật giống như là con có rất nhiều quần áo giống như Cầu Cầu?” Quý Tiểu Ba cảm thấy hứng thú hỏi.

“Dạ! Cô nhỏ, con nói nhỏ cho cô biết, hầu như tiền tiêu vặt của con đều đầu tư vào mặt này.” Cháu gái nhỏ vui vẻ chia sẻ sở thích của mình với cô Tiểu Ba, “Cô nhỏ có muốn đến phòng của con hay không, nhìn một chút búp bê và quần áo con thu thập được?”

Dĩ nhiên Quý Tiểu Ba muốn mở mang một chút.

Cháu gái nhỏ nhiệt tình lôi kéo cô đến tham quan phòng, cửa vừa mở ra, bên trong có một tủ thủy tinh xinh đẹp, thu thập các loại trang phục của búp bê Cầu Cầu, vừa mở tủ quần áo ra, tất cả quần áo đều giống hệt với búp bê.

“Oa!” Mặt Quý Tiểu Ba kinh ngạc.

“Mẹ con nói con có thể đi ghi danh tham gia cuộc thi mô phỏng theo cách ăn mặc của Cầu Cầu.” Cháu gái nhỏ vui vẻ cầm giấy ghi danh đến khoe.

Quý Tiểu Ba đã sớm xem qua tờ giấy ghi danh kia, nghĩ thầm phong trào đi theo Cầu Cầu trong thời gian ngắn tuyệt đối sẽ không biến mất, đã tạo thành một cơn gió lốc.

“Trừ cửa hàng quần áo và trang sức Đại Ứng mà con nói, còn chỗ nào khác mua được quần áo của Cầu Cầu không?” Cô hỏi.

“Muốn giống như đúc cũng chỉ có quần áo và trang sức Đại Ứng có bán, hơn nữa chỗ đó có đủ loại kích thước, giá cả hợp lý, thịnh hành lại không mắc!” Cháu gái nhỏ mua được nên rất hài lòng.

“Cửa hàng phục sức Đại Ứng con nói kia ở đâu?” Quý Tiểu Ba rất muốn đi nhìn thử, thông thường búp bê đồ chơi loại đẳng cấp, quần áo và linh kiện đều có bản quyền, không thể nhái, nói vậy cửa hàng kia đã lấy được bản quyền duy nhất.

“Toàn bộ cửa hàng đều ở phố Vĩnh Hòa Náo, phía trước cửa hàng có ba phòng cỡ lớn, cách nhà cũ của cô không xa, chỉ cách một con đường lớn, trong cửa hàng kia có một ông chủ rất đẹp trai! Hi hi...con và bạn của con đều là người ái mộ anh ấy.” Cháu gái nhỏ cười, vẽ bản đồ cho cô.

Quý Tiểu Ba không có khái niệm gì đối với ông chủ đẹp trai mà cháu gái nhỏ đặc biệt nhắc đến, cô chỉ muốn đi quan sát con đường tiêu thụ của trang phục búp bê Cầu Cầu, cô thân là chuyên gia thiết kế thời trang, là một thành viên của xu thế thời trang đang thịnh hành, nhất định cô phải hiểu rõ xu hướng đang thịnh hành.

Cô nhận lấy bản đồ, tính toán tìm thời gian, nhờ chị giúp việc trong nhà dẫn cô đi một chuyến.

3. Chương 3: Chương 1(3)

Ban đêm, phố Vĩnh Hòa Náo đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ầm ĩ, đường phố đông đúc đến mức nước chảy không lọt.

“Thanh lý cuối tháng, nhìn xem tất cả đều mua một tặng một, tiểu thư yêu thích cái đẹp ngàn vạn lần phải nắm chắc cơ hội...” Trước cửa hàng Quần áo và Trang sức Đại Ứng, ông chủ Huống Ứng Kiệt ngồi trên ghế cao trước cửa, cầm cái loa tuyên truyền với đám đông.

Anh mặc áo ngắn không tay màu đen, quần bò rách, rất đẹp trai.

Từ nhỏ anh lớn lên ở phố Vĩnh Hòa Náo, nhà anh không chỉ có cửa hàng quần áo, còn có nhà máy quần áo may sẵn, sản phẩm quần áo may sẵn đang thịnh hành được tiêu thụ trực tiếp ngay tại mấy trăm cửa hàng kinh doanh Quần áo của nhà.

Bây giờ cha mẹ chuyển đến Đại Lục theo nhà máy, giao toàn bộ cửa hàng quần áo và trang sức Đại Ứng ở Đài Loan cho anh xử lý.

Anh có thể trở thành nhà thiết kế trang phục của búp bê Cầu Cầu, đều nhờ công ty kinh doanh đồ chơi của học trưởng tặng cho.

Lúc Đại học bọn họ không có cùng khoa, nhưng đều là bạn chung câu lạc bộ bóng rổ, sau khi ra xã hội vẫn còn qua lại, khi công ty đồ chơi muốn đẩy búp bê Cầu Cầu ra, học trưởng liền mời anh làm nhà thiết kế tạo hình trang phục.

Vốn là anh tính chơi đùa một chuyến, không nghĩ tới Quần áo và Trang sức anh thiết kế ra, thành công giúp búp bê Cầu Cầu nổi tiếng vang dội, hơn nữa tạo hướng đi thịnh hành, hơn một năm qua độ nóng chỉ có tăng không có giảm.

Thông minh nhất chính là anh giữ quyền sản xuất trang phục Cầu Cầu lại cho mình, chỉ cần những thứ có liên quan đến quần áo và trang sức của Cầu Cầu, đều chỉ có thể sản xuất từ nhà máy của nhà anh mà thôi, tiêu thụ ở cửa hàng Quần áo và Trang sức Đại Ứng, ý tưởng này ngay cả ba anh mở nhà máy quần áo may sẵn cũng bái phục không thôi, không kịp đợi đã muốn giao nhà máy quần áo may sẵn của nhà anh ở nội địa đại lục cho anh quản lý.

Nhưng anh muốn ba chậm lại một chút, kinh doanh nhà máy quần áo may sẵn cũng không phải là hứng thú lớn nhất của anh, anh vừa mới xuất ngũ trở về, tính toán muốn đi đến nước Pháp bồi dưỡng một chút, tương lai lấy thiết kế lễ phục là việc chính, mở công ty lễ phục thuộc về chính anh, biến phong cách tinh tế thành một con đường mới.

“Mùa đông đại hạ giá, muốn mua phải nhanh lên!” Ông chủ Huống Ứng Kiệt làm tròn bổn phận, ra sức tuyên truyền.

Anh từ trên cao nhìn xuống, chợt nhìn thấy trong đám đông có một bóng dáng ăn mặc rất khác biệt đang di chuyển về phía anh.

Cô gái kia...không phải là cô gái dễ thương buổi chiều ngăn cản đường đi của anh ở công ty bách hóa sao? Nhìn kỹ, bên cạnh cô còn có một cô bé nữa.

Làm sao cô cũng tới phố Náo? Anh nhìn qua chất liệu quần áo của cô là hàng cao cấp, không giống với cô gái sẽ đến dạo phố Náo mua quần áo thịnh hành giá bình quân.

Chẳng lẽ...thật sự có hứng thú với anh?

Thành thật mà nói bắt đầu từ nhà trẻ anh đã có rất nhiều người ái mộ không giải thích được, sau khi lớn lên học muội lão yêu theo đuổi anh thành đoàn, những năm gần đây anh trở thành nhà thiết kế tạo hình Quần áo và Trang sức của búp bê Cầu Cầu, càng có nhiều thư của người ái mộ gửi đến không đếm hết, mỗi ngày nhồi vào hộp thư trên mạng của anh, làm hại anh căn bản không dám công khai mình là nhà thiết kế trang phục của búp bê Cầu Cầu.

Cái loại cảm giác bị nữ sinh theo đuổi đó, thăng thăng mà nói anh đã từ hưởng thụ đến cảm thấy đáng sợ, bây giờ đã chết lặng rồi, từ trước đến nay anh cũng chưa từng nhớ qua khuôn mặt của bất kỳ một nữ sinh nào.

Hiếm có cô gái dễ thương có thể làm cho anh nhớ được, nhìn cô đến gần, đáy lòng anh mơ hồ trào dâng hơi nóng.

Có ý đồ khác với anh thì cứ việc nói thẳng, có lẽ anh sẽ cho cô cơ hội.

Như vậy đi! Anh liền hào phóng một chút, chỉ cần cô gái kia bước vào Quần áo và Trang sức Đại Ứng, anh liền chiết khấu tốt nhất cho cô mà không có điều kiện.

Quý Tiểu Ba đến gần Quần áo và Trang sức Đại Ưng hơn, hai mắt càng khó tin mà trợn thẳng, người đàn ông ngồi trên ghế cao đó, dĩ nhiên là kẻ đàn ông biến thái đi mua búp bê.

Phong cách ăn mặc của anh hoàn toàn khác lúc nhìn thấy buổi chiều, mặc dù chỉ là quần bò đơn giản, áo sơ mi cotton màu đen, nhưng mặc trên người có dáng chuẩn như anh, vừa có dáng mà lại đẹp mắt, thật sự là đáng người trời sinh.

Chẳng lẽ, anh chính là ông chủ của cửa hàng này?

Thấy anh nhìn về phía cô, tinh thần của cô không yên, vội vàng cúi đầu, rất muốn chạy lấy người, lại không cam lòng, người cô cũng tới rồi, không nhìn tận mắt quần áo và trang sức của búp bê Cầu Cầu, hỏi một chút vì sao chỉ có nơi này có bán thì sao có thể đi được chứ!

Cô thuận tay thay đổi quần áo ở trên giá...

“Mua đi có lời, muốn mua phải thừa dịp bây giờ.” Huống Ưng Kiệt cầm cái loa phát về phía cô.

Quý Tiểu Ba bị sóng âm gần bên tai làm chấn động đến sắp rách màng nhĩ ra rồi, nghĩ thầm người kia cố ý mà! Buổi chiều anh làm cô chịu đựng buồn bực, bây giờ còn muốn trêu chọc cô?

Cô buồn bực, tức giận nói với nữ giúp việc đi theo: “Ở đây bán quần áo chẳng ra sao cả, không có một món coi được.”

“Tiểu thư, xung quanh đây cũng có cửa hàng quần áo bán đồ tốt, làm sao cô cứ một mực muốn tới tiệm này? Đa số đi dạo ở đây đều là học sinh đó!” Nữ giúp việc nói.

Trên mặt Quý Tiểu Ba rũ xuống vạch đen, trong lòng vô cùng lúng túng, nữ giúp việc của cô nói như vậy, vạn nhất bị kẻ lưu manh có khuynh hướng tự luyện kia nghe được, còn tưởng rằng cô cố tình muốn khơi dậy sự chú ý của anh mà đến.

“Tất cả là do cháu gái tôi, tuổi của nó còn nhỏ, không biết phong cách tôi thích, mới có thể báo đường lung tung, muốn tôi đến cửa hàng này.” Cô phải bổ sung thêm câu này, nói rõ không phải cô chủ động tới đây, bảo vệ tốt mặt mũi của mình.

Lúc này, cô muốn làm nhất chính là thừa dịp trước khi người đàn ông “phía trên” kia còn chưa nghe thấy lời nói này thì đi nhanh một chút.

Trời sinh thính lực của Huống Ưng Kiệt rất tốt, đã sớm nghe thấy cô nói thao thao bất tuyệt, anh nhìn xuống, nếu cô đã chê đông chê tây, sao còn không đi? Hai tay còn không ngừng đảo lộn quần áo, là “tới loạn” đi! Gạt quần áo lung tung.

Anh có chút không vui, quyết định không tranh luận với cô một phen là không được.

Anh nhảy từ trên ghế cao xuống một cách gọn gàng, đứng ở sau lưng cô, hai tay chống nạnh, hơi nghiêng người, lưu manh hỏi: “Xin hỏi, có phải Kim Lũ y mới xứng với phong cách cao quý của cô hay không?”

Quý Tiểu Ba thở một hơi thật dài, chậm rãi xoay người, cố ý nói: “Là anh, sao anh cũng ở cửa hàng quần áo và trang sức Đại Điều này?”

4. Chương 4: Chương 1(4)

“Đại Điều?” Huống Ưng Kiệt nhướng mày rậm, chỉ vào cái bảng lớn sửa lại cô “Cô xem rõ ràng là quần áo và trang sức Đại Ưng, Đại Điều là rượu bổ nhé!”

“Cứ gọi Thần Điều được rồi.” Quý Tiểu Ba nhún vai.

Huống Ưng Kiệt liếc cô một cái, nghĩ thầm cô thể hiện rõ là tới cãi nhau mà.

Anh động thủ xếp quần áo ngay ngắn, thản nhiên nói: “Tôi nói cô, quần áo trong cửa hàng tôi nếu một bộ cô cũng không nhìn thuận mắt, vì sao muốn đến vậy? Còn đảo quần áo lộn xộn như vậy, thật là.”

Quý Tiểu Ba nhìn anh xếp quần áo gọn gàng như vậy, cũng đoán ra anh là ông chủ của quần áo và trang sức Đại Ứng, nhưng nói gì anh cũng không thể giảng đạo với khách! Cô đã đến đây thì chính là khách!

“Anh là rẽ hành nào? Quần áo bày ra không phải muốn để cho khách xem sao? Sao có thể không đảo lộn một chút được?” Cô nói với giọng điệu không thân thiện.

Huống Ứng Kiệt quan sát cô, cô nói có một nữa là đúng, nhưng anh không chấp nhận mình là cây hành!

“Tiểu thư, người tôi lớn như vậy, thế nhưng cô nhìn tôi thành một cây hành, khẳng định là cô có chương ngại về thị lực nghiêm trọng, tới đây... tôi rất quen với phòng khoa mắt phía trước, nói một anh Vĩnh Hòa giới thiệu cô đến, đăng kí miễn phí!” Anh dùng sức chế trụ cánh tay của cô, kéo cô đến lối đi bộ.

Quý Tiểu Ba nhìn chằm chằm tay bị anh kéo lấy, anh lại tùy tiện lôi kéo cô, vì liên tiếp căng thẳng cùng tự ái, cô hất bàn tay thô bạo của anh ra, ngược đầu, đôi mắt quét từ khuôn mặt của anh về phía quần áo của anh, quần bò rách, cùng với dây giày bị lỏng đang lay động trên giày đá banh...

Cô âm thầm cười trộm, rốt cuộc cũng tìm được cơ hội rồi.

Cái này cũng không thể trách cô! Ai kêu giọng nói của anh lưu manh như vậy, khiến người khác muốn cho anh một đấm.

“Anh mới cần đi đăng kí, đàn ông trưởng thành còn mua búp bê, anh mới có bệnh tâm lý nghiêm trọng.” Quý Tiểu Ba vừa nói vừa nháy mắt với nữ giúp việc muốn cô ấy ‘buộc chắc’ dây giày giúp anh.

Trong lúc nhất thời lực chú ý của Huống Ứng Kiệt bị đề tài của cô lôi cuốn, cuộc gặp gỡ bất ngờ lúc buổi chiều có thể đã làm cho cô có chỗ hiểu lầm với anh, anh mua búp bê hoàn toàn là vì cần trong công việc.

Anh suy nghĩ có cần giải thích với cô hay không, không để ý nữ giúp việc của cô đang ngồi xổm trên mặt đất, cột hai dây giày đá banh của anh vào nhau.

Quý Tiểu Ba thấy nữ giúp việc đã hoàn thành sứ mạng, không khỏi cười trộm.

Chạy về phía trước, cô hơi nghiêng mình, tay nhỏ bé che ở bên má, thấp giọng cảnh cáo anh: “Tôi nói với anh, nếu muốn tôi không nói cho người khác biết anh đặc biệt háo sắc, tốt nhất anh đứng yên tại chỗ đừng nhúc nhích.” Nói xong cô vội vàng chạy đi.

Huống Ứng Kiệt không muốn cô hiểu lầm anh quá gở, mở bước chân ra muốn kéo lấy cô, giải thích với cô một chút, không nghĩ tới lại té nhào xuống đất!

Nghĩ, anh đường đường là người đàn ông bảy thước, vậy mà cả người ngã sấp xuống trước mặt nhiều cô gái đang tới lui thì không khỏi xấu hổ.

Anh nhìn xuống dưới, phát hiện giày đá banh của mình không biết bị động tay động chân lúc nào, mà một chút anh cũng không phát hiện, con người sáng tỏ nhìn về phía cô gái....không dễ thương, cô đang cười đến mức vẻ mặt sáng lạn, làn váy tung bay, hô to về phía anh....

“Không phải đã bảo anh đứng yên tại chỗ đừng nhúc nhích sao? Ha ha...”

Tiếng cười nghịch ngợm của cô đâm vào tai anh, mà khuôn mặt tươi cười sáng lạn của cô, giống như một dấu vết khó có thể lau sạch, in dấu anh thật sâu vào trong lòng.

Rõ ràng cô gái này là đang trả thù anh, nhưng anh lại không tức giận cô, còn rất muốn cười...

“Cô nhớ kỹ cho tôi!”

“Tôi mới không nhớ kỹ anh đấy, cái tên tự cho là có sức hấp dẫn, xùy!” Cô nặn ra một mặt quỷ dễ thương tặng anh, vui vẻ chạy đi.

Mắt thấy bóng dáng xinh đẹp của cô biến mất ở trong đám người, trong lòng anh chấn động thế nào cũng khó mà bình tĩnh.

Anh ngồi xổm người xuống tháo dây giày ra cột chắc lại lần nữa, thấp giọng nói——

“Cô gái này...tốt nhất đừng xuất hiện nữa.”

Xuất hiện nữa, anh sẽ chứng minh với cô, cũng không phải anh tự cho là có sức hấp dẫn, trời sinh thì anh đã có sức hấp dẫn rồi.

Anh sẽ chinh phục cô!

Anh cúi đầu, trên môi lộ ra ý cười.

5. Chương 5: Chương 2 (1)

Một tuần sau ——

“Tiểu Ba, ba tìm được công việc giúp con rồi.” Giờ cơm tối của nhà họ Quý, ba Quý kinh doanh hãng du thuyền, tuyên bố tin tốt với con gái.

“Ba, không phải con nói con sẽ tự mình tìm công việc sao? Ba đã đồng ý sau khi trở về sẽ để con tự ra ngoài rèn luyện thực tế.” Quý Tiểu Ba chẳng hề vui vẻ, lúc cô còn học thiết kế thời trang ở châu Úc, lễ phục thiết kế vừa công bố liền được một công ty lễ phục có tiếng coi trọng, mua tác phẩm thiết kế của cô với giá cao.

Cô muốn dựa vào năng lực của mình tìm công việc ở một công ty lễ phục tương đối có quy mô làm trong một thời gian ngắn, đợi sau khi có danh tiếng, sẽ tự nghĩ ra thương hiệu, nhưng không ngờ ba đã tìm được công việc giúp cô rồi?

“Con mới vừa về nước, ba con không quen biết rộng rãi, công ty lớn như vậy có dễ dàng chen vào không?” Mẹ Quý hiểu con gái muốn dựa vào chính mình, nhưng bọn họ lo lắng cho con gái yêu, sao có thể yên tâm để cô tự mình ra ngoài tìm công việc? Nói thế nào thì cô cũng là bảo bối của nhà họ Quý mà!

“Tiểu Ba, đây chỉ là một trùng hợp thôi, đúng lúc bạn của ba nhắc tới, anh ấy cần một nhân tài thiết kế thời trang, dĩ nhiên nhân tiện ba giới thiệu con với anh ấy, ba nói con học thiết kế thời trang ở châu Úc, thành tích rất tốt, anh ấy lập tức đồng ý ngay.” Ba Quý nói.

“Con gái, con xem thử một chút thôi!” Mẹ Quý cũng nói lời tốt đẹp.

Quý Tiểu Ba thật bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể không cho ba một chút thể diện. “Ba cũng đã nói với người ta rồi, nếu không đi không phải là phá hủy uy tín của ba sao?”

“Vậy con bằng lòng đi hả?” Mẹ Quý hỏi.

“Con đi thử xem.”

“Rất tốt, con gái của ba thật sự rất hiểu chuyện.” Lập tức ba Quý lấy danh thiếp của bạn từ trong túi tiền ra, đưa cho Quý Tiểu Ba.

Quý Tiểu Ba vừa nhìn, trợn to hai mắt. “Ba, đây là công ty đồ chơi ư!”

“Tiểu Ba, trước tiên con đừng giật mình, hãy nghe ba nói, người bạn này của ba nói với ba, gần đây có rất nhiều cô gái đang thu thập một loại gọi là búp bê Cầu Cầu, mỗi lần kiểu dáng mới được đẩy ra, quần áo trên người búp bê chính là xu hướng thịnh hành, nghe nói nhà thiết kế của bọn họ là một nhà thiết kế mới rất trẻ tuổi...”

Quý Tiểu Ba đã sớm biết, đó cũng không phải là tin gì mới, nhưng trang phục là do ai thiết kế, cô cũng không biết, đến quần áo và trang sức Đại Ung một chuyến rồi, cũng không có thu hoạch gì, lại ngoài ý muốn phát hiện ông chủ đó là kẻ đàn ông biến thái đi mua búp bê. Thật ra thì sau đó cô có suy nghĩ một chút, biết đâu anh ấy muốn mua búp bê tặng người khác! Dù sao dáng dấp của anh ấy rất bình thường, không giống có gì quái gở lắm.

Nhưng hẳn là bây giờ anh ấy còn ghi hận! Ngày đó cô làm cho anh té ngã một cái, chắc chắn anh sẽ không bỏ qua cho cô, cô phải cẩn thận một chút, chờ đến gần địa bàn của anh lần nữa, mới có thể đảm bảo bình yên khỏe mạnh lâu dài.

“Này, ba đang nói, con có nghe hay không hả?” Ba Quý nhìn con gái căn bản không có nghe, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Có ạ có ạ, cho nên?” Quý Tiểu Ba nhanh chóng kéo tâm tư ngổn ngang của mình trở về, nghiêm mặt hỏi ba.

“Cho nên, công ty đồ chơi của bạn ba đây cũng muốn đẩy ra một loạt búp bê Diêm Tâm, đối đầu với búp bê Cầu Cầu, có thể anh ấy sẽ mời hai, ba nhà thiết kế, con đã là thí sinh dự định. Cũng đừng xem thường búp bê, ba nghe nói giá trị đi kèm của đồ chơi cũng không ít, bán khá tốt, trên thế giới cũng có người thu thập nó.” Ba Quý khích lệ cô.

“Cái này...thật sự là một thách thức mới.” Quý Tiểu Ba vừa nghe, nóng lòng muốn thử.

“Vậy ngày mai con đưa mấy bức tranh thiết kế trước đây, thuận đường gặp gỡ bạn của ba.” Ba Quý muốn cô động bút trước.

“Được, ba yên tâm, con sẽ phát huy thực lực, tốt nhất để cho con có quyền thiết kế thời trang, con muốn sản xuất hàng loạt trang phục búp bê để bán trên mạng.” Cô nghĩ một manh mối khác với quần áo và trang sức Đại Ưng, nếu ông chủ kia biết, sẽ tức chết đi được! Ha ha ha...

Quý Tiểu Ba vui vẻ nói, tự cười một mình.

Ba Quý và mẹ Quý cho là con gái cảm thấy rất hứng thú đối với công việc này, cũng cười theo.

Người một nhà vui vẻ ăn bữa tối, vui vẻ ấm áp.

Sau bữa cơm tối, Quý Tiểu Ba trở về phòng, tắm xong, chuẩn bị vẽ vài bức thiết kế thật đẹp.

Cô mở cửa sổ và đèn bàn, lấy giấy bút và laptop của cô ra, vừa muốn ngồi lên ghế, liền nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh chơi bóng phịch phịch phịch.

Cô không có thói quen sáng tác khi có quá nhiều âm thanh, nhưng cô cũng không có cách nào thay đổi được môi trường ở nhà. Phía sau nhà cô có tòa công viên, vừa vặn cửa sổ phòng cô đối diện với sân bóng rổ trong công viên, luôn có người, mười giờ tối vẫn còn chơi bóng, bóng rổ nặng trĩu đánh trên mặt đất phát ra âm thanh vô cùng chói tai, nhưng cô lại thích mở cửa sổ ra để gió thổi tự nhiên.

Vốn là cha muốn dời đến biệt thự Kim Sơn, mẹ lại luyện tiếc hàng xóm vài chục năm và chức năng sinh hoạt ở đây cũng dễ dàng, nói nơi này có vận chuyển nhanh, cách chợ lại gần, phía sau nhà còn có toà công viên, nhưng mà cô cảm thấy ở gần công viên thật sự rất ồn ào, bây giờ một chút linh cảm cô cũng không có, tệ nhất là những người chơi bóng kia còn thường xuyên phát ra những tiếng hét thô lỗ.

“Cẩn thận! Hào.”

Đó! Lại tới nữa! Quý Tiểu Ba một chút cắn cây viết, một chút cầm cây viết gõ đầu mình, cũng không cách nào động bút, sắp bị ồn ào lật đổ

~~“Đại Ưng, phòng thủ!” Bỗng nhiên ngoài cửa sổ truyền tới một âm thanh mạnh mẽ “Đại Ưng.”

Cây viết trong tay Quý Tiểu Ba rơi trên bàn, cô kinh ngạc nhặt bút lên, người ta kêu Đại Ưng, tinh thần cô dao động cái gì?

Nhưng bây giờ cô rất tò mò, không nhịn được đứng lên hướng bên ngoài cửa sổ dò xem người được gọi là Đại Ưng hình dáng như thế nào, vì sao chọn tên giống với quần áo và trang sức Đại Ưng.

Sân bóng rổ sáng chói dưới ánh đèn, cô nhìn thấy một đám đàn ông đang tiến hành một trận bóng kịch liệt, trong đó có một bóng dáng nhanh nhẹn lập tức hấp dẫn ánh mắt của cô.

“Là anh...” Là ông chủ của quần áo và trang sức Đại Ưng! Âm thanh “Đại Ưng” kia chính là gọi anh sao?

Thì ra dáng vẻ chơi bóng của anh đẹp trai như vậy, mồ hôi thấm ướt một nửa mái tóc dài và áo chơi bóng không tay trên người của anh, tư thế nhún nhảy của anh giống con ngựa hoang, cánh tay ném bóng tràn đầy sức mạnh.

Cô tận mắt thấy anh ra tay chính xác, đưa bóng vào trong vòng rổ, tư thái kia tràn đầy tự tin.

Cô không cách nào di chuyển được bước chân, trên người anh có dòng nam châm y hệt lực hút bắt lấy cô.

Cô không tự chủ dùng ánh mắt ái mộ nhìn tư thế oai hùng của anh ở trên sân bóng, lòng không khỏi nóng lên.

“Tút!” Trọng tài thổi còi, kết thúc trận đấu.

Anh và những người khác tập hợp ở giữa sân bóng, bọn họ có người lau mồ hôi, có người uống nước.

“Mọi người, tuần sau phố Náo sẽ tổ chức trận bóng hữu nghị, mấy ngày nay luyện tập xin mọi người phải đến đúng giờ...” Khi trọng tài - chính là người đàn ông kia - lớn tiếng nói.

“Không thành vấn đề!” Mọi người trả lời.

Quý Tiểu Ba hiểu ra, thì ra bọn họ đều là người phố Náo, tuần sau có trận đấu giao hữu phải đánh.

Nói thật, khoảng cách giữa nhà cô và phố Vĩnh Hòa Náo rất gần, chỉ cách một con đường lớn, nếu nói anh hay đến chơi bóng, cô sẽ phải thường xuyên nhìn thấy anh rồi.

Trong lúc cô nghĩ như vậy, anh chợt ngẩng đầu nhìn về phía cô, cô nhanh chóng ngồi xổm người xuống, ẩn giấu mình phía dưới cửa sổ.

6. Chương 6: Chương 2 (2)

“Anh có nhìn thấy không? Nhìn thấy không?” Cô xấu hổ đỏ mặt, khẩn trương tự hỏi, cách nhau một con hẻm nhỏ chỉ có hai mét, khoảng cách không xa, thị lực của người bình thường thì không khó để nhìn thấy cô, nếu như bị anh phát hiện nhà cô ở nơi này, nói không chừng anh sẽ đến trả thù...tiêu rồi, tiêu rồi, ai bảo cô ham mê sắc đẹp của anh, nhìn anh chăm chăm làm chi.

Cô nhát như thỏ đế, không dám hiện thân, vẫn núp ở phía dưới cửa sổ, đợi đến khi tiếng người hoàn toàn biến mất, mới nhẹ nhàng lộ đầu nhìn về phía công viên...

“Đi rồi, phù...” Cô thở một hơi thật dài, từ từ đứng dậy, dựa vào mép bàn, nhìn sân bóng rõ yên tĩnh, trong đầu chợt hiện ra rất nhiều linh cảm.

Cô dựa vào thành cửa sổ, cầm bản vẽ và viết, tay khéo léo miêu tả không ngừng, vẽ bức tranh cũng không phải là thiết kế trang phục cho búp bê Diêm Tâm, mà là tư thế cuồng dã kinh người khi “anh” chơi bóng.

Cô vẽ chuyên chú, cũng không rõ tâm trạng của mình là gì nữa, đề phòng anh rồi lại âm thầm ngưỡng mộ anh, muốn ăn miếng trả miếng với anh, lại lo lắng anh sẽ trả thù cô.

Giữa bọn họ cũng khó có thể trở thành bạn bè được, sau khi cô khiến anh xấu hổ trước mặt mọi người ở phố Náo, nhất định là bọn họ đã vô duyên rồi.

Đáy lòng cô có chút tiếc nuối, tháo giấy vẽ từ trên bản vẽ xuống, dùng nam châm cố định ở mép đèn bàn, ngồi trở lại trên ghế nhìn chân dung của anh đến ngẩn người ra.

Cả buổi tối, cô đều bị vây trong trạng thái suy nghĩ miên man, công việc hoàn toàn không có tiến bộ.

Một nơi khác, Huống Ưng Kiệt đang chậm rãi ra khỏi công viên với bạn thân Bao Gia Vệ và Sử Triết Hào.

Anh trầm mặc, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, mới vừa liếc mắt một cái, hình như anh nhìn thấy cô gái dễ thương đang đứng một mình ở bên cửa sổ lầu hai của tòa hoa viên hiện đại bên cạnh công viên.

Lúc anh muốn nhìn rõ hơn thì đã không thấy bóng dáng cô nữa rồi, cũng không có xuất hiện nữa.

Haizzz, anh cũng thiệt là, không thể vì anh luôn nghĩ đến cô liền nhìn tất cả cô gái tóc dài thành cô.

Chẳng qua nói cũng kỳ quái, nếu không phải là cô, làm gì chột loé lên một cái rồi không thấy nữa? Tám mươi phần trăm là cô cũng thấy anh rồi, sợ bị anh bắt được nên trốn đi trước, huống chi thị lực của anh rất tốt, không đến nỗi nhìn nhầm người mới phải.

Nhờ có cô, trang phục mùa xuân của búp bê Cầu Cầu anh cũng đã thiết kế xong trong tuần này, còn chế tạo xong, hàng mẫu đã gửi đến công ty đồ chơi.

Đây đều là công lao của cô, dáng vẽ hoạt bát dễ thương của cô, cho anh rất nhiều linh cảm, lúc anh thiết kế những trang phục mùa xuân xinh đẹp đó, trong đầu đều là bóng dáng của cô.

Nếu như cô ở bên cạnh công viên, cũng không khó để anh gặp lại cô!

“Cái cậu này làm sao vậy? Xoay đầu liên tục làm gì vậy? Lầu hai của gia đình kia có cái gì để nhìn sao? Nhìn ánh mắt của cậu nhìn cửa sổ cũng sắp bung ra rồi.” Bạn thân Bao Gia Vệ không nhìn nổi nữa, đưa cánh tay ra ôm lấy cổ Huống Ứng Kiệt.

“Cậu ấy đang nhìn mỹ nhân.” Sử Triết Hào cảm nước suối gội lên đầu mình, dập tắt một thân nhiệt, vẫy đầu một cái, cười hì hì nói.

Bống dưng Huống Ứng Kiệt đỏ mặt, thấp giọng: “Nhìn cái đầu cậu!”

“Làm gì không chịu thừa nhận? Sợ phá hủy giá trị trường của cậu hả? Mới vừa rồi không phải có một mỹ nhân đứng ở lầu hai của căn nhà màu trắng đó sao, xem ra cô ấy chắc là người ái mộ mới của cậu.” Kết thúc Sử Triết Hào nói như có chuyện lạ.

“Xem mặt cậu đỏ hết rồi, đừng biện bạch nữa, rõ ràng là liếc mắt đưa tình ở chỗ đó, quen biết lúc nào hả?” Sử Triết Hào không bỏ qua cho anh.

“Cậu thích nói như thế nào thì tùy cậu, tôi muốn về tắm đây, đi trước.” Cho dù Huống Ứng Kiệt muốn nói cũng không biết phải nói từ đâu, dù sao ngay cả tên họ cô là gì anh cũng không biết.

Anh phóng khoáng đem khăn lông vắt trên vai, bỏ rơi hai anh em đáng ghét kia, vượt qua đường lớn luyện tập thân thể bằng cách chạy chậm về phố Náo.

“Chắc chắn, tên kia đỏ mặt cũng không chịu thừa nhận! Đời này tôi còn chưa thấy qua cậu ấy vì một mỹ nhân nào đó mà đỏ mặt, còn dám giả bộ không có việc gì?” Sử Triết Hào nhìn bóng lưng của Huống Ứng Kiệt lắc đầu một cái, nói với Bao Gia Vệ.

Bao Gia Vệ cười nhẹ, vỗ vai người anh em. “Làm gì cậu nhất định phải nói trực tiếp như vậy, Đại Ứng giữ vững khiêm tốn với tình cảm của cậu ấy cũng không phải là không có đạo lý, cậu quên chuyện lớp mười hai năm ấy, một đám học muội vì tranh giành cậu ấy mà ghen ghét kéo bè kéo lũ đánh nhau ở trường, làm hại anh ấy bị trừng phạt sao? Từ đó về sau Đại Ứng đều dị ứng với con gái, cho tới bây giờ cũng không nghiêm túc kết giao với một nửa bạn gái.”

“Đúng vậy!” Sử Triết Hào thu hồi cười giỡn. Ba người bọn họ cùng lớn lên ở phố Vĩnh Hòa Náo, nhà trẻ đến cao trung đều học cùng một trường, tình anh em sâu đậm, đương nhiên anh nhớ rõ sự kiện kia có ảnh hưởng bao nhiêu với của Đại Ứng.

“Cho nên nói, nếu như cậu ấy thật sự coi trọng một cô gái nào đó là chuyện vui, trước tiên tốt nhất là cậu đừng nói ra, đợi bản thân cậu ấy cảm thấy có thể công khai được, tự nhiên sẽ nói.” Bao Gia Vệ nhắc nhở anh.

“Tôi sẽ ngậm miệng.” Sử Triết Hào tự cam đoan.

Hai người thống nhất ý kiến, tất cả đều vì người anh em tốt.

Quý Tiểu Ba tốn thời gian khoảng hai ngày, cuối cùng cũng vẽ ra được năm bộ trang phục mùa hè vừa ý, cô sử dụng nhiều gam màu mềm mại mà nữ sinh thích, tự mình đưa bản thiết kế đến công ty đồ chơi, bạn

của ba là chú Kha cũng đích thân gặp cô, rất hài lòng với tác phẩm của cô, hy vọng trong vòng ba tháng cô làm ra được hàng mẫu.

“Nghe ba con nói, con muốn sản xuất trang phục mà con thiết kế đặt bán trên mạng hả?” Chú Kha hỏi cô.

“Ba con đã nói rồi sao?” Cô cảm thấy vui vẻ mới nói như vậy, ba lại tưởng thật nói cho chú Kha biết, thật ra thì hứng thú lớn nhất của cô vẫn là thiết kế lễ phục, marketing trên Internet cô cũng không quen thuộc lắm.

“Đúng vậy! Nói, con muốn làm như vậy, chú rất ủng hộ đó!” Chú Kha nói.

“Vẫn là....để con suy nghĩ lại một chút.” Lần này, cô sẽ làm việc cẩn thận.

Cô rời khỏi công ty đồ chơi, đi vòng qua công ty bách hóa mua nhiều kiểu búp bê khác nhau về tham khảo, cô còn chưa có kinh nghiệm may trang phục búp bê, nhưng cô sẽ cố gắng làm tốt.

Buổi chiều, cô lại đến phố Náo để chọn mua vật liệu làm hàng mẫu, dọc đường cô mua vải, hạt châu nhỏ và các linh kiện cần dùng, lúc đi qua quần áo và trang sức Đại Ưng, cô lén lút nhìn vào trong cửa hàng, không thấy bóng dáng của “Đại Ưng.”

Cô thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh qua, lại vào tham quan một cửa hàng chuyên sưu tập các sản phẩm mini, sau khi đi dạo một vòng, cô chuẩn bị lên đường hồi phủ.

7. Chương 7: Chương 2 (3)

Ở ngay trong đám người, có mấy tên côn đồ nhích lại gần từ sau lưng cô, một trong những tên đó chế trụ cánh tay cô, lấy giao trang trí ngăm đe dọa cô, “Đi từ từ, không được la, lấy tiền trong túi cô ra...”

Cô sợ hết hồn, phát hiện tên côn đồ này không phải một mình, mà một đám ước chừng mười mấy người, bọn chúng che chở lẫn nhau, vây quanh cô, tốc độ di chuyển giống như cô, vả lại vẻ mặt nói chuyện với nhau rất tự nhiên, căn bản người bình thường không nhìn ra, còn tưởng rằng cô quen biết với bọn chúng.

“Tốt nhất các người mau rút ngay, nếu không đợi một chút bạn trai tôi sẽ tới, anh ấy sẽ không bỏ qua cho các người đâu!” Quý Tiểu Ba thử hù dọa ngăn cản bọn chúng, trong lòng rất hồi hộp, dôi mắt nhìn đi nhìn lại cũng không có một nửa người quen đi qua, hơn nữa trong phố Náo rất đông người, cho dù cô muốn chạy cũng không chạy nhanh được.

“Bớt nói nhảm đi! Bọn tao nhìn mày đã lâu rồi, mày chỉ đến một mình!” Tên côn đồ đoán được lời nói dối của cô, dao trang trí đã chống bên hông cô rồi.

Quý Tiểu Ba không muốn khuất phục, làm bộ muốn móc ví tiền tron túi đeo lưng, thừa dịp tên côn đồ không chú ý, lập tức chạy vào một tiệm bánh bao. Trong lúc vội vàng, cô đụng phải một người đang đi từ tiệm bánh bao ra, vừa nhắc mắt, là ông chủ quần áo và trang sức Đại Ưng.

“Là anh?”

“Là cô?” Huống Ưng Kiệt ổn định cái đầu bị cô gái hấp tấp đụng phải, phát hiện cô chính là cô gái dễ thương kia. “Về mặt làm sao lại sợ hãi như vậy?” Anh lại gặp được cô rồi.

“Có một đám côn đồ....” Cả người cô phát run chỉ về sau lưng, đám côn đồ kia đã lẫn vào trong đám người, bọn chúng không có đuổi theo, mà là tùy thời cơ hành động, càng làm cô sợ hãi hơn.

Huống Ưng Kiệt biết tình huống gì rồi, anh nghe nói gần đây vào buổi tối thường xuyên có một đám côn đồ tới lui ở phố Náo, lẫn trong đám người chuyên tìm nữ sinh đi lại một mình mà xuống tay, nhất định là cô đã gặp bọn chúng rồi.

“Đừng sợ, tôi sẽ giúp cô.”

Anh lại muốn giúp cô? Chẳng lẽ anh không ghi hận với cô sao? Quý Tiểu Ba khó tin hỏi: “Anh muốn giúp tôi báo cảnh sát sao?”

“Cảnh sát đã tăng cường tuần tra rồi, chỉ cần gọi một cú đến bọn họ rằng có tội phạm thật, bọn họ sẽ tới rất nhanh. Quan trọng nhất là, cô có thể an toàn về nhà, tôi cùng đi với cô ra khỏi phố Náo.” Huống Ứng Kiệt nói.

Tốt như vậy? “Được rồi, làm phiền anh rồi, tôi mới lừa bọn chúng nói là tôi đi cùng với bạn trai...” Quý Tiểu Ba nói một câu dài như vậy, mới phát hiện hình như cô nói sai cái gì rồi.

Huống Ứng Kiệt nhin cười, “Vậy thì giả vờ tôi là bạn trai của cô đi.”

Cô không có kế nào khả thi, chỉ có thể đồng ý thôi.

Anh cũng thật che chở cho cô, đi ra ngoài cùng với cô.

Đi theo bên cạnh anh, Quý Tiểu Ba an tâm không ít. Thân hình cao lớn của anh làm cô cảm thấy rất an toàn, hơn nữa rất có tác phong quân tử, bàn tay nhẹ đỡ trên vai cô, giống như người bảo vệ của cô.

Huống Ứng Kiệt một mạch bồi cô đến con đường lớn.

“Cảm ơn anh đã giúp tôi giải vây, con người anh thật tốt.” Cô nhanh chóng cảm ơn với anh.

“Lần này tôi đổi thành người tốt rồi sao? Trong lòng không phải nói tôi có bệnh nữa hả?” Anh cúi đầu nhìn cô.

“Thật xin lỗi...” Quý Tiểu Ba cười khổ.

“Quên đi, thật ra thì cô rất dễ thương.” Anh cười rục rịch, vốn là cho rằng cô có chút nghịch ngợm, kỳ thật chẳng qua là một cô gái vô hại, khi cô sợ hãi mà đâm vào ngực anh, ý muốn bảo vệ cô lập tức bị kích thích. Anh muốn giúp cô là phát ra từ tận đáy lòng.

Cô đỏ mặt. Anh còn nói cô dễ thương, trong mắt anh cô thật sự dễ thương sao? Anh mới đẹp trai chứ! Tốt bụng đi theo cô một đoạn đường dài như vậy làm cho ấn tượng của cô đối với anh hoàn toàn thay đổi.

“Cô tên gì?”

“Quý Tiểu Ba, còn anh?”

“Huống Ứng Kiệt.”

Cũng gọi là Đại Ứng, cô từng nghe bạn chơi bóng chung với anh gọi anh như vậy.

“Muốn tôi tiễn thêm một đoạn đường nữa không?” Huống Ứng Kiệt chủ động hỏi cô.

“Không cần đâu, tôi tự đi được rồi.” Tiễn cô thêm nữa, chẳng phải anh sẽ biết cô ở gần công viên hay sao, còn lên nhìn anh chơi bóng.

“Hôm nào mời cô ăn gì nhé.” Anh nhìn ánh mắt xinh đẹp của cô nói.

“Phải là tôi mời mới đúng.” Cô cũng nhìn anh, tim đập rộn lên.

“Muốn cảm ơn tôi?”

“Ừ!”

“Không cần đâu, nhắc tay một cái mà thôi.”

Cô rất có hảo cảm với anh, thật ra thì con người của anh thật sự rất tốt. “Tại sao anh ở tiệm bánh bao?”

“Đúng lúc tiệm bánh bao kia là cửa nhà bạn tôi mở.” Anh nói.

Cô cười, nhắc nhở mình nên đi, nhưng lại muốn nói với anh một câu nữa. “May mà gặp được anh.”

“Gặp được cô tôi cũng rất vui.” Anh cũng đứng ở chỗ đó, còn muốn hỏi cô một câu, “Cô có bạn trai thật rồi hả?”

“Không có.”

Thật tốt quá! Anh nghĩ trong lòng.

“VẬY...anh có bạn gái chưa?”

“Không có.”

Cô rất thích đáp án này. “Đó...vậy, tôi về nhà đây.”

“Ừm.”

“Tạm biệt.” Cô nói.

“Tạm biệt.” Anh cũng tự nhiên mà nói.

Quý Tiểu Ba xoay người, trái tim bùm bùm nhảy loạn, hai gò má thật nóng, quay đầu lại liếc nhìn anh, anh còn đứng ở nơi đó nhìn cô.

Cô vẫy tay với anh một cái, anh cũng vẫy tay.

Cô bước nhanh qua đường, đi về nhà, lòng ấm áp, trong đầu suy nghĩ mỗi câu nói của anh, còn có vẻ mặt lúc anh nói chuyện.

Ánh mắt của Huống Ứng Kiệt đuổi theo bóng dáng xinh đẹp của cô, trong lòng ấm áp, có một loại kích động muốn đuổi theo cô, đã rất lâu rồi anh không có loại cảm giác này.

Nếu có thể gặp lại cô, anh muốn hỏi cô có bằng lòng kết giao bạn bè với anh hay không...

Không phải là bạn bè bình thường mà là bạn bè trai gái.

8. Chương 8: Chương 2 (4)

Hoàng hôn, công viên lúc mặt trời chiều ngã về tây.

Từng thành viên luyện tập trên sân bóng rổ rời đi, chỉ còn lại một mình Huống Ứng Kiệt.

Anh lau sạch mồ hôi, ôm trái banh đi đến dưới tầng cây, ngồi trên ghế uống nước, hưởng thụ cảm giác từng trận gió mát thổi vào mặt, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn lầu hai của căn nhà lầu bên cạnh công viên, chỉ thấy cửa sổ mở ra, nhưng bên trong tối tăm không một ánh sáng, chỉ có rèm cửa sổ tung bay trong gió.

Anh rất muốn biết Quý Tiểu Ba có phải ở chỗ này hay không, nhưng nói cái gì cũng không thấy cô xuất hiện nữa.

Anh đang muốn đứng dậy rời đi, chợt nhìn thấy một thứ không biết là cái gì, bay theo gió rơi từ lầu hai xuống, cuối cùng vương ở ngọn cây.

Anh ngạc nhiên chạy đến cái cây gần hẻm nhỏ nhìn một cái, cái kia giống như là một bức tranh vẽ.

Anh nhảy lên lấy xuống, vừa nhìn thấy, hai mắt khó tin mà tròn to, cái kia lại là một tờ phác họa nhân vật, người trong bức tranh là...anh.

Anh liếc mắt nhìn một cái liền nhận ra là anh, bởi vì vẽ rất giống.

“Vẽ còn rất sinh động...” Môi của anh nâng lên một nụ cười, trong lòng rất vui. Có thể nghĩ người vẽ tranh là người đã từng xem anh chơi bóng, hơn nữa còn biết anh, nếu không làm sao không vẽ người khác?

Anh có thể xác định một trăm phần trăm cô gái kia đúng là “cô” mà trong lòng anh đang nghĩ đến.

Lực hút giữa người với người rất là kì diệu, nhất là tác dụng hóa học giữa nam và nữ, anh tin tưởng không chỉ có cô hấp dẫn anh, anh cũng có sức hấp dẫn giống như vậy với cô.

Anh nghĩ, mà bên trong cánh cửa sổ kia, cuối cùng cũng sáng đèn rồi, một bóng dáng hoảng hốt xuất hiện ở nơi đó, quả nhiên là Quý Tiểu Ba. Ý cười của anh càng sâu hơn.

“Cô đang tìm cái này sao?” Anh cất giọng hỏi.

Quý Tiểu Ba ngạc nhiên tròn to đôi mắt xinh đẹp nhìn Huống Ứng Kiệt. Đúng là cô đang tìm bức tranh của cô, cô đã quen vị trí của nó ở trên đèn bàn, hàng ngày phải ngắm bức tranh đến ngáy người một lúc lâu, hôm nay vừa vào phòng, phát hiện không thấy bức tranh đâu, cô nóng ruột muốn chết, nhưng bức tranh lại có thể ở trên tay anh.

“Cái đó...là gì vậy?” Cô đỏ mặt, nhất thời không dám thừa nhận bức tranh đó là cô vẽ.

“Là bức tranh của cô, vẽ rất đáng khen nha! Cô là họa sĩ à?”

“Không phải!” Chẳng qua lúc lên nhìn anh chơi bóng, nhất thời cao hứng vẽ ra.

“Có muốn xuống hay không? Mời cô ăn bánh bao.” Anh nắm chắc cơ hội, không muốn bỏ qua.

“Tôi không muốn ăn bánh bao.”

“Vậy...lâu ma lạt?”

Tim cô đập điên cuồng, lại từ chối xuống nữa có lẽ anh sẽ đi mất, cô cũng không muốn anh đi, mấy ngày nay cô vẫn luôn nghĩ đến anh, rất muốn gặp lại anh.

“Vậy cô muốn ăn cái gì?” Ngược lại âm thanh của anh rất dịu dàng, thâm tình.

“Tôi...muốn ăn Hamburger.” Cô tùy ý nói, vì chính mình mà giữ lại một chút cơ hội.

“Vậy thì mời cô ăn Hamburger.” Ánh mắt của Huống Ứng Kiệt chứa đầy dòng điện.

Cô đã sớm không quản được trái tim mình, cô thích anh, cô tin trong mắt cô cũng có dòng điện giống như vậy.

“Tôi phải thay đồ.” Cô đổi bộ quần áo nhẹ nhàng thoải mái.

“Được, tôi đợi.”

Cô đóng cửa sổ, mạch đập tăng nhanh, vội vàng đến phòng thay đồ thay quần áo.

Sau khi thay xong, cô còn kiểm tra mình lại một lần nữa, phát hiện sắc mặt hồng hào của cô gái trong gương, đôi mắt trong veo, giống như chuẩn bị muốn yêu rồi.

Quả thật lòng cô rất cao hứng muốn chạy thẳng về phía anh, muốn tiến thêm một bước với anh.

Cô cầm ví tiền nhỏ, lao xuống lầu.

“Tiểu thư, tôi chuẩn bị nấu cơm, cô không ăn sao?” Nữ giúp việc thấy cô vội vàng muốn ra ngoài, vội hỏi cô.

“Hôm nay ba mẹ con không ở nhà, đừng nấu cơm.” Cô dặn dò qua loa, vội vàng đến cửa lớn cầm đôi dép flip-flops lên, lại chạy đến cửa sau. Sau khi mang flip-flops (*) vào, cô hít thở sâu trước, xoa dịu sự khẩn trương của mình, mới mở cửa sau ra, đi về phía anh. Gió nhẹ nâng mái tóc dài đen nhánh của cô lên, lòng của cô cũng bay lên theo.

“Gió thật lớn.” Cô cười nói.

“Là bởi vì tòa cao ốc kia mới xây khiến gió thổi mạnh.” Huống Ứng Kiệt nhìn vẻ mặt ngọt ngào vui vẻ của cô, trong lòng cũng vui vẻ, cảm kích tòa cao ốc kia, nếu không anh cũng sẽ không nhận được bức tranh trên tay này.

“Đúng đó!” Quý Tiểu Ba liếc nhìn tòa cao ốc kia, biết đầu sổ gây nên là ai rồi, bức tranh của cô chính là bị gió thổi rơi xuống mà!

“Có muốn làm bạn với tôi hay không?” Huống Ứng Kiệt không muốn mất đi cơ hội khó có được này, anh cuốn bức tranh trên tay lại, nhét vào trong túi.

“Ừ!” Cô bằng lòng, nhưng mà, bức tranh kia...anh không trả lại cho cô sao? Cô cũng không nói muốn tặng cho anh mà!

Nhưng cô mới vừa đưa cánh tay trắng xanh ra, trong nháy mắt, liền bị anh nắm lấy.

Lòng của cô một trận hoảng sợ giống như bị anh nhéo lấy, hoảng loạn nhìn về phía anh, anh nhẹ nhàng lôi kéo cô, để cho cô nhích lại gần anh...

“Không phải là bạn bè bình thường đó!” Anh nói nhỏ, nhìn sâu vào đôi mắt đẹp lóe lên tia sáng của cô.

“VẬY...là cái gì...bạn bè?” Đầu cô cô sắp hôn mê rồi, mùi mồ hôi nhàn nhạt trên người anh, hơi thở phả nam cường đã làm cô say mê.

“Bạn trai và bạn gái. Em có thể suy nghĩ một chút rồi quyết định cũng được.” Anh thật lòng muốn kết giao với cô.

Cơ thể cô khẽ rung, mi mắt sợ hãi chớp động. Cô không cần suy nghĩ, cô muốn thử đề nghị của anh xem. “Coi như bạn bè trai gái.”

“Thật sao?” Anh mừng như điên.

“Thật.” Cô thích anh, cũng rất thưởng thức anh.

Ánh mắt nóng rực của anh từ đôi mắt của cô dời đến trên môi cô, nhiệt tình dùng cách hôn người yêu để hôn cô.

Đầu óc cô mê muội. Môi của anh thật nóng, lưỡi thăm dò cô, cô khẽ mở đôi môi đỏ mọng ra, nghênh đón thân nhiệt của anh vào, để cho anh hôn lên đầu lưỡi cô, quyến rũ lòng cô.

Cô muốn thử yêu anh.

Cũng muốn biết được một người đàn ông như anh yêu...là cảm giác gì?

(*) Dép flipflop

9. Chương 9: Chương 3(1)

“Đi thôi! Anh mời em ăn hamburger!” Huống Ứng Kiệt vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, trong lòng một trận lửa nóng...Phản ứng tuyệt vời cùng với mùi vị ngọt ngào của cô níu lấy trái tim anh.

“Được.” Cô cuối đầu, hơi thẹn thùng.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, đi ra khỏi công viên cùng với cô. Anh tin thành ý thật lòng của anh, có thể để cho bọn họ làm lại từ đầu, có một bắt đầu tốt đẹp.

Cô đi theo anh, tim đập thình thịch. Anh cao lớn như vậy, nhưng môi và động tác của anh lại thật nhẹ nhàng, làm cô cảm thấy được quan tâm, chăm sóc.

“Ngày đó em đến công ty bách hóa làm gì vậy?” Anh tìm đề tài nói chuyện với cô.

“Em đi mua đồ chơi tặng cháu gái nhỏ. Còn anh?” Cô ngược mặt lên, mỉm cười.

“Vì công việc cần nên anh mua búp bê ở chỗ khác về để nghiên cứu một chút, ngoài là ông chủ cửa hàng quần áo và trang sức Đại Ứng anh còn là nhà thiết kế trang phục của búp bê Cầu Cầu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Tiểu Ba cứng đờ, trong lòng thực giạt mình.

“Làm gì kinh ngạc như vậy?” Anh buông tay cô ra, ôm thắt lưng mảnh mai của cô.

Tất nhiên là kinh ngạc rồi, cô là nhà thiết kế trang phục của búp bê Diễm Tâm, đến lúc mở ra một cuộc chém giết giữa búp bê Diễm Tâm và búp bê Cầu Cầu trên thị trường, bọn họ sẽ trở thành đối thủ của nhau.

Làm sao bây giờ, cô có nên nói cho anh biết không?

“Hèn chi, chỉ có trong cửa hàng của anh mới có thể bán trang phục của búp bê, thì ra anh chính là nhà thiết kế...vậy...anh học thiết kế thời trang à?”

“Đúng vậy, còn em?” Huống Ứng Kiệt cũng muốn biết tất cả về cô.

“Em...em mới từ nước ngoài trở về, trước mắt vẫn là con sâu gạo trong nhà, tương lai...vẫn chưa biết.” Cuối cùng cô cũng không dám nói ra mình làm cái gì.

“Tại sao lại nói như vậy?” Anh cổ vũ cô. Đừng đánh giá thấp mình, mỗi người có một tiềm năng vô hạn.

“Phải không? Nếu như...em giống với anh, cũng muốn trở thành nhà thiết kế trang phục cho búp bê thì sao?” Cô thử thăm dò phản ứng của anh một chút.

“Anh có thể chỉ dẫn cho em.”

“Chuyện đó...tốt như vậy sao?”

“Em rảnh có thể đến phòng làm việc của anh giúp một tay, làm trợ lý cho anh trước. Thiết kế thời trang không có gì khó, chỉ xem em có thiên phú hay không thôi.” Huống Ứng Kiệt tưởng thật, đề nghị cô theo anh học.

“Chuyện đó...sao có thể như vậy được?” Đây là dẫn sói vào nhà, thiết kế của anh hẳn là bí mật thương nghiệp, cô không nên đi.

“Không gì là không thể, phòng làm việc ở ngay trên lầu cửa hàng quần áo và trang sức, bất cứ lúc nào em cũng có thể tới.” Huống Ứng Kiệt tưởng rằng cô xấu hổ, mặt cô đỏ giống như phát sốt rồi.

“Bất cứ lúc nào sao?” Cô nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạng của anh, nếu anh biết cô cũng làm việc ở công ty đồ chơi, căn bản là kẻ địch trên thương trường, sẽ đuổi cô ấy ra ngoài!

“Chỉ mình em có thể thôi.” Anh hứa hẹn.

Đến cửa hàng Hamburger, bỗng nhiên một chút Quý Tiểu Ba cũng không đói bụng.

Cô cùng anh đi đến trước quầy, Huống Ứng Kiệt muốn cô chọn món trước, cô xem menu, suy nghĩ sớm đã bay đến chỗ khác rồi.

“Sao vậy?” Huống Ứng Kiệt hỏi cô.

“Em không biết ăn cái gì nữa?”

“Hamburger và canh nấm, gà chiên kiểu Nhật, được không?” Anh rất có kiên nhẫn hỏi.

Cô gật đầu một cái. Trên thực tế, dạ dày của cô khó chịu, lòng cô cũng khó chịu. Anh là một người dịu dàng chăm sóc, ngay từ đầu cô nên nghe theo lời anh nói, suy nghĩ kết giao với anh lại một lần nữa, bây giờ thật sự cô không biết nên xử lý như thế nào nữa.

Huống Ứng Kiệt rất nhanh đã có được một phần món ăn ngon, trả tiền, sau khi cầm lấy món ăn, tìm được một chỗ ngồi ở cạnh cửa sổ.

“Đợi anh một chút, anh đi rửa tay.” Anh để một khay đầy thức ăn xuống, đi toilet một chuyến.

Quý Tiểu Ba đứng ngồi không yên. Nếu làm người yêu rồi cũng không nên giấu giếm chuyện gì, cô phải nói cho anh biết, cô là nhà thiết kế của búp bê Diễm Tâm...

“Nhất định phải nói ra mới được.” Cô quyết định.

Chợt, một nụ hôn nhẹ rơi trên má cô. “Một mình cũng có thể làm bầm lâu bầu hả?” Huống Ứng Kiệt ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô cười.

Cô nhìn nụ cười rạng rỡ trên mặt của anh, thế nhưng lời nói bên khóe miệng một câu cũng không nói ra được.

“Nào, chúng ta cùng bắt đầu thôi.” Anh cầm hamburger lên, chu dao mà mở giấy bọc ra, đặt lên tay cô, cẩn thận nói: “Cầm chắc, coi chừng nóng đó.”

Tay cô khẽ run, tình yêu và sự quan tâm của anh lại làm cho cô cảm thấy nặng nề.

“Về mặt của em thật kỳ lạ.” Anh cũng cầm lấy một phần, mở giấy bọc ra, cắn một miếng hamburger thật lớn, đôi mắt nhìn thẳng cô.

“Nào có.” Cô tránh ánh mắt anh, đáy lòng chửi mình, làm gì không nói?

Tiếp đó, hơn phân nửa thời gian đều là anh nói, bữa ăn tối này ăn khoảng nửa giờ, lòng của Quý Tiểu Ba vẫn luôn lơ lửng giữa không trung.

Dùng cơm xong, anh bưng khay đặt lại chỗ cũ.

“Em phải về nhà rồi.” Cuối cùng cô cũng có thể lấy hơi nói, suy nghĩ thật kỹ nên làm thế nào.

“Được, anh đưa em về.” Huống Ứng Kiệt đứng lên, một tay với tới trái banh trên mặt đất, một tay đã cầm lấy tay cô rồi.

“Em có thể về một mình.” Thật hy vọng anh đừng quá tốt với cô như vậy.

“Không được, để anh về nhà cùng với em.” Anh kéo cô, khẳng khái muốn đưa cô về.

Cô bị động để cho anh nắm tay, đi về nhà.

10. Chương 10: Chương 3(2)

“Có lạnh không?” Anh kéo cô nhích lại gần anh, cánh tay rất tự nhiên che trên vai cô, nhẹ giọng nói: “Mặc dù sắp đến mùa xuân rồi, gần tới thời tiết còn rất lạnh, buổi tối gió rất lớn, em nhớ phải đóng cửa sổ kỹ mới không bị cảm lạnh.”

“Dạ.” Cô không hề lạnh, có trách móc yêu thương của anh, lòng của cô rất ấm áp, nhưng mà....cô không biết cô có thể có được bao lâu nữa?

Đến nhà rồi, cô cầm chìa khóa mở cửa. “Hẹn gặp lại.”

“Đợi một chút.” Huống Ứng Kiệt lấy cây bút trong túi quần đùi, mở tay nhỏ bé của cô ra, viết số điện thoại lên lòng bàn tay của cô.” Đây là di động của anh, lúc nào cũng có thể gọi cho anh, anh sẽ thêm số của em vào danh sách bạn tốt.”

Cô thần thờ nhìn dãy số trên tay.

“Anh sẽ đợi em gọi tới.” Anh nghiêng người khẽ hôn cô một cái.

Cô không xác định mình có thể gọi cho anh hay không, có lẽ đây là cuộc hẹn hò đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

“Anh đi đây.” Anh cười rục rịch bước đi, đi tới cửa quẹo ở ngõ hẻm, anh quay đầu lại vẫy tay với cô.

Cô cũng giơ tay lên vẫy vẫy, sau khi nhìn anh dần dần biến mất ở góc đường, cô mới bước vào nhà, trở lại phòng, ngồi vào trước bàn, trong lòng vừa đấu tranh vừa đau khổ.

Hai ngày trôi qua, từ đầu đến cuối Huống Ứng Kiệt không đợi được điện thoại của Quý Tiểu Ba.

“Đùa giỡn với trai đẹp hả? Ở ngay đây muốn cô điện thoại tới cũng không được hả?”

Ban đêm, anh rầu rĩ một mình trong phòng làm việc, buồn bực chính mình không lưu lại số điện thoại cô. Anh muốn hẹn cô xem phim, ăn cơm, đi dạo phố, hôn cô, cũng muốn hỏi cô một chút có muốn đến công viên xem trận đấu bóng không.

Nhưng đau khổ không chờ được điện thoại của cô, anh càng suy nghĩ càng lo lắng, không biết cô có bị bệnh hay không, hay là tạm thời xảy ra chuyện gì?

Hơn nửa đêm, anh không có cách nào ngủ được, rời khỏi phòng làm việc, dạo bước ra ngoài.

Anh đi đến trước cửa sổ của cô, trong phòng sáng đèn, tim của anh sống lại một lần nữa, ít nhất cô cũng ở nhà.

Anh tìm một hòn đá nhỏ ở công viên, viết một tờ giấy, bao lấy hòn đá nhỏ, nhắm ngay cửa sổ của cô, ném vào bên trong.

“Ôi!” Quý Tiểu Ba bị “hòn đá chết” từ bên ngoài bay tới làm hết hồn.

Cô đang chiến đấu hăng hái với trang phục của búp bê Diêm Tâm ở trước bàn, máy may của cô chẳng dùng được, làm bằng tay cả ngày, làm đến cả người dính đầy vải vụn, vẫn chưa thành công.

Cô chưa bao giờ thử may qua quần áo phiên bản mini này, vải ở trên tay cô không phải biến dạng thì cũng rách, lãng phí rất nhiều vật liệu, tâm tình của cô rất tồi tệ, sắp điên rồi.

Bây giờ lại không biết đồ vật từ nơi nào bay tới hù dọa cô, cô thật muốn khóc.

Tâm thần cô không yên liếc nhìn vật rơi trên bàn một cái, hình như là một viên giấy, cô nhặt lên xem, là một tờ giấy nhỏ bao lấy một viên đá.

Mở ra, trên tờ giấy không có ký tên, chỉ có một câu ngắn gọn: “Em không nhớ anh sao?”

Tinh thần cô hơi lay động. Không cần suy nghĩ cũng biết đây là do ai ném vào.

Cô cũng nhớ Huống Ứng Kiệt, nhưng chỉ vì quá nhớ anh, mới có thể suốt ngày dùng công việc để khắc chế chính mình, không để cô có cơ hội gọi điện thoại cho anh.

Cô tình nguyện làm con rùa đen rút đầu, qua một thời gian, tự nhiên anh sẽ không lui tới cùng với cô nữa.

Thế nhưng xem ra anh không có ý buông tha cô.

Làm sao bây giờ?

Viên đá nhỏ thứ hai lại chính xác bay vào cửa sổ của Quý Tiểu Ba.

Cô run sợ mở ra xem ——

Em có khỏe không? Anh rất lo lắng cho em.

Trong lòng của cô chảy một dòng nhiệt cảm động, cô hại anh lo lắng rồi...

Cô chưa từng nghĩ tới, kiểu trốn tránh anh của cô như thế này, đối với anh mà nói cũng vô tình làm tổn thương anh.

Cô cũng không muốn làm tổn thương anh.

Cô đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống, anh đứng ngay dưới đèn đường, đôi mắt rục rịch như bó đuốc nhìn cô chăm chăm, vừa thấy được cô, anh nở nụ cười, chạy đến phía dưới cửa sổ cô.

“Em ngã bệnh sao?” Huống Ứng Kiệt phát hiện sắc mặt của cô tái nhợt, thấy anh cũng không cười.

Quý Tiểu Ba im lặng gật đầu. Chính xác là cô bị tâm bệnh, cô muốn yêu anh, lại không dám yêu.

“Có đi bác sĩ chưa?”

Cô lắc đầu. Tâm bệnh không có thuốc nào có thể trị được.

“Như vậy sao được, bây giờ anh dẫn em đi khám ngay.”

Khóe môi cô giật giật, lắc đầu càng lợi hại hơn.

“Không xem sao được?”

“Em...nghỉ ngơi mấy ngày liền không sao.” Cố này thật kém cỏi.

“Bệnh gì chỉ cần nghỉ ngơi thì có thể khỏe hả?” Anh không tin.

Quý Tiểu Ba rất khó giải thích với anh.

“Năm phút sau em xuống đây, anh quay về lái xe tới chỗ em đi.”

“Không không...Chờ em một chút, em xuống lầu đây.” Cô bị anh hù dọa rồi, không có cách nào tốt hơn, đành phải tự mình ngăn cản anh.

Kỳ thật cô rất khỏe, không muốn anh lo lắng...

Cô vội thay một bộ đồ sạch sẽ, chạy xuống lầu.

11. Chương 11: Chương 3(3)

Huống Ứng Kiệt không dám tự ý rời đi, canh giữ ở bên ngoài cửa sau nhà cô.

Cô mở cửa. Giây phút nhìn thấy anh, cô không cách nào kiềm chế được mình nữa, chạy như bay về phía anh, lao vào trong ngực anh, ôm lấy anh.

Huống Ứng Kiệt bị nhiệt tình đột ngột của cô làm hết hồn, thân thể mềm mại của cô sát bên, ôm anh thật chặt, nhưng anh cũng nhạy bén nhận ra, người của cô hơi run.

Anh vỗ nhẹ lưng cô, yêu thương nhẹ nhàng dụ dỗ bên tai cô: “Nói cho anh biết, rốt cuộc là khó chịu chỗ nào vậy?”

“Em đau đầu, đau lòng, đau bụng...cả người đều không thoải mái, nhưng mà em không muốn gặp bác sĩ, em chỉ cần ôm anh một cái là được rồi.” Cô tùy hứng chui vào trong ngực anh, rất hy vọng có thể thần nhiên mà yêu anh, trong lòng không có gánh nặng.

Anh cười, hai cánh tay ấm áp ôm lấy cô, kiên nhẫn nói: “Anh có tác dụng tốt như vậy sao?”

“Thật ra thì...tâm tình của em không tốt mà thôi.” Cô ngẩng gương mặt ửng đỏ lên, kể khổ với anh.

“Tâm tình không tốt cũng có thể ngã bệnh, nghe qua tâm bệnh cũng tính là bệnh? Đó là do tâm tình không tốt cộng thêm áp lực tạo thành.” Anh nhẹ giọng nói, vỗ vỗ gò má cô, hôn trán cô một cái nói: “Có muốn anh đi dạo công viên với em hay không, nói chuyện một chút?”

Cô nhìn ánh mắt dịu dàng của anh, không nỡ từ chối.

“Được.” Cô cũng muốn vứt bỏ phiền não, đi với anh.

Cô tạm thời rời khỏi ngực của anh, xoay người đóng cửa nhà, kéo cánh tay anh, đi về phía công viên vắng vẻ.

Đèn đường mờ mờ khiến cho bóng đêm rất lãng mạn, cô bước theo Huống Ứng Kiệt, cái gì cũng không muốn, chỉ hưởng thụ cảm giác tuyệt vời khi có anh bên cạnh.

“Đã trễ thế này, sao anh còn chưa ngủ?”

“Anh rất nhớ em, tới thử vận may một chút, coi có thể nhìn thấy em hay không.”

“Em cũng rất nhớ anh.” Đây là sự thật.

“Vậy sao em không điện thoại cho anh?”

“Công việc anh nhiều như vậy, hẳn là rất bận, em sợ quấy rầy đến anh.” Lại là một cái cớ rất tồi.

“Bất cứ lúc nào anh cũng hoan nghênh em đến quấy rầy anh, em có cái đặc quyền này.” Anh vươn cánh tay ra ôm cả vai cô, ôm chặt cô ở bên người anh, dịu dàng nói: “Em là bạn gái của anh mà.”

“Đúng vậy! Thiếu chút nữa em đã quên rồi.” Cô trêu chọc anh.

“Em quên rồi?” Anh chợt dừng bước lại, ôm cô thật chặt ở trước ngực, cúi đầu chất vấn cô.

“Em nói giỡn thôi!” Cô không nghĩ tới phản ứng của anh lại dữ dội như vậy.

“Anh không tin đây là một câu nói đùa, nói không chừng đây chính là nguyên nhân làm tâm tình em không tốt, là ba mẹ em không đồng ý, hay là em còn có sự lựa chọn khác? Nếu làm bạn gái của anh làm em bối rối, bây giờ em nói còn kịp, anh sẽ không quẩn luyến em nữa.” Anh cố tình nghiêm mặt, liệt kê tất cả khả năng ra, muốn cô nói rõ ràng.

Cô vừa sợ hãi vừa bối rối nói: “Ba mẹ em chưa bao giờ phản đối em quen bạn trai, em cũng không có bạn trai khác, hoàn toàn không giống như anh nghĩ đâu.”

Huống Ưng Kiệt nhìn thấy vẻ mặt kích động của cô, nén cười, khuôn mặt tuần tú tiến lại gần cô. “Rốt cuộc là chuyện gì làm cho em ngay cả là bạn gái của anh cũng quên?”

“Em...là trêu chọc anh mà!” Cô chỉ thuận miệng nói một chút, anh lại nghiêm túc như vậy, làm sao cô dám nói thật ra là cô trốn tránh anh, không dám gặp anh chứ?

Anh yên lặng nhìn cô chăm chú. “Lần này thì tha cho em, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.”

Quý Tiểu Ba dùng sức gật đầu, sợ rồi.

“Sau này mỗi ngày phải gọi điện cho anh, đừng làm anh lo lắng.” Anh trầm thấp mà bá đạo ra lệnh cho cô, không muốn cô đột nhiên mất tin tức, làm cho anh đau khổ chờ đợi đến sắp phát điên.

“Được.” Cô cũng không muốn làm cho anh lo lắng.

“Khi tâm trạng không tốt càng phải gọi điện, để cho anh biết, anh có thể an ủi em.”

“Ừm.”

“Rất tốt, giao ước xong liền đóng dấu một cái, bảo đảm phải làm được.” Anh thủ sẵn cầm của cô, làm cho cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

“Em...không có mang con dấu theo.” Cô vẫn chưa hiểu anh ám chỉ cái gì.

“Em có.” Khí phách trong mắt anh bị ý cười thay thế, ngón tay thô ráp dừng ở trên môi đầy đặn của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cô mơ hồ đã hiểu ám hiệu của anh, then thềm khép mắt lại.

Môi của anh dán lên môi cô, dịu dàng mút lấy, nhẹ nhàng tách cánh môi cô ra, nhiệt liệt câu quẩn cô.

Cô thiếu chút nữa đã quên nụ hôn của anh có bao nhiêu mê người, cô rất muốn nâng tình yêu vừa mới nảy mầm của bọn họ che chở ở trên lòng bàn tay, đừng dễ dàng bẻ gãy...

Biện pháp duy nhất chính là từ chối công việc làm nhà thiết kế của búp bê Điềm Tâm, cô mới có thể yêu anh, đó vốn không phải là công việc cô muốn, cô phải nói chuyện với ba một chút mới được.

Cô nghĩ thông suốt, tâm tình cũng sáng tỏ thông suốt hơn, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Anh ôm cô, nụ hôn theo đó mà càng nóng bỏng hơn, nhịp tim của hai người không ngừng tăng nhanh, nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng cao, bàn tay của anh không kìm chế được dời về tấm lưng nhỏ bé của cô, để cho cô dựa vào người anh.

Trong nháy mắt cô cô thở dồn dập, tay nhỏ bé bao quanh hông của anh, trái tim run rẩy từng trận. Ở trong ngực anh, cô không khỏi có cảm giác an toàn, cảm giác được anh ôm rất tốt, xúc giác của anh làm cho cả người cô thoải mái.

“Đi theo anh.” Anh chợt dừng hôn cô lại, lôi kéo cô vào giữa bóng cây.

12. Chương 12: Chương 3(4)

Cô hậu tri hậu giác phát hiện cách đó không xa có một người đang dẫn chó đi dạo. “Thật kích thích đó!”

“Xuyt...đừng nói chuyện.” Anh nhỏ giọng nói, dùng lòng ngực rộng lớn bảo vệ cô.

Cô dựa sát vào trong ngực anh, cười khanh khách lên.

Chờ người dắt chó đi dạo đi khỏi, cô nhỏ giọng nói với anh: “Em không để ý có người thấy chúng ta thân mật đâu.”

“Cởi mở như vậy sao?”

“Chúng ta là người yêu, ôm ôm hôn hôn rất là bình thường nha! Ở nước ngoài em thấy cũng không thể tránh!”

“Ở nước ngoài em có quen bạn trai à?”

“Ừ, em làm lưu học sinh năm thứ nhất thì có.”

“Quen nhau bao lâu?”

“Hai giờ liền chia tay.”

“Tại sao?”

“Anh ấy không giúp em làm bài tập chứ sao!”

Huống Ưng Kiệt cười. “Sau đó thì sao?”

“Em đã từng thử lui tới với người nước ngoài, nhưng không vượt qua được một tuần lễ, hơn phân nửa bọn họ đều không thể nào chăm sóc.” Đây là cảm giác của cô.

“Vậy còn anh?”

“Em nghĩ...hẳn là vượt qua được một tuần!”

Anh che cái miệng cười ngọt ngào của cô lại, hôn mạnh mẽ, cuồng dã cũng có một chút ý tứ trừng phạt, bàn tay đang vuốt ve cũng trực tiếp dò vào trong áo cô, chiếm đoạt khám phá làn da mịn màng như tơ của cô.

Cô nghe thấy hơi thở mạnh mẽ của anh, trong lòng hơi xôn xao, làn da mềm mại khi bị anh vỗ về chơi đùa, hiện lên một dòng điện bất khả tư nghị. Cô xấu hổ mà khát vọng anh tiếp xúc càng sâu hơn, nhưng khi ngón tay của anh gần như sắp chạm đến bộ ngực đầy đặn của cô thì dừng lại, lưỡng lự ở bên hông cô.

“Vì sao...không dám đụng vào em?” Cô choáng váng hỏi.

“Bé ngốc, nơi này không thích hợp.” Anh rút tay ra khỏi đồ của cô, dùng lý trí mạnh mẽ khắc chế mình, anh nhận định cô là cô gái anh yêu thương, làm sao có thể hành động tùy tiện được.

Cô âm thầm cảm động, rất muốn có sự che chở của anh, anh rất tốt, một tuần lễ làm sao đủ đây? Cô muốn giữ anh lại thật lâu, thật lâu.

“Muộn rồi, anh đưa em về.” Anh kéo quần áo của cô ngay ngắn lại, lại ôm cô một cái.

“Ừm.” Cô rất muốn luôn được dựa sát vào anh, lòng ngực của anh ấm áp lại thoải mái, ngửi được mùi vị rất tốt.

“Ngày mai có muốn đến xem trận đấu bóng hay không?” Anh ôm cô ra khỏi bóng cây, tản bộ trở về cùng với cô.

“Tất nhiên là muốn rồi.” Cô hớn hờ trả lời.

“Vậy xem anh đánh bóng xong, buổi tối cùng nhau đi xem phim.” Anh cũng vui vẻ.

“Được, phải mua bỏng ngô đó.” Cô sẵn lòng.

Anh xoa xoa tóc của cô. “Tiểu quỷ ham ăn. Ngày nghỉ có rãnh, cũng nhau ra ngoài chơi?”

“Đi đâu?”

“Đại Bộ, nhà bà ngoại anh có vườn nho rất lớn, có thể hái nho.”

“Oa, vậy em nhất định phải đi rồi!” Cô giống như một đứa trẻ vui vẻ, kéo cánh tay của anh, đặt vẻ mặt tươi cười lên vai anh.

Huống Ứng Kiệt thấy cô cười, tâm tình cũng rất tốt. Đưa cô đến cửa sau nhà. Anh nghiêng người hôn gò má cô một cái, nhắc nhở cô: “Đi ngủ sớm một chút.”

“Vừa lên lầu em sẽ đi ngủ.” Cô ngọt ngào nói.

“Vậy mới ngoan.” Anh hôn môi cô.

Cô đỏ mặt hôn lại anh, đáy lòng của hai người đều đang mong đợi lần gặp sau.

Cô đóng cửa sau lại, tâm tình thoải mái lên lầu, nghĩ đến có một câu vẫn chưa nói với anh, vội vàng lấy điện thoại ra gửi tin nhắn, gửi xong rồi, mới an tâm lên giường đi ngủ.

Huống Ứng Kiệt đang trên đường về nhà, nghe thấy âm thanh điện thoại di động nhắc nhở có tin nhắn, lấy điện thoại ra ——

Ứng, em quên nói, anh cũng phải đi ngủ sớm một chút đó! Giữ tinh thần thật tốt, trận đấu bóng ngày mai nhất định thắng!

PS: Nhớ thêm số của em vào danh sách bạn tốt đó!

Anh cười, lập tức lưu số của cô lại, dọc đường đi, suy nghĩ của anh đều là bộ dáng đáng yêu của cô, hạnh phúc của tình yêu đã chất đầy tim anh.

Anh tin tình cảm lần này không giống với trước kia, nhất định sẽ có kết quả tốt đẹp.

13. Chương 13: Chương 4(1)

Sáng sớm Quý Tiểu Ba thức dậy, vội vã xuống lầu muốn tìm ba để thương lượng, trong phòng ăn chỉ thấy một mình mẹ đang ăn sáng, không thấy ba đâu.

“Mẹ, ba đâu rồi?” Cô ngồi xuống ghế, hỏi mẹ.

“Hơn sáu giờ thì ông ấy đã lên đường đi Nhật Bản bàn chuyện làm ăn rồi, có người muốn đặt du thuyền, ông ấy phải đích thân đi một chuyến.” Mẹ Quý rót cho cô một ly sữa.

“Con tìm ba con có chuyện gì sao?”

“Con muốn nhờ ba đi một chuyến với con đến công ty đồ chơi nói chuyện với chú Kha, con không làm nữa.” Quý Tiểu Ba nói ra quyết định của cô cho mẹ biết.

“Vì sao?” Mẹ Quý hỏi.

“Vì bạn trai của con.” Quý Tiểu Ba thành thật nói.

“Con mới trở về không lâu, như thế nào đã có bạn trai rồi?” Mẹ Quý vẫn đang rất ngạc nhiên.

“Anh ấy là nhà thiết kế của búp bê Cầu Cầu.”

“Hả! Cứ như vậy, không phải là con sẽ trở thành đối thủ của nó ở trên thương trường sao?” Mẹ Quý nghe rõ ràng.

“Cho nên con chỉ có hai sự lựa chọn, không phải buông tha làm nhà thiết kế của búp bê Diễm Tâm, thì chính là chia tay với anh ấy.” Quý Tiểu Ba nói hết tất cả chuyện buồn rầu cho mẹ nghe.

“Xem ra con không muốn chia tay với nó.” Mẹ Quý có thể linh hội được tâm tư của con gái.

“Vẫn là mẹ thông minh.” Quý Tiểu Ba dựa vào mẹ, ôm bà làm nũng.

“Mẹ không có ý kiến gì hết, con chờ ba con trở về, nói lại với ba con.” Mẹ Quý vỗ vỗ cánh tay của con gái.

“Khi nào ba mới trở về?”

“Ông ấy nói là hai tuần lễ, nhân tiện đi thăm bạn ở Osaka.”

Quý Tiểu Ba có chút không kịp đợi, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn ngoài chờ đợi.

“Hôm nào mang người bạn trai kia của con đến cho mẹ xem một chút.” Mẹ Quý nói.

“Được.” Quý Tiểu Ba rất sẵn lòng.

Buổi chiều, trận bóng hữu nghị bắt đầu.

Quý Tiểu Ba đảm nhiệm làm cổ động viên cho một mình Huống Ứng Kiệt, không ngừng tăng thêm động lực cho anh ở ngoài sân, hơn nửa hiệp kết thúc, thắng sáu điểm.

Anh đến nghỉ ngơi ở cái ghế dưới tàng cây, cô liền lập tức đưa khăn lau mặt, nước uống, ngoài ra còn một quạt máy loại nhỏ quạt mát cho anh, chăm sóc anh chu đáo.

“Thật nóng mà! Em còn mang theo cái gối băng, đây, em đặt ở trên lưng giúp anh giải nhiệt.”

Hai tay Huống Ứng Kiệt đặt nằm ngang trên ghế dựa, hưởng thụ tình yêu của bạn gái, đồng thời cũng tiếp nhận ánh mắt ngưỡng mộ của bạn tốt Sử Triết Hào và Bao Gia Vệ.

“Có bạn gái thật không giống nhau rồi, thật sự là loại hưởng thụ của lão thái gia mà.” Sử Triết Hào dừng uống nước do anh chuẩn bị lại.

“Chúng ta chỉ có thể giương mắt nhìn mà thôi.” Bao Gia Vệ ngồi trên cái ghế ở chỗ khác, cái gì anh cũng không mang theo, nhận lấy bình nước của Sử Triết Hào tới uống.

“Bọn họ là ai vậy?” Quý Tiểu Ba thấp giọng hỏi Huống Ứng Kiệt, cô nghi ngờ hai người đàn ông vừa đẹp trai vừa cao lớn kia không có ý tốt.

“Bọn họ là...không biết.” Huống Ứng Kiệt liếc nhìn hai người anh em tốt, cười mỉa nói.

Quý Tiểu Ba còn tưởng rằng thật sự không biết, ai ngờ hai người đó lập tức nhào tới, một người trừng mắt nhìn thẳng ôm lấy cổ bạn trai cô, một người đã man hơn, duỗi nắm đấm tấn công bụng của anh, còn hung dữ nói: “Tên tiểu tử trọng sắc khinh bạn này, nói không quen biết ai hả?”

Quý Tiểu Ba có thể nào đưa mắt nhìn bạn trai mình bị ăn hiếp, cô vén tay áo lên, vùng mạnh nắm tay nhỏ ra, lập tức tiến lên phía trước anh hùng cứu chồng.

“Các người mau buông anh ấy ra, buông anh ấy ra...” Cô dồn sức đánh hai kẻ xấu kia.

Thoáng chốc Sử Triết Hào và Bao Gia Vệ buông Huống Ứng Kiệt ra.

Huống Ứng Kiệt cũng bị khí thế của Quý Tiểu Ba hù dọa, nhanh chóng đứng lên nắm chặt nắm đấm nhỏ của cô lại, lời ngon tiếng ngọt mà giải thích: “Tiểu Ba, bọn họ là anh em tốt của anh, cùng nhau lớn lên từ nhỏ đến lớn, anh chỉ nói đùa với bọn họ thôi.”

Mặt Quý Tiểu Ba xanh một nửa, không biết là loại tình huống gì, bỗng nhiên có cảm giác biến thành đầu heo.

“Đại Ứng, rốt cuộc cô ấy là vệ sĩ của cậu, hay là bạn gái của cậu, sao hung hãn như vậy hả?” Biểu tình của Sử Triết Hào giống như là lần đầu thấy một nữ anh hùng như vậy.

“Rất có võ lực.” Bao Gia Vệ cười tán thưởng cô.

Quý Tiểu Ba chu cái miệng nhỏ nhắn, vô tội liếc nhìn Huống Ứng Kiệt một cái.

Huống Ứng Kiệt buông cô ra, dùng ánh mắt cầu xin cô đừng tức giận.

Quý Tiểu Ba mới không nhỏ mọn như vậy, cô lập tức nói xin lỗi với anh em của anh. “Thật xin lỗi, hai vị đại ca, tôi hơi dùng sức rồi.”

Sử Triết Hào và Bao Gia Vệ cũng rất rộng lượng, không có chuyện gì cười với Quý Tiểu Ba một cái. “Đừng để trong lòng, lúc nào bọn anh cũng giỡn như thế này.”

Hai người cũng không quên nói với Huống Ứng Kiệt: “Còn không mau giới thiệu bạn gái của cậu cho chúng tôi biết một chút đi chứ?”

Huống Ứng Kiệt thừa nhận, không e dè nắm tay của Quý Tiểu Ba, nắm chặt mười ngón tay của cô, công khai tình yêu của mình. “Cô ấy là Quý Tiểu Ba, mới trở về từ nước ngoài, ở tại tòa nhà kia.”

“Đó~” Sử Triết Hào và Bao Gia Vệ ngẫm hiểu lẫn nhau, một tiếng đó thật dài.

Quý Tiểu Ba cũng không hiểu được “Đó” của bọn họ là cái gì.

“Khụ!” Huống Ứng Kiệt ám chỉ bọn họ có chừng mực thôi.

Hai người cũng không làm khó anh, Bao Gia Vệ có lòng tốt nói với Quý Tiểu Ba: “Có em chăm sóc cậu ấy bọn anh cũng yên tâm rồi, hàng năm ba mẹ cậu ấy cũng không có trở về, cậu ấy làm việc lẻ loi một mình ở trong phòng làm việc, thường làm đến quên ăn.”

“Đối xử với cậu ấy tốt một chút, người này tám trăm năm không quen bạn gái rồi, theo anh thấy, lần này cậu ấy rất nghiêm túc, muốn tìm một người cùng tu thành chánh quả với cậu ấy.” Sử Triết Hào cũng rất có thiện ý nói.

Quý Tiểu Ba nghe được, vẻ mặt sững sờ, đáy lòng toát ra loại tình cảm thương hại, xem ra anh vừa hướng ngoại lại cởi mở, cô cũng không biết anh lại là người cô đơn như vậy.

“Khụ khụ!” Huống Ứng Kiệt nặng nề ho lên, thừa dịp Quý Tiểu Ba không chú ý, so nắm đấm với hai người bọn họ, muốn hai người bọn họ nhanh chóng câm miệng lại.

“Chúng ta không nói nữa, nói tiếp người này cũng phải ho ra máu luôn.” Sử Triết Hào cười hì hì.

“Đúng vậy.” Lúc này trọng tài cũng thôi còi, báo hiệu tập hợp cầu thủ, Bao Gia Vệ kéo Sử Triết Hào theo, hai người nhanh chóng tiến vào sân bóng.

Huống Ứng Kiệt cũng phải vào sân, anh thừa dịp bốn bề vắng lặng không ai chú ý, mỗ nhẹ xuống môi của Quý Tiểu Ba. “Đừng để ý đến bọn họ, miệng của họ luôn thối như vậy, thời tiết hơi nóng, em đứng dưới cái cây mới không bị say nắng.”

Anh đang muốn chạy đi, cô kéo vạt áo anh lại hỏi: “Ba mẹ anh bọn họ đi đâu vậy?”

“Họ..Ở Đại Lục, để thuận tiện quản lý nhà máy may sẵn của nhà anh. Huống Ứng Kiệt trách mắng hai tên chuyên hãm hại người khác kia, nói cái gì cha mẹ anh ở một nơi rất xa, một mình anh rất cô đơn, làm hại tiểu Ba của anh đau lòng vì anh.

“Chuyện đó...Anh thật sự rất lâu, rất lâu không có quen bạn gái hả?” Ánh mắt cô chớp chớp nhìn thẳng.

Anh nín lặng, cười khổ, hai người kia nói giống như anh thật đói khát với tình yêu vậy!

“Ừ...” Ngại vì thời gian gấp gáp, anh chỉ có thể trả lời cô đơn giản.

Ánh mắt dịu dàng chứa nhiều tình cảm của cô giao với con người nóng bỏng của anh, buông quần áo anh ra, nói: “Em luôn ở chỗ này chờ anh, giúp anh tăng thêm động lực.”

“Ừ.” Anh hiểu tình cảm của cô, cũng rất tán thưởng cá tính của cô, nếu bọn họ có thể thuận lợi mà quen nhau, cô chính là cô gái mà anh muốn nắm bắt.

Anh chạy về phía đầu sân banh kia.

Cô nhìn bóng lưng cao lớn của anh, cô chính là người bạn gái duy nhất của anh.

Bây giờ cô chỉ chờ ba trở lại giúp cô, Huống Ứng Kiệt là bạn trai tốt đáng giá để cô yêu, cô muốn an tâm yêu anh, giữ anh lại, sở hữu tình yêu của anh.

Mỗi ngày Quý Tiểu Ba đều vui vẻ ra ngoài hẹn hò với Huống Ứng Kiệt.

Bọn họ đi xem phim, đi ăn, anh còn dẫn cô vào đoàn xe Harley của anh, dạy cô lái xe Harley, cô lái ra ngoài rất vui, hai người thường lái chung một chiếc xe ra ngoài vùng ngoại ô chơi.

Sáng sớm ngày nghỉ, cô đơn giản thu dọn một chút hành lý, đi nói cho mẹ biết: “Con muốn đi Đại Bộ (*) chơi với bạn trai của con.”

(*) Đại Bộ: tên huyện ở Quảng Đông, Trung Quốc.

Ở trong nhà Quý Tiểu Ba đã nghe thấy tiếng xe ở bên ngoài, mặt hào hứng nói với mẹ: “Anh ấy đến rồi, mẹ nhân tiện ra ngoài nhìn anh ấy một chút đi.” Vừa nói xong cô kéo mẹ chạy ra bên ngoài, vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy Huống Ứng Kiệt rất đẹp trai đang ngồi trên xe Harley .

Cô lập tức lôi kéo mẹ, giới thiệu với bà: “Mẹ, anh ấy chính là bạn trai của con.”

Huống Ứng Kiệt nhìn thấy mẹ của Quý Tiểu Ba, lập tức bước xuống xe, tháo nón bảo hiểm ra, rất lễ phép chào hỏi: “Chào mẹ Quý.”

“Chào con.” Mẹ Quý thấy anh là một người tuấn tú, lịch sự, khó trách con gái vì anh mà từ bỏ công việc làm nhà thiết kế của búp bê Điềm Tâm. “Đi ra ngoài chơi phải chú ý an toàn.” Bà nhắc nhở bọn họ.

“Mẹ Quý, ngài yên tâm, con sẽ chăm sóc cô ấy.” Huống Ứng Kiệt cam đoan.

“Mẹ, con đi đây.” Quý Tiểu Ba đội nón bảo hiểm lên, vẫy tạm biệt mẹ liền ngồi chung xe Harley với Huống Ứng Kiệt, đi về nhà bà ngoại anh ở phía Nam.

Dọc đường đi hai người vừa đi vừa nghỉ, du sơn ngoạn thủy ở quê vô cùng vui sướng.

Khoảng buổi chiều bọn họ đã đến vườn nho của bà ngoại, đúng lúc gặp được mùa thu hoạch nho, một đám công nhân bận tới mặt tối mày, bà ngoại cũng đang giúp đỡ.

Quý Tiểu Ba ngửi được mùi trái cây ngào ngạt phiêu tán trong không khí, tâm tình thật tốt.

“Bà.” Từ xa Huống Ứng Kiệt đã nhìn thấy bóng dáng khỏe mạnh lại hiền từ của bà cụ, dừng xe lại, lớn tiếng gọi.

Bà cụ nhìn thấy cháu trai và một cô gái ngọt ngào đang cùng nhau đi tới, vui vẻ vẫy tay với anh.

Huống Ứng Kiệt đeo ba lô trên lưng, anh kéo tay Quý Tiểu Ba chạy về phía bà ngoại, vui vẻ ôm bà một cái.

Bà ngoại vỗ vỗ vai anh, vui vẻ hỏi anh: “Sao có thời gian rảnh mà đến đây vậy?”

“Mang bạn gái đến cho bà xem!” Huống Ứng Kiệt nói xong, đẩy Quý Tiểu Ba tới trước mặt bà ngoại, để cho bà ngoại nhìn thấy rõ ràng. “Cô ấy là bạn gái cháu, Quý Tiểu Ba.”

Bà ngoại quan sát Quý Tiểu Ba, khen cô: “Cô gái này thật dễ thương.”

“Cháu chào bà.” Quý Tiểu Ba lễ phép chào hỏi, đây là lần đầu tiên cô gặp mặt người nhà của Đại Ứng, rất muốn lưu lại một ấn tượng tốt cho người khác.

“Ừ. Các người cũng mang theo hành lý rồi, nhất định là muốn ở lại với bà ngoại, buổi tối ngoại kêu A Hương làm nhiều món ngon, quét dọn phòng khách một chút.” Bà ngoại nói xong, quay đầu đi gọi người giúp việc A Hương, dặn cô đi bắt con gà trong chuồng, tối nay muốn nấu một nồi cháo gà, người giúp việc A Hương theo ý của bà cụ nhanh chóng đi chuẩn bị.

“Con dẫn bạn gái về nhà nghỉ ngơi một chút, ở đây hết bạn ngoại về liền.” Bà ngoại nói với cháu trai, bản thân đi vào vườn trái cây.

“Bà con tới giúp một tay.” Huống Ứng Kiệt và Quý Tiểu Ba trăm miệng một lời nói với bà ngoại, đuổi theo phía trước.

Bà ngoại cười híp mắt, quay đầu lại nói: “Các người thật là ăn ỳ.”

Quý Tiểu Ba và Huống Ứng Kiệt nhìn nhau cười, hai mắt giao nhau, trái tim của hai người càng đến gần nhau hơn, bọn họ đặt hành lý trên xe nông vụ, cùng đi theo bà ngoại vào trong vườn nho.

Bà ngoại đưa công cụ cho bọn họ, đích thân dạy Quý Tiểu Ba thu hoạch nho như thế nào. “Hái nho không khó, giống như thế này, tay nâng quả nhỏ lên, từ trên cắt thẳng xuống.”

“Như thế này phải không ạ?” Quý Tiểu Ba hăng hái bừa bừa cắt xuống chùm nho đầu tiên, thoáng cái đã học được.

“Cháu thật thông minh đó!” Bà ngoại khen ngợi.

Quý Tiểu Ba càng làm càng hăng say, nháy mắt đã cắt hơn mười chùm nho rồi.

Mà khi còn nhỏ Huống Ứng Kiệt cũng thường đến vườn nho, coi như rất có kinh nghiệm, không lâu liền thu hoạch hơn nửa giỏ nho.

“Đã hái hơn hai tiếng rồi, có mệt không?” Trước khi gần kết thúc công việc, Huống Ứng Kiệt hỏi Quý Tiểu Ba.

“Ngẩng đầu liên tục, em cảm thấy cổ em sắp gãy rồi, tứ chi đau xót, nhưng mà anh nhìn xem, thu hoạch nhiều như vậy, mệt mỏi cũng coi như đáng giá.” Quý Tiểu Ba bỏ chùm nho cuối cùng ở trên tay vào trong giỏ.

“Buổi tối lúc rảnh anh giúp em đầm bóp.” Anh nháy mắt mấy cái.

Cô muốn nói tắm ngâm nước nóng là được rồi, nhưng anh không đợi cô mở miệng, cánh tay mạnh mẽ nâng giỏ nho trên đất lên, đi về chỗ nghiệm thu ở phía trước.

Cô âm thầm đỏ mặt, cũng không có kiên trì gọi anh lại, bởi vì có thể hưởng được sự phục vụ của anh, thật ra lòng cô cũng cực kì ngọt ngào.

14. Chương 14: Chương 4(2)

Sau khi kết thúc công việc, hai người theo bà ngoại lên xe nông vụ trở lại ngôi nhà gỗ xây theo phong cách Nhật cách đó không xa.

A Hương đã làm xong bữa tối, ba bà cháu rửa tay xong liền ngồi vây quanh chiếc bàn đặt trên sàn lát Tatami (*) cùng nhau ăn cơm.

(*) Tatami: là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm, thảm) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản. Phòng được lát sàn bằng Tatami được gọi là phòng Tatami. (Theo Wikipedia.)

“Thức ăn nóng buổi tối tốt cho người lao động cần cù, vất vả, các cháu ăn nhiều một chút.” Bà ngoại gấp rất nhiều món ăn cho hai người.

Huống Ứng Kiệt ăn từng ngụm từng ngụm, Quý Tiểu Ba cũng không khách sáo, cho đến giờ phút này, cô chưa bao giờ cảm thấy cơm tẻ ăn ngon như thế, cô bỏ sức ra lao động, mới có thể hiểu được lời bà ngoại nói tuyệt không thể giả.

Ăn cơm xong, A Hương đã rửa sạch ba bát quả nho, ở ngoài phòng tiền đình rộng rãi chờ mọi người tới ăn.

Ba bà cháu chuyển qua phòng ngoài, ngồi ở tiền đình, trên sàn nhà bằng gỗ, mỗi người cầm một bát quả nho, gió thổi nhẹ nhẹ, ngắm trăng, ăn quả nho mới hái vừa thơm vừa ngọt.

“Đại Ứng, cháu thiết kế thành công trang phục búp bê, sau này còn có kế hoạch gì khác không?” Bà ngoại vừa ăn vừa hỏi, rất quan tâm đến sự nghiệp cháu trai.

“Qua một thời gian, cháu sẽ đến nước Pháp tiếp tục học để bồi dưỡng thêm, về sau nhắm vào quần áo người thật, theo phong cách tinh xảo.” Huống Ứng Kiệt nói ra kế hoạch trong lòng mình.

Bà ngoại gật đầu rất ủng hộ.

Quý Tiểu Ba khó nén kinh ngạc, sao anh chưa đề cập việc muốn đi nước Pháp với cô, anh đi rồi, cô phải làm sao đây? Cô buồn lòng, nho cứ một quả lại một quả ăn vào, ngay cả vỏ và hạt nho đều ăn, đột nhiên, cô không còn tâm tình để thưởng thức hương vị thơm ngon của nho nữa.

“Muốn đi bao lâu?” Bà ngoại lại hỏi.

“Khoảng 2, 3 năm ạ!”

“Người trẻ tuổi xây dựng sự nghiệp là chuyện tốt, nhưng đừng quên việc chung thân đại sự cũng rất quan trọng, cưới vợ trước rồi đi nước ngoài, có người có thể chăm sóc cũng tốt.” Bà ngoại ám chỉ anh cô bé này không tệ, anh có thể an định rồi.

“Cháu cũng nghĩ vậy, chờ đến khi tình cảm ổn định hơn, cháu sẽ hỏi ý tứ của cô ấy.” Huống Ứng Kiệt dời ánh mắt về phía cô, lúc này mới phát hiện ra cô mảnh liệt ăn nhỏ, cũng không biết có hiểu lời anh nói hay không nữa.

Bà ngoại lại cùng anh nói chuyện phiếm một lúc lâu, để bát nho đã hết quả xuống, đứng dậy nói: “Bà đi tắm rửa ngủ trước, sáng mai còn dậy sớm, các cháu cũng đừng ngủ quá muộn nha!”

“Vâng, bà ngủ ngon.” Quý Tiểu Ba cùng Huống Ứng Kiệt đồng thanh nói.

Bà ngoại cười hiền từ, vẫy vẫy tay, đi vào trong nhà, dưới bầu trời đêm yên tĩnh đầy sao, chỉ còn hai người họ ở lại gian phòng ngoài này.

“Chúng ta thật càng ngày càng hợp.” Huống Ứng Kiệt khẽ nhích người tới ngồi gần Quý Tiểu Ba.

“Có sao? Tại sao cho tới anh lúc này cũng chưa nói với em về kế hoạch muốn đi nước Pháp? Không phải anh là muốn nói cho em biết, sắp tới chúng ta sẽ yêu xa chứ?” Quý Tiểu Ba buồn bực, di chuyển thân mình cách xa anh ra.

“Ai nói, anh muốn cùng em đi với nhau, sẽ không cần biết em có nguyện ý hay không?” Anh lại nhích người tới sát bên người cô.

“Anh thật lưu manh mà!” Cô đã hết chỗ để dịch chuyển, bên cạnh chính là cây cột rồi.

“Sao anh lại lưu manh? Một ngày nào đó bạn gái muốn thành vợ, chẳng lẽ em không có tính chuyện lâu dài sao?” Anh buông bát nho trên tay xuống, tay anh nắm chặt tay cô, nhắc nhở cô, một ngày nào đó, hai người sẽ đi vào lễ đường kết hôn.

Quý Tiểu Ba yêu anh, cũng muốn cùng anh quen nhau dài lâu, nhưng mà trước mắt cô chưa nghĩ xa như vậy, gánh nặng lớn trong lòng cô còn chưa dần xếp xong. “Cần..... Quyết định gấp như vậy không?”

“Không.” Huống Ứng Kiệt trầm nghĩ cô sợ rằng sau khi cưới sẽ phải rời xa cha mẹ, chắc có lẽ có chút hoang mang lo sợ! Anh nên cho cô thời gian tiếp nhận, suy nghĩ một chút đề nghị của anh, mà không phải muốn cô có câu trả lời ngay lập tức.

“Anh hiểu, anh có thể hiểu tâm tình của em, chờ em suy nghĩ xong hãy trả lời anh.”

Quý Tiểu Ba khẽ thở ra, nhìn khuôn mặt anh tươi cười, không tự chủ giơ tay lên vuốt nhẹ mặt anh. “Anh thật là tốt, càng ở cùng anh, càng cảm thấy anh rất biết suy nghĩ thay người khác.”

“Em không phải là người khác, em là người yêu của anh.” Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Hai người không nói thêm lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn sâu vào mắt nhau, trong bầu không khí yên tĩnh, dòng điện thần bí giữa ngón tay của bọn họ vỡ toang, vọt chảy, mặt của anh từ từ tiến gần đến cô, hôn cô.....

Cô không nhắm mắt, mà nhìn anh nhắm hai mắt lại, dáng vẻ tập trung khi hôn cô, đáy lòng rung động khó nói nên lời, một người đàn ông có tài hoa lại có lòng cầu tiến như anh, có rất nhiều đối tượng phụ nữ muốn gả, anh có thể có rất nhiều cơ hội lựa chọn, thế nhưng anh không chút nghĩ ngợi, nhận định cô là người của anh.

Cô khẽ nhắm hai mắt lại, hé mở đôi môi, làm cho anh dễ tiến đầu lưỡi nồng nhiệt tham lam vào càng sâu, đây đưa cô chặt hơn, cô nguyện ý làm người của anh!

Người đàn ông tốt như anh, cô ngốc mới có thể không cần anh, cô phải nhanh thu xếp tốt công việc tại công ty đồ chơi, cô sẽ không để ý điều gì mà đi theo anh, anh đi nơi nào, cô sẽ đi theo đấy.

Anh nhận thấy đêm nay hôn cô, cảm giác đặc biệt ôn tồn, lưỡi cô mềm mại như cánh hoa, tràn ngập hương vị nho ngọt ngào, uyển chuyển hưởng ứng làm cho trái tim anh nóng bừng lên, gần như muốn sôi trào, bàn tay nhỏ bé của cô rời khỏi lòng bàn tay của anh, nắm lấy tay anh dời tới ngực cô.....

Đáng chết! Anh không thể kháng cự được khi chạm vào làn da non mềm, anh không cự tuyệt, thả lỏng bản thân luồn tay mình vào trong áo cô, mơn trớn bầu ngực tròn trịa động lòng người, ngón tay vuốt ve nụ hoa nho nhỏ, môi hôn càng vội vàng, điên cuồng.....

Cô tựa vào lồng ngực anh, thân mình hưng phấn cực độ mà run run, bỗng nhiên phòng trong truyền đến tiếng bước chân, kinh động đến hai người, khiến họ buộc phải tách ra.

Cô cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, không dám gặp người.

Anh vẫn còn thở dốc, không quên ôm cô, trấn an cô, bọn họ cũng không phải làm chuyện gì ám muội, đã là các đôi tình nhân thì không thể tránh khỏi tiếp xúc thân mật.

“Thiếu gia, bà đã tắm xong, tôi cũng đã đun nước ấm mới, người muốn tắm rửa trước hay tiểu thư trước?” Cùng lúc đó cửa gỗ bị A Hương đẩy ra, nhà bà ngoại không có trang bị máy nước nóng, mà dùng củi lửa để nấu nước ấm.

“Tôi tắm trước.” Quý Tiểu Ba ngập ngừng nói, tình cảm e lệ còn viết ở trên mặt cô.

“Thím Hương, tôi không cần nước ấm, thím đừng nấu nữa, tôi ra phòng tắm nhỏ phía sau, tắm vòi sen bằng nước lạnh là được rồi.” Huống Ứng Kiệt quay đầu lại nói với A Hương.

A Hương nở nụ cười cười nói: “Tôi đưa tiểu thư đến phòng tắm, sau đó phải trở về nhà.”

Huống Ứng Kiệt gật đầu.

Quý Tiểu Ba thoát ra từ lồng ngực Huống Ứng Kiệt, đứng dậy theo A Hương đi đến phòng khách lấy áo quần của mình, sau đó đến phòng tắm bên hông nhà, bên trong thùng tắm bằng gỗ đã chuẩn bị đầy nước nóng.

Quý Tiểu Ba cảm ơn A Hương, đóng cửa lại, trong phòng tắm tràn đầy hơi nước cô cởi bỏ áo quần, ánh mắt ngái ngủ nhìn ngực của mình, cảm giác thật tuyệt diệu khi lòng bàn tay anh chạm vào ngực cô hình như vẫn còn lưu lại, an ủi lòng cô.

Cô dùng bầu múc nước, xối lên người mình, nước ấm rất nóng, nhưng mà không bằng lòng bàn tay nóng rực của anh, cô không quên được, anh để lại dấu vết ở trên người cô, tâm lại lặng lẽ chờ mong anh chăm sóc vuốt ve thân mật hơn nữa.

Sau khi tắm, Quý Tiểu Ba lặng lẽ men theo lối chính mà đi, trở lại phòng khách. Cô mở ngọn đèn nhỏ để thay áo ngủ, nhìn hướng phòng Huống Ứng Kiệt, anh ở sát vách, hai gian phòng khách liền kề, ngăn cách bởi cánh cửa trượt, dựa theo ánh sáng xuyên qua từ cửa, bên kia không có mở đèn, cô không xác định được anh đã tắm xong trở về phòng rồi hay chưa?

Huống Ứng Kiệt đang nằm trên thảm Tatami, anh tắm nước lạnh, vừa mới tiêu giải thân thể nóng bừng, lại không ngờ cách nhau cánh cửa nhìn thấy bóng dáng cô uyển chuyển..... Cô đang thay quần áo, anh không nên nhìn, nhưng anh không khắc chế được mình, trong bóng tối, cô là ánh sáng duy nhất, hấp dẫn anh một cách mãnh liệt.

Tia sáng xuyên thấu qua từ phòng cô, đường cong nữ tính yếu diệu kích thích làm suy nghĩ anh rối loạn, nhịp tim như ngựa hoang chạy điên cuồng, nhiệt độ lại nhanh chóng tăng nhanh, nơi nào đó lửa nóng khó chịu.

“Anh ở đâu?” Quý Tiểu Ba thay xong áo ngủ, nằm trên Tatami, kéo cửa giấy mở ra một khe hở, muốn xem anh đã trở lại phòng chưa? Giữa bóng tối cô chỉ nhìn thấy duy nhất ánh mắt sáng rực của anh.

“Thì ra anh ở đây.” Cô không nghĩ quá nhiều, dứt khoát kéo cửa rộng ra, bò sang anh, nằm cuộn tròn bên cạnh anh.

Huống Ưng Kiệt không ngờ cô nhích lại gần mình, sự khát vọng hiện lên rõ ràng trong mắt anh, anh giống như dã thú không chịu nổi cám dỗ, cô chẳng lẽ một chút cũng không nhìn ra được sao?

“Không phải mệt mỗi..... Còn chưa ngủ sao?” Anh cúi đầu xem người đang nằm cuộn lại bên mình.

“Không phải nói giúp người ta xoa bóp sao?” Cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rõ lên, thẹn thùng hỏi anh, phát hiện trên trán anh đỏ đầy mồ hôi.

“Anh tắm nước lạnh còn chảy mồ hôi, thật sự nóng như vậy sao?” Cô đưa tay nhỏ bé ra, dùng lòng bàn tay thơm mềm giúp anh lau mồ hôi.

“Đừng..... Đừng anh.” Anh vội vàng giữ chặt tay cô, toàn thân anh nóng như lửa, có khả năng chỉ vì chạm nhẹ mà xảy ra chuyện không thể cứu vãn.

Cô không hiểu tại sao anh mặt lạnh găm nhẹ, uất ức muốn rút tay về, thế nhưng anh lại nắm chặt không buông, giữa sự lôi kéo, anh dùng sức, kéo cô vào trong ngực.

Anh nhìn ánh mắt nghi ngờ của cô, khó có thể nói rõ, trực tiếp nhắm vào môi cô, ôm chặt cô hôn sâu, trong cơ thể sóng tình sôi trào, có người không vì cái hôn này mà hóa giải, mà càng thêm đau đớn khó nhịn.

Anh bắt đầu cởi bỏ quần áo của cô, gấp gáp thăm dò thân thể làm người ta mất hồn của cô, vuốt ve điên cuồng bộ ngực sữa mềm mại, khẽ run tay dời xuống bụng dưới của cô.....

Cô có chút khấn trương, mơ hồ hiểu được tại sao anh muốn cô dừng dừng vào anh, dục vọng bị đánh thức chống đỡ tại thân dưới của cô, nhưng cô biết được quá muộn, nếu anh dùng sức mạnh, cô tuyệt đối chống không lại sức anh.

“Bảo anh dừng tay.” Giọng anh khàn khàn nói đầy bao dung.

Đáy lòng cô nhất thời bị mâu thuẫn, cô muốn chấp nhận anh, mặc anh tùy ý thỏa mãn dục vọng.

Cô thương anh, cô có thể chịu đựng, sâu trong nội tâm của cô cũng mong mỗi anh tiếp xúc thân mật hơn, hoàn toàn không có một chút miễn cưỡng.

“Không cần..... Ngừng.” Môi cô khẽ run hôn cầm anh, gương mặt anh, môi anh.....

Dưới sự khuyến khích của cô, anh ôm cô càng chặt hơn.....

Cô phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, động tác của anh nhanh hơn gấp hơn, eo của cô theo động tác của anh mà đong đưa, anh qua lại sâu hơn nhanh hơn.

Anh làm cho thân thể trắng như tuyết của cô vui sướng ở trong lồng ngực anh khẽ run rẩy, từ đầu đến cuối anh không để ý đến mình, cố gắng đè nén dục vọng mình lại.

Thân thể cô bắn ra từng trận khoái cảm tê dại mãnh liệt, giữa hai chân nóng lên đột ngột co rút khiến cô khuây khỏa, cô nhận ra đây gọi là cao triêu, cô ngạc nhiên vui thích rồi lại quá mệt, cô cho rằng anh sẽ tiếp tục giải phóng chính mình, nhưng anh mãi không có, chỉ ôm cô vào trong ngực nhẹ ru: “Nằm ngủ cạnh anh nhé.”

Cô muốn hỏi anh, nhưng cô thật mệt mỏi, nói không ra lời, chạm vào cơ thể ấm áp của anh, ngửi hơi thở mê người của anh, cô dần dần ngủ thiếp đi.

Anh ngắm nhìn vẻ mặt nhu mì động lòng người đang ngủ say, tuy rằng kiềm chế dục vọng thật sự cực khổ, nhưng may mắn anh không có mất đi nguyên tắc của mình.

Cô còn chưa đồng ý tương lai trở thành vợ anh, anh tuyệt đối không thật sự động đến cô.

15. Chương 15: Chương 5: (1)

Sáng sớm, Quý Tiểu Ba dần dần tỉnh dậy giữa tiếng gà gáy, trong lúc朦胧 nghe Huống Ứng Kiệt nói chuyện cùng bà ngoại, âm thanh rất nhỏ, làm cho người nghe cảm thấy buồn lòng cơ thể.

Tối hôm qua, chuyện xảy ra là mơ!

Cô than nhẹ, mở mắt ra, phát hiện mình không ở gian phòng khách khác, mà ở phòng của Huống Ứng Kiệt, tóc cô còn lưu hơi thở của anh.....

Cô ngạc nhiên, cẩn thận nhớ lại, hình ảnh phóng túng mà vui vẻ hiện lên rõ ràng trong đầu, thân thể của cô khát vọng anh mãnh liệt, cô ở trong lòng anh say đắm mà rên rỉ, đông đưa.

“Không phải mơ, là thật.” Là cô mở cửa phòng anh, vào phòng anh, kết quả.....

Cô không có ý dụ dỗ anh phạm tội đâu!

Cô ngồi dậy, gập đầu gối, hai tay bao bọc mình, mặt nóng bừng, trong lòng nổi lên từng trận cơn sóng, gắt gao nghĩ tới anh.

“Tiểu thư, cô đã dậy chưa? Đã hơn sáu giờ, cậu chủ và bà đều ở tiền đình chờ cô thức dậy để ăn sáng đó!” A Hương gõ cửa phòng.

Quý Tiểu Ba đột nhiên phục hồi lại tinh thần, cô đang ở phòng Huống Ứng Kiệt, nếu như bị thấy cô sẽ xấu hổ chết mất, cô vội vàng bò trở lại gian phòng khách của mình, cách cánh cửa nhỏ giọng trả lời:

“Tôi dậy rồi, xin chờ một lát, tôi lập tức tới ngay.”

“Vâng.” A Hương rời đi.

Quý Tiểu Ba thay nhanh áo ngủ, khi cởi áo, vừa cúi đầu liền nhìn thấy trên ngực nhiều vết đỏ tươi, là dấu vết khi anh hôn để lại, và râu trên chiếc cằm cương trực của anh lưu lại dấu vết.

Tim cô đập thành thịch, hai chân không tự chủ được mà phát run, hình như cảm giác kỳ diệu mà anh lưu lại còn chạy trong thân thể cô, anh làm cho cô cảm nhận yêu thương vĩnh viễn khó quên.....

Cô nghĩ tới, nở nụ cười ngọt ngào trên môi, nhưng bây giờ cô không còn thời gian để nhớ lại nữa, cô phải đến tiền đình để gặp anh, cô nhớ anh, muốn nhìn thấy anh.

Cô mặc bộ quần áo thoải mái vào, ra cửa, đến phòng tắm rửa mặt chải tóc, rồi hướng phòng ngoài mà đi, càng đi đến gần anh, cô càng rụt rè.

“Bà ngoại, Chào buổi sáng.” Cô cúi đầu thật thấp, cô không dám nhìn về phía Huống Ứng Kiệt.

“Chào buổi sáng cháu! Cháu mau tới ăn sáng nào, A Hương nấu cháo khoai lang, còn có chút thức ăn là măng tươi xào giòn, đến nhìn xem, món này ở thành phố rất ít ăn được đấy.” Bà ngoại gọi cô.

“Vâng.” Quý Tiểu Ba đi đến bàn ngồi xuống.

“Chào!” Huống Ứng Kiệt nhìn theo hình dáng nhỏ bé xinh đẹp, bộ dáng cô xấu hổ, nhẹ nhàng gợi nhớ ngọn lửa chưa tiêu tan đêm qua của anh.

Quý Tiểu Ba ngẩng mặt lên, đôi mắt thẹn thùng nhìn về phía anh, nụ cười anh vẫn trong sáng mê người, đáy mắt cháy lên ngọn lửa, đốt nóng lòng cô, ngón tay cô run lên.

“Tại sao không hỏi thăm anh?” Huống Ứng Kiệt húp cháo, cố ý hỏi cô.

“Anh cũng không phải bề trên, sao phải thăm hỏi ân cần.” Cô bĩu môi nói, ánh mắt trong trẻo lóe ý xấu hổ.

“Ngủ ngon không?” Anh nhìn chòng chọc về mặt đáng yêu của cô, trêu chọc cô.

Quý Tiểu Ba chột dạ nhìn anh, mặt đỏ như mặt trời mới mọc. “Anh nói trước đi, anh ngủ có ngon không?”

“Anh không ngủ, lúc bốn giờ sáng cùng bà ngoại đi ra vườn trái cây một chuyến.”

Lúc này cô mới biết mình lại có thể ngủ giống như heo vậy, ngay cả anh có ngủ hay không, khi nào rời đi cũng không biết, hơn nữa anh không ngủ là bởi vì..... Cô làm cho anh mất ngủ rồi! Cô vẫn còn nhớ anh áp chế vật phồng lên trên người cô..... Như vậy sẽ làm anh khó chịu.

Đáy lòng cô cảm thấy thật xin lỗi, cô lại quên đi cảm nhận của anh, không hiểu phải làm thế nào để thỏa mãn anh.

“Em sao vậy?” Anh cười dửng dưng nhìn người của cô, đặt chén trên tay mình xuống, vươn tay rảnh ra cầm lấy chén của cô trên bàn, múc cho cô một chén cháo khoai lang hương vị ngọt ngào, đặt đến trước mặt cô, gấp thêm màng tươi đặt lên trên mặt cháo.

“Anh..... chưa ngủ, vậy..... Như thế cần ngủ một chút không?” Cô rất lo lắng anh không ngủ sẽ không có tinh thần.

“Như thế này trở về cũng được, chờ em ăn xong sẽ xuất phát.” Huống Ứng Kiệt chỉ chỉ chén của cô, muốn cô ăn nó.

“Nhưng anh có tinh thần sao?”

“Dửng dưng anh giống như không có tinh thần sao?” Anh vẫn có thể vì cô nhiệt huyết sôi trào.

“Người ta phải..... Quan tâm anh thôi! Tương lai chờ em thi đậu bằng lái Motorcycles, em có thể lái xe chở anh rồi.....” Cô nói.

Anh giờ tay xoa xoa đầu cô. “Đó là chuyện tương lai, tinh thần của anh rất tốt, tuyệt đối chống đỡ được, em đừng lo lắng..... Có thể ăn chưa?”

“Vâng.” Cô nghe theo anh, vui vẻ gật đầu, ăn cháo.

Bà ngoại yên lặng mỉm cười, nghe hai người nói chuyện, vui vẻ nói: “Có các con tới, trong nhà náo nhiệt hơn nhiều.”

“Bà ngoại, chúng con sẽ trở lại thăm bà.” Huống Ứng Kiệt vừa mở miệng, Quý Tiểu Ba miệng chứa đầy cháo trong miệng cũng nói cùng một câu, trong nháy mắt ánh mắt ba người giao nhau, cười vui vẻ.

Phía trước đình, tiếng cười vang vọng, vùng quê tăng thêm bầu không khí hoạt bát.

Hai người ăn xong bữa ăn sáng, chào tạm biệt bà ngoại rồi trở về nhà.

Huống Ứng Kiệt phóng thẳng một đường về Vĩnh Hòa, chở cô về đến nhà thì đã đến trưa.

“Trở về nhớ ngủ đó!” Cô cởi nón bảo hiểm ra, đeo ba lô lên lưng rồi xuống xe, lưu luyến không rời dặn dò anh.

“Biết, nếu muốn anh đó!” Anh vươn tay ôm cô một cái.

“Nhớ anh làm chuyện xấu à?” Cô ngọt ngào hỏi anh.

“Đó là chuyện xấu sao?” Anh biết cô chỉ cái gì.

“Em không biết.” Đáy mắt cô lộ rõ tình cảm ngượng ngùng.

“Hôn anh một cái.” Đôi mắt sâu và đen của anh nhìn cô chăm chú, sợ không đủ thu hết vẻ mặt xinh đẹp động lòng người của cô.

“Ở chỗ này?”

“Không dám?”

“Ai nói.” Cô ôm cổ anh, nghiêng người hướng đến anh, trao anh nụ hôn dịu dàng nhất.

Anh biến bị động thành chủ động, nồng nhiệt hôn lưỡi cô, hai người quấn nhau dây dưa, chỉ để ý đối phương có cảm nhận được tình yêu của mình hay không, hoàn toàn không để ý thời gian và địa điểm, lửa tình yêu từ đáy lòng hai người, khuếch tán vô biên vô hạn.

“Nói hẹn gặp lại.” Anh ở môi cô thì thầm quyên rũ.

“Hẹn gặp lại Đại Ưng.” Cô hoa mắt thần mê nói.

“Anh về đây.” Anh để cô đứng vững.

“Vâng.” Cô hô hấp gấp rút, dịu dàng đáp lời, rất muốn ôm anh lâu thêm một chút.

Anh nhìn hiểu tình ý trong mắt cô, anh cũng muốn ôm chặt cô không buông, nhưng còn nhiều thời gian, bọn họ có nhiều thời gian. Anh nỗ lực mấy lần nữa, trước khi rời đi anh nghiêng người hôn gò má cô, nói một câu: “Anh thật sự yêu em.”

Cô bình tĩnh nhìn anh cười xe Harley gào thét đi xa, tâm ý của anh, cô có thể hiểu được cũng có thể cảm nhận, lòng của cô đã để anh chiếm lấy, trừ anh ra, không có ai có thể cướp đi lòng của cô.

Quý Tiểu Ba đợi lại đợi, cuối cùng tin tức tốt cũng đến.

“Tiểu Ba, ba con gọi điện từ Nhật Bản về, ông nói sẽ trở về trước thời hạn, hôm nay lên máy bay, đại khái mười giờ có thể về đến nhà.” mẹ Quý nhận được điện thoại gọi về từ Nhật Bản của ba Quý, rất vui vẻ nói cho con gái.

“Thật tốt quá!” Quý Tiểu Ba tràn đầy chờ mong, gồng gắp hết hi vọng trên người ba.

Khoảng mười giờ, ba Quý về đến nhà, Quý Tiểu Ba chạy tới trước tranh với mẹ cùng người giúp việc, niềm nở xách hành lý thay ba, ân cần hỏi han.

“Ba, hoan nghênh về nhà, ba có mệt hay không, lần này đi Nhật Bản đàm phán buôn bán có thuận lợi không?”

“Buôn bán đương nhiên là thành công, nếu không ba làm sao trở về trước thời hạn chứ!” ba Quý cười cười đi vào phòng khách, vừa ngồi vào ghế sofa, Quý Tiểu Ba lập tức châm trà cho ông, đứng sau ghế sofa giúp ông mát-xa.

“Nha đầu con đối với ba ba tốt như vậy, có phải có mục đích gì không nào?” ba Quý uống trà, phát hiện con gái hiếu thuận này rất không giống cô, còn nghĩ rằng cô muốn tặng quà, vội vàng gọi người giúp việc mở hành lý lấy quà tặng cho vợ con.

“Cám ơn ba, người tốt nhất mà.” Quý Tiểu Ba nhận quà tặng của ba, là một hộp trang sức trân châu, cô lập tức ôm ba hôn liên tục.

“Anh đó! Rời khỏi nhà là thích mua đồ lung tung.” mẹ Quý cũng có một bộ giống như vậy, bà ngồi trên sofa, cầm lấy chuỗi vòng cổ trân châu thường thức, miệng cầu nhàu, nhưng đáy lòng rất thích, cũng cùng chồng đề cập nói: “Con gái của anh có chuyện tìm anh, chờ anh đã rất lâu.”

“Chuyện gì?” ba Quý cười cười, đặt ly trà xuống hỏi.

Quý Tiểu Ba thấy tâm tình ba không tệ, đi vòng qua trước sofa, ngồi vào bên cạnh ông làm nũng nói: “Ba, có chuyện người nhất định phải giúp con, người đi nói giúp với chú Kha công ty đồ chơi, con không có hứng thú thiết kế cho búp bê, nói chú ấy tìm người khác thay thế con.”

Ba Quý chợt nghe con gái nói như vậy, sững sốt một chút. “Như vậy sao được, cũng đã quyết định mọi chuyện, có thể nào đột nhiên nói không làm là không làm?”

“Bởi vì..... Bọn trai con..... Là người thiết kế búp bê Cầu Cầu.” Cô cho là ba sẽ thông cảm cho cô, giúp cô lần này.

“Vậy thì thế nào? Cậu ta muốn con buông tha sao? Cậu ta không dám ở trên thương trường cùng con so tài sao?” ba Quý không có đồng ý với cô.

“Không phải vậy, là mình con muốn buông tay.”

Ba Quý sắc mặt trầm xuống. “Cái này ba mở miệng như thế nào, như vậy là lật lọng, về sau ở trên thương trường ba làm sao có chỗ đứng? Con thiết kế đồ đều đã đưa ra ngoài, người ta cũng đã dùng, hiện tại đột nhiên nói không làm nữa, chuyện này mà truyền đi, về sau công ty nào dám nhận con vào làm? Thái độ

làm việc của con không nghiêm túc, ba tuyệt đối sẽ không đi nói với bạn mình chuyện như vậy, thật mất thể diện, ba chẳng phải phá hủy uy tín của mình sao.”

“Ba..... Vậy là ba không giúp con?” Quý Tiểu Ba nóng nảy, thái độ của ba giống như không đồng ý với cô.

“Anh à, người bạn trai này của con gái rất tốt, chẳng lẽ anh muốn con buông tha hạnh phúc sao?” mẹ Quý nói giúp cho cô.

Quý Tiểu Ba ở một bên gật mạnh đầu, mẹ nói đúng cực kỳ.

“Hiện tại, con gái cũng không phải sẽ lập gia đình, bạn trai thì sao? Gọi cậu ta tới gặp ba, ba nói chuyện với cậu ta.” ba Quý vừa bối rối vừa buồn bực.

Quý Tiểu Ba cảm thấy trái tim lạnh đi một nửa, cô giống như đã làm hỏng chuyện.

“Đừng làm phiền ba, ba muốn nghỉ ngơi.” Ông tức giận rời khỏi phòng khách, trở về phòng mình nghỉ ngơi.

“Tiểu Ba, cũng đừng làm ba con khó xử, ông ấy sợ mất thể diện, ông ấy nói cũng không phải là không có đạo lý, con không ngại gọi Huống Ứng Kiệt tới, để cho ba con nói chuyện với cậu ấy một chút.” Mẹ Quý vỗ vỗ vai trấn an Quý Tiểu Ba, sau đó trở về phòng trấn an ông chồng đang tức giận của mình.

Trong phòng khách, mọi người đều đi hết, chỉ còn Quý Tiểu Ba ngồi một mình buồn bã, vùi mặt vào lòng bàn tay lạnh lẽo, giấc mơ đẹp vỡ tan.

Ba muốn Huống Ứng Kiệt đến nhà không phải giúp cô bảo vệ tình yêu, mà muốn Huống Ứng Kiệt hiểu rõ cô và anh là đối thủ cạnh tranh, có ai sẽ yêu kẻ địch trên thương trường?

Cô tuyệt vọng nhắm mắt, tình yêu giữa cô và Huống Ứng Kiệt, nhất định là hết rồi.

Đây đều là lỗi của cô, cô không nên muốn có tình yêu trong cảnh thái bình giả tạo này, cũng không nên thất tín với công ty đồ chơi của chú Kha.

Cô khó thở đứng dậy, mờ mịt đi hướng ra ngoài sân, đẩy cửa ra, rời xa nhà, cô không có mục đích, chỉ muốn hóng mát một chút, cô thật khó chịu.

Trong lúc vô thức, cô đi tới đường phố Náo, khi cô phát hiện ra đã nửa đêm nhưng trên đường phố vẫn còn náo nhiệt, cô hoàn toàn kinh ngạc khi đang đứng trước tiệm Quần áo và Trang sức Đại Ứng.

Cô vào thăm cửa hàng rộng rãi, anh không có ở đây.

Cô thật nhớ anh, muốn gặp anh, muốn trốn vào trong lồng ngực anh, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cô không muốn chia tay với anh, cũng không muốn cùng anh đối địch.

Cô chần chừ, tay lạnh như băng lục lọi trong túi tìm điện thoại di động, gọi cho anh.....

“Tiểu Ba.” Huống Ứng Kiệt thấy trên điện thoại di động xuất hiện ba chữ “Tiểu đáng yêu”, lập tức nghe máy.

“Anh đang ở đâu? Em nhớ anh.....”

“Anh đang ở trên lầu tiệm áo quần, muốn anh đến đón em ra ngoài?”

“Em đã..... Ở dưới lầu anh.”

“Muốn đi lên hay không?”

“Được.” Cô dùng sức lực toàn thân, gạt bỏ yếu ớt trả lời.

16. Chương 16: Chương 5: (2)

“Thật tốt quá, em chờ anh một lát, anh đi xuống lầu.” Trò chuyện vừa kết thúc, trong chốc lát, phía trước cửa hàng một cửa sắt khác được mở ra, Huống Ứng Kiệt đứng ở cửa cầu thang, tinh nghịch nhìn cô huyết sáo.

Quý Tiểu Ba quay người lại liền thấy bóng dáng anh tuấn của anh, cất từng bước khó khăn về phía anh, lại chột dạ muốn trốn tránh.

“Em còn là..... Không nên đi lên thì tốt hơn.”

“Như vậy sao được?” Anh nhanh chóng giữ chặt cổ tay cô, kéo cô vào bên trong cầu thang, lập tức đóng cửa lại, ôm chặt lấy cô rồi nhiệt tình hôn cô.

Cô tuyệt vọng hôn đáp lại anh, cùng anh dây dưa khó chia lìa, đáy lòng cô chua xót.

“Em tới thật đúng lúc, anh đang thiếu một trợ thủ.” Hai tay anh ôm hông cô, đáy mắt tràn ngập nụ cười.

“Anh..... Đang làm việc?” Cô nhìn ánh mắt nhiệt tình của anh.

“Anh đang thiết kế quần áo mùa hè cho búp bê Cầu Cầu, là bí mật thương nghiệp, sáng sớm ngày mai phải đưa đến công ty đồ chơi.” Huống Ứng Kiệt muốn dẫn cô lên lầu.

“Bí mật thương nghiệp sao có thể tùy tiện cho người khác nhìn thấy?” Quý Tiểu Ba giật mình dừng bước, cô không thể đi lên, cô không thể nhìn anh thiết kế, cô ít nhất nên có nhận thức cùng đạo đức.

“Em là người của anh, anh tin được.”

Anh không hề phòng bị mà tin tưởng cô, làm cô vừa cảm động lại khó chịu.

“Sao vậy? Về mặt là lạ, tâm tình không tốt à?” Anh cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cứng đờ của cô, không rõ nguyên nhân.

“Ừ! Em đi bộ đến, chân hơi nhức mỏi, em nên trở về thì tốt hơn.” Bất kể cô phải lấy cớ tệ như thế nào, cô vẫn nên rời đi.

“Tê chân, anh có thể công em lên lầu mà, lên đi.”

Cô chưa kịp nói lời từ chối, anh đã khom gối, mở tay cô ra ôm lấy vai anh, công cô lên.

“Không được, em không thể đi lên.....” Cô vùng vẫy muốn thoát khỏi lưng anh.

“Tại sao không được? Xấu hổ sao?” Anh bao dung tâm tình của cô.

“Không phải.....?”

“Vậy đừng nhúc nhích, té xuống anh sẽ đau lòng.” Anh dùng giọng nói như vỗ về trẻ con nói với cô.

Mắt cô ươn ướt, anh tốt quá, như một loại thuốc độc làm say lòng người khiến cô không cách nào chống cự lại.

“Như thế mới ngoan.” Anh thấy cô an phận không làm loạn nữa, thận trọng công cô, đi từng bước một lên lầu.

Cô bị động dựa vào tấm lưng rộng rãi của anh, đáy lòng vô cùng áy náy.

“Trên lầu hai này một nửa không gian là cửa hàng quần áo, kho hàng, bên kia là phòng làm việc của anh.” Lên lầu hai, Huống Ứng Kiệt giới thiệu cho cô từng vị trí, cởi giày cô cùng giày mình ra, liền công thẳng cô tới phòng làm việc, đặt cô ngồi trên ghế cạnh bàn làm việc.

Lần đầu tiên cô đến phòng làm việc của anh, bên trong chia làm hai khu vực, một bên là bàn làm việc, một bên là phòng khách, có giường một người ngủ, tủ lạnh nhỏ, phòng bếp nhỏ cùng phòng tắm, sàn nhà lát gỗ tếch sáng bóng, không gian không lớn nhưng đầy đủ chức năng.

Cô không cách nào không chú ý trên bàn làm việc có sáu, bảy con búp bê Cầu Cầu đang đứng, trên người chúng đã mặc các loại quần áo mùa hè nhẹ nhàng thoải mái, có trang phục bãi biển, trang phục quần gọn nhẹ, lễ phục nhỏ dự tiệc, vật liệu may mặc đầy màu sắc cùng phụ kiện tinh xảo, đẹp nhất cô từng thấy.

Cô nhìn Huống Ứng Kiệt bên cạnh, bản thân anh cũng là người xuất chúng nhất mà cô từng gặp qua, người đàn ông thiện lương nhất.

“Anh thật tài giỏi, quần áo mùa hè của Cầu Cầu sẽ bán được nhiều, tương lai thành tựu của anh nhất định không chỉ có thế này.

“Em nói giống như em là nhân sĩ chuyên nghiệp.” Huống Ứng Kiệt cười một tiếng, nghiêng nửa người, cúi chỗ tựa trên mặt bàn, hứng thú nhìn cô.

Quý Tiểu Ba rũ mi mắt xuống không dám nhìn thẳng anh, nhẹ nhàng vuốt ngón tay anh hỏi: “Tại sao tay anh lớn như vậy, mà có thể làm ra quần áo nhỏ như thế?”

“Điều đó đương nhiên là cần một ít công cụ đặc biệt rồi, giống như bàn máy may điện tử chuyên dùng để đính, may, xe có thể khâu viền vải bố, cũng có thể may vải dệt, khâu phần đặt ra nhỏ hơn một centimet mà máy may bình thường không thể làm được.”

Huống Ứng Kiệt chỉ vào bàn máy móc để làm việc bên cạnh nói, còn cầm công cụ trên bàn cho cô xem.

“Giống như những thứ công cụ nhỏ này cũng cần thiết, cái kèm nhọn nhỏ này dùng rất đắc lực khi bẻ gấp trang phục nhỏ, nhìn xem cái này anh tự làm gọi là đinh ghim, dùng khi cần cố định, còn có dao nhỏ sắc bén dùng cắt vật liệu bằng da..... Quan trọng nhất là công việc này rất thú vị.”

Cô cảm thán trong lòng, nếu ban đầu cô không đồng ý với ba, thì đã không phức tạp như vậy.

“Anh muốn em giúp anh làm gấp cái gì?” Cô hỏi.

“Dán những hạt trân châu nhỏ này cùng miếng trân châu phát sáng lên trên bộ lễ phục nhỏ, phải dán kín.” Anh chia hộp chứa hạt châu ra cùng hộp miếng áp phát sáng Khắc Lực giao cho cô, cũng đưa keo dính cao su, kèm nhỏ tới trước mặt cô.

“Anh có thể tự mình làm, sao nhất định em phải lên giúp anh?” Cô ngẩng mặt lên nói.

Anh nhìn chăm chú vào sắc mặt tái nhợt của cô, đáy mắt dường như có tâm sự, tâm tư phụ nữ rất khó đoán, cho dù hỏi cũng không phải câu trả lời thật, thay vì đi đoán cô, không bằng trêu chọc cho cô vui vẻ.

“Là lấy cớ không được sao? Anh nghĩ muốn em ở bên cạnh anh.” Anh cười tà khe khẽ nói.

Cô nín thở, nhìn ánh mắt và nụ cười của anh nguy hiểm giống ác ma, không tự chủ được mà mặt đỏ tím đập nhanh, tự nhiên nhớ đến thân mật đầy dục mê người giữa bọn họ.

Anh vui khi thấy sắc mặt cô hồng hào, khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bàn tay to ôm cô, hôn cô dịu dàng. “Em biết không? Em đỏ mặt thật sự đáng yêu.”

Cô đã hiểu âm mưu của anh, anh giả bộ xấu xa vì muốn cô đỏ mặt, cô cười yếu ớt, đáy lòng than nhẹ. “Ngộ nhờ có một ngày, nếu anh phát hiện ra em không đáng yêu, thì làm sao bây giờ?”

Anh thấy cô cười, tâm cũng thoải mái theo. “Đừng đổi chủ đề, em còn chưa trả lời, có muốn ở bên cạnh anh hay không?”

Cô biết anh nghe không hiểu ám chỉ của cô, nên cũng không nói nhiều hơn nữa.

“Ừ, em đêm nay không về nhà.”

“Thật sao?”

“Giả.” Cô cười.

“Thì ra là trêu chọc anh.” Anh xoa xoa đầu cô. “Em đã nghĩ muốn trở về, anh sẽ tiễn em về, anh đi chuẩn bị hai chén mì ăn liền để ăn khuya, đêm nay anh phải đẩy nhanh tiến độ, sẽ không ngủ.” Anh xoay người định đi làm mì ăn liền.

“Anh có thể nhân tiện đi tắm.” Cô thuận miệng nói.

Anh dừng bước, trở lại trước mặt cô hỏi đùa: “Đây là..... ám chỉ nào đó sao?”

Mặt cô nóng đỏ, vội vàng phủ nhận. “Không..... Không phải! Tắm rửa để tinh thần tốt một chút, có thể thức đêm tới trời sáng mà!”

“Vây..... Trước hết anh đi tắm rửa tốt đây.” Anh nhẹ nhàng đi về hướng phòng tắm, thật sự đi tắm rửa.

Sau đó không lâu, trong phòng tắm bay ra hương thơm nam tính, hơi thở quen thuộc khiến tâm trạng cô lay động, cô không khỏi nghĩ đến thân thể cường tráng của anh, màng nhĩ không ngừng phát ra âm thanh thành thịch, đó là âm thanh cuồng loạn của tim cô.

Để dời đi lực chú ý, cô tập trung tinh thần, dùng kèm nhỏ tỉ mỉ dán miếng phát sáng lên lễ phục, muốn mình đừng nghĩ loạn.

Cuối cùng cô cũng nghe tiếng anh mở cửa, anh tắm xong rồi, đi về phía cô, cô không quay đầu lại, vẫn lặng lẽ dán miếng phát sáng.....

“Tay trợ lý tiểu thư dán thật chính xác, làm rất tốt.” Anh nghiêng người nhìn cô.

Tay cô khẽ run, anh thì thầm ấm áp làm nóng lòng cô, cô rất yêu thích anh gần kề.

“Anh đi làm mì ăn liền.” Anh quay đi, rất nhanh nấu chín hai chén mì ăn liền, bưng lại nói với cô: “Đói bụng có thể ăn trước.”

“Vâng, ông chủ.” Cô nhẹ giọng nói.

Anh thân mật nhéo gò má cô, đặt mì ăn liền xuống, anh cũng chưa ăn, lập tức đi về phía máy may, làm ra các kiểu dáng mới mẻ độc đáo.

Cô len lén nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh khi toàn tâm tập trung tinh thần làm việc, nghĩ đến dáng vẻ mạnh mẽ quả quyết lúc anh chơi bóng, bộ dáng tràn đầy nhiệt tình khi mời chào mua bán tại cửa hàng áo quần, còn có dọc đường đi chơi, thái độ một lòng yêu thương của anh đối với cô.

Anh làm điều gì cũng đều nghiêm túc, cô thương bộ dáng anh như vậy.

Trước khi trời hừng sáng, Huống Ưng Kiệt hoàn thành công việc.

Quý Tiểu Ba vẫn còn dán hạt châu nhỏ, để tâm làm mới phát hiện dán dính những thứ lặt vặt này cũng cần phải học hỏi, keo dính cao su muốn dính thì chỉ dùng vừa phải, dùng kèm yêu cầu phải ổn định, tuy rằng cô thật sự mệt nhọc, ánh mắt cũng có chút mờ, nhưng cô cố gắng giữ vững tinh thần, một lòng muốn vì anh làm tốt việc anh giao phó.

“Em nghỉ ngơi đi, để anh làm tiếp.” Sau khi Huống Ưng Kiệt đóng gói từng kiện áo quần nhỏ được cắt may tỉ mỉ lại để sáng mai giao xong, đứng dậy đi về hướng cô.

“Không cần, anh nghỉ ngơi đi, cũng sắp xong rồi, còn lại phần tay áo mà thôi.” Quý Tiểu Ba xoa xoa đôi mắt mệt mỏi, nhìn anh mỉm cười.

“Em mệt mỏi.” Anh nhìn chằm chằm xem kỹ đôi mắt cô hồng hồng.

“Nào có mà! Anh đi nằm xuống đi, như thế mới có tinh thần.” Cô buông kèm nhỏ trên tay, đẩy mạnh anh.

Anh không đi, kéo ghế dựa tới ngồi bên cạnh cô, cầm thêm cái kèm nhỏ cùng cô dán cho xong phần còn lại đó.

Cô không lay chuyển được anh, nên để tùy ý anh.

Hai người ngồi rất gần nhau, cùng nhau lấy hạt châu từ trong hộp, kèm trên tay suýt chút nữa thì kẹp lẫn nhau, cũng vì gần nhau, hô hấp cơ hồ vướng víu cùng một chỗ, khiến cho không khí lưu thông giữa hai người từ từ nóng rực, dòng khí đặc biệt nào đó ở trong lòng hai người bắt đầu chạy.....

“Xong rồi.” Cô thở ra một hơi, để kèm nhỏ xuống, mắt chăm chú nhìn bộ lễ phục nhỏ, thầm nghĩ anh sẽ không lại gần hôn cô chứ?

“Lễ phục trên châu này đẹp mắt sao?” Anh cũng đặt kiềng nhỏ xuống, liếc nhìn gò má xinh đẹp, nhỏ giọng hỏi cô, rất muốn hôn cô.

“Rất đẹp, ngay cả em nhìn qua liền muốn mặc.” Cô nói xong, môi anh chậm rãi phớt qua gò má cô.

Cô không né tránh anh, hơi nghiêng mặt qua, môi chạm nhẹ mặt anh.

Môi mềm mại chạm vào trong nháy mắt chạm lên ngọn lửa khác vọng trong lòng hai người, anh nhanh chóng chế ngự môi cô, hôn cô vừa sâu vừa chu đáo, bàn tay to tham lam tiếp xúc thân thể cô, thăm dò đường cong của cô; cô khẽ run, cũng thử thăm dò thân thể cường tráng của anh, cuối cùng ái dục giữa bọn họ không cách nào ngăn chặn mà nổ tung.

Anh cấp bách ôm lấy cô, mãnh liệt ôm chặt cô vào ngực, trong lúc vội vàng ghé dựa ngã xuống, không ai có thời gian để tâm tới, hai người đều đắm chìm trong tình triều kịch liệt.

.....

Bọn họ không buông đối phương ra, hiểu được tình tế ôm nhau chính là vui thích tốt đẹp.

“Có muốn hay không..... Cùng nhau tắm?” Anh yêu thương nói nhỏ.

“Ừm!” Cô xấu hổ gật đầu.

Anh hôn cô, ôm cô cùng nhau vào phòng tắm.

Sau khi tắm rửa qua quýt, bọn họ cùng nhau nằm nghỉ trên giường đơn.

“Ở lại bên cạnh anh.” Anh khẽ mút mặt cô, không nỡ bỏ cô ra.

“Ừm.” Cô giống như ngày ở quê, nằm cuộn bên cạnh anh, không muốn rời đi, nhưng lúc này thì anh ngủ trước, chỉ chốc lát sau cô chợt nghe tiếng hít thở đều đặn của anh.

Đáy lòng cô tràn ngập hạnh phúc không chân thật, nếu có thể, cô nguyện ý trước khi anh rời giường đều ở bên cạnh anh, đáng tiếc giường đơn quá nhỏ, cô chen chúc nơi này, anh khó có thể xoay người, cô hi vọng anh ngủ thoải mái một chút, cô nên về nhà thì tốt hơn.

Cô yên lặng xuống giường, tắt đèn lớn trong phòng để anh dễ ngủ, trở lại bên giường, im lặng nhìn anh.

Khuôn mặt anh ngay cả khi ngủ cũng thật đẹp khiến tim cô đập nhanh, nếu có thể vĩnh viễn lặng lẽ nhìn anh như vậy thì thật tốt?

Nghĩ đến từ “Vĩnh viễn”, đáy lòng cô nồng đậm lưỡng lự sâu bi, cô không biết còn có thể thương anh bao lâu?

Nhẹ nhàng hôn tay anh, cô rời bên giường, trước khi đi, cô tìm giấy bút trên bàn làm việc, nói cho anh biết cô phải về nhà, để tránh anh tỉnh lại không thấy cô.

Cô viết xuống.....

Ừng, em về nhà.....

Bất kể như thế nào hãy nhớ rõ, em yêu anh.

Cô đặt giấy dưới búp bê mặc bộ lễ phục nhỏ dính hạt châu, đi không tiếng động ra cửa, lần nữa ngoái đầu nhìn lại, thâm tình nhìn anh, vì anh mà đóng cửa cẩn thận, lặng lẽ rời đi.

17. Chương 17: Chương 6: (1)

Khi Huống Ứng Kiệt tỉnh dậy liền nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của Quý Tiểu Ba đâu, anh lập tức ngồi bật dậy, phòng làm việc lớn như vậy, những nơi có thể lọt vào tầm mắt đều không nhìn thấy cô, cô nhất định đã đi rồi.....

Huống Ưng Kiệt khó nén thất vọng, anh cho rằng mình có thói quen sống cuộc sống một mình, nhưng giờ phút này khi thiếu vắng cô, nơi nhỏ nhỏ này chỉ có mình anh, cảm giác rất trống vắng.

Anh xuống giường, nhìn thấy tờ giấy cô để lại trên bàn, cầm lên đọc cẩn thận, trên mặt lập tức nở rộ nụ cười, anh đương nhiên sẽ nhớ kỹ cô thương anh, nhắc nhở của cô thật đáng yêu.

Anh gấp tờ giấy lại, bỏ vào trong túi áo, thuận tay cho thành phẩm trên bàn làm việc vào trong thùng, đi vào phòng tắm rửa mặt, mặc áo quần, sau đó liền ra cửa đi đến công ty đồ chơi.

“Đại Ưng, cậu tới vừa đúng lúc, chúng ta đang triệu tập họp hội nghị khẩn cấp, cậu cũng tham gia.” Ông chủ công ty đồ chơi Hán Lâm là Lâm Quốc Cường đi ra từ văn phòng muốn đến phòng họp trước, đúng lúc gặp Huống Ưng Kiệt, mời anh cùng tham gia hội nghị.

“Học trưởng, hội nghị gì vậy?” Huống Ưng Kiệt là người thiết kế tự do đặc biệt, bình thường không cần tham dự hội nghị của công ty đồ chơi.

“Chúng ta nhận được tin tức, bởi vì chúng ta đẩy búp bê Cầu Cầu ra thị trường quá thành công, hiện tại công ty đồ chơi Tường Thụy cũng muốn theo hình thức của chúng ta đẩy ra một loạt búp bê Điềm Tâm, nghe nói mời ba nhà thiết kế đối phó với chúng ta. Hiện tại chúng ta cần khẩn cấp thảo luận đối sách, để tránh bọn họ phân chia thị trường bánh nướng của chúng ta.” Lâm Quốc Cường sắc mặt nặng nề.

“Ồ!” Huống Ưng Kiệt cũng muốn biết đối phương định hành động ra sao, vì vậy cùng học trưởng Lâm Quốc Cường đi vào phòng họp.

Những người khác đã tập trung đông đủ, đợi hai người ngồi vào chỗ của mình, lập tức triển khai hội nghị.

Một nhân viên nghiệp vụ đưa danh sách lên cho Lâm Quốc Cường, cũng hướng về phía anh báo cáo: “Ông chủ, đối thủ một mất một còn của chúng ta đã mời ba nhà thiết kế, tài liệu cận kề về họ tôi đều tra được. Một là Hoàng Minh Khiết, một là Joe Tiêu, cả hai đều là cao thủ về giới trang phục trong nước, một người khác là Annie Quý, tên tiếng Trung gọi Quý Tiểu Ba, là sinh viên trang phục tài giỏi của Học viện Thánh Hoa Đức tại Châu Úc, mới vừa trở về nước, am hiểu thiết kế lễ phục, nghe nói lúc đang học thì có công ty lễ phục đưa giá cao mua tất cả tác phẩm của cô, rất nhiều mỹ nữ cũng chạy theo như vẹt đối với thiết kế lễ phục của cô, ở trường học là một nhân vật phong vân.”

“Anh nói Annie Quý, tên tiếng Trung là Quý Tiểu Ba?” Huống Ưng Kiệt cho là mình nghe nhầm.

“Đúng, tôi còn nghe tin tức, nói cô ấy tiến quân bán đấu giá trên internet, may quần áo búp bê Điềm Tâm thành cho người thật mặc bán trên internet, điều này đối với đại thiết kế Huống ảnh hưởng rất lớn, xem ra cô ấy rất có ý muốn cùng anh phân cao thấp đó!” Nhân viên nghiệp vụ nói.

Huống Ưng Kiệt nhún nhún vai không tỏ rõ ý kiến, một chút cảm giác đều không có, cũng không cho rằng Quý Tiểu Ba mà nhân viên nghiệp vụ nói với Quý Tiểu Ba mà anh biết là cùng một người, dù sao người khác cũng có khả năng gọi tên này, hơn nữa người con gái mà anh yêu chưa tìm được việc làm, cũng chưa từng nói cô là nhà thiết kế trang phục, tối hôm qua bọn họ còn vui ở phòng làm việc suốt đêm.....

“Tôi cũng tìm được hình của ba nhà thiết kế này.” Báo cáo xong, nhân viên nghiệp vụ đưa tạp chí cùng hình tìm được trên internet cho Lâm Quốc Cường xem.

“Tôi xem cái này làm gì! Quan trọng nhất là mọi người mau nghĩ xem có biện pháp gì có thể đối phó bọn họ mới đúng.” Lâm Quốc Cường vỗ bàn lớn tiếng trách cứ, không muốn xem chút nào.

Nhân viên nghiệp vụ rút tay về, đang muốn thu hình lại, Huống Ưng Kiệt ra hiệu muốn xem hình một chút, nghiên cứu một chút cô gái cùng tên thực chất hình dạng thế nào?

Nhân viên nghiệp vụ không dị nghị đưa hình cho anh.

Hội nghị tiến hành liên tục, từng nhóm nhân viên nghiệp vụ phụ trách kinh doanh phát biểu ý kiến.

Lỗi tai Huống Ưng Kiệt nghe bọn họ nói chuyện, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào hình chụp trên tay, Hoàng Minh Khiết cùng Joe Tiêu anh đều đã biết, không cần nhìn.

Anh dời hai tờ trước, cuối cùng thấy hình “Quý Tiểu Ba” tải từ trên internet xuống thì đáy lòng kinh ngạc không thể nói nên lời.

Quý Tiểu Ba này không phải là người khác, đúng là người con gái mà anh yêu, thương, cưng chiều!

Sinh viên Học viện thiết kế trang phục tài giỏi mà trong miệng nhân viên nghiệp vụ nói muốn cùng anh phân cao thấp, lại chính là cô.

Anh ngây ngốc, nhất thời khó mà tin được, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, cô hợp tác cùng công ty đồ chơi khác, là đối thủ cạnh tranh của anh.

..... Vô luận thế nào nhớ rõ em yêu anh.

Tờ giấy trong túi áo bỗng biến thành nham thạch, bỏng rát đến khó chịu.

Cô thật sự có cảm tình đối với anh sao?

Anh thật sự hoài nghi tất cả, hồi tưởng lại những gì bọn họ trải qua, cô trùng hợp xuất hiện tại tất cả các nơi anh nhìn thấy cô, công ty bách hóa, cửa hàng trang phục, trên đường Náo, cửa sổ nhà cô..... liên tục khiến cho anh chú ý.

Anh thua trên bức tranh phác họa mà cô cố ý sắp đặt, giống như bị ma quỷ ám ảnh bày ra hành động theo đuổi.

Cô có thể biểu hiện tự nhiên như thế, một chút sơ hở cũng không có để anh nhìn ra, mục đích cuối cùng..... chỉ sợ sẽ vì hàng mẫu tối hôm qua anh làm xong!

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Vì thắng anh, cô tổn tâm tư an bài hết thảy, che dấu mình tốt như vậy, biểu hiện hàng ngày hoàn toàn không giống đối thủ trên thương trường, anh chưa bao giờ khả nghi cô, còn cho cô vào phòng làm việc của mình, thật nguy hiểm.....

Đột nhiên, anh nhớ tới phản ứng kỳ quái của cô khi anh muốn cô lên phòng làm việc vào tối hôm qua, rõ ràng người đã đến nơi, bộ dạng lại tỏ ra muốn về nhà, thậm chí khi anh giải thích với cô mình thường dùng công cụ nhỏ để làm việc thì vẻ mặt cô làm ra vẻ cái gì cũng đều không hiểu.....

Chẳng lẽ cô không chột dạ chút nào sao?

Nội tâm dâng lên đau đớn không nói nên lời, kẻ lừa đảo này lừa gạt tình cảm của anh, mà anh thật lòng yêu cô, ký thác tình cảm trên người cô!

Anh không dễ dàng có bạn gái, bởi vì phụ nữ đối với anh mà nói là động vật đa nghi ghen tị đáng sợ, cho đến khi gặp được cô đáng yêu, mới thay đổi thành kiến của anh, vốn cho rằng cô thiện lương vô hại, vậy mà cô ghê tởm hơn nữa.

Có lẽ, sự việc cũng không phải không có dấu hiệu, tất cả đều do anh quá tin tưởng cô, quá yên tâm đối với cô.

Anh cũng có lỗi, lỗi ở chỗ không phân rõ người thật giả.....

“Đại Ưng, cậu có ý kiến hay nào không?” Lâm Quốc Cường nghe ý kiến của mọi người xong, quay qua hỏi Huống Ưng Kiệt.

“Sáng sớm hôm nay định giao hàng, giờ tất cả hàng mẫu đều trở thành phế thải! Tôi muốn một lần nữa nghiên cứu phong cách nhà thiết kế của đối phương, lại làm ra một loạt hàng mẫu, ba ngày sau tôi sẽ đưa tới.” Huống Ưng Kiệt buông hình trong tay xuống, trầm ổn quả quyết nói ra quyết định của mình.

Đồng thời trong lòng cũng quyết định sau khi giải quyết xong trang phục đầu mùa hè này, anh liền lên đường sang nước Pháp, tuyệt đối không ở lại Đài Loan để Quý Tiểu Ba có cơ hội đấu nhau với anh trên thương trường.

Anh không có hứng thú, cũng không muốn gặp lại cô.

Nếu cô cho rằng cô đã đạt được mục đích, vậy thì quá ngu ngốc. Bằng tài năng của anh, anh bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng thiết kế sẵn có làm ra muôn vạn biến hóa, tất cả bản kế hoạch thiết kế đều nằm trong đầu anh, cô cho dù cao minh tới đâu cũng không thể đoạt được.

Về phần tình yêu bị cô lừa..... Anh tạm thời sẽ không truy hỏi cô, nhưng có một ngày, anh sẽ để cho cô nhận được nỗi đau khổ giống anh.

“Đại Ưng, làm theo cậu nói, lần này đều theo ý cậu.” Lâm Quốc Cường đồng ý.

Huống Ưng Kiệt nhếch khóe môi, vẻ mặt tràn đầy tự tin, đôi mắt u ám thâm thúy lại khắc sâu nỗi đau, hội nghị vẫn tiến hành, không ai biết đáy lòng anh suy nghĩ điều gì, có tính toán gì không.....

Quý Tiểu Ba đã một tuần không gặp Huống Ưng Kiệt, trong lòng nhớ anh muốn chết, nếu không vì ngày mai phải giao hàng mẫu, cô làm việc bận rộn cả tuần lễ, bằng không thật muốn lao ngay đi tìm anh.

Anh bỗng khác thường, một cuộc điện thoại cũng không gọi đến, không biết vì sao?

Đang lúc này điện thoại di động trên bàn chợt vang lên, cô đẩy lên hi vọng, buông vật liệu da trên tay xuống, cầm điện thoại di động lên nhìn, không phải Huống Ưng Kiệt, là công ty đồ chơi, cô không thể không nghe.

“Quý tiểu thư, cô chế tạo hàng mẫu đến đâu rồi? Ngày mai có thể đưa tới chưa? Dây chuyền sản xuất của xưởng đã chuẩn bị tốt, chỉ còn mô hình cùng hàng mẫu của cô.” Nhân viên phụ trách liên lạc nội bộ của công ty đồ chơi hỏi cô.

“Ngày mai tôi nhất định có thể mang tới.” Cô cũng hi vọng chuẩn bị xong nhanh lên một chút.

“Vậy thì hẹn giao trước mười hai giờ trưa mai!”

“Được.”

Cô nhấn tắt điện thoại, vội vàng làm việc.

Đêm nay nói cái gì cô cũng không thể ngủ, nhanh may xong tất cả trang phục nhỏ này, mới có thời gian đi tìm Huống Ưng Kiệt.

18. Chương 18: Chương 6: (2)

Làm việc suốt đêm đến khi trời hửng sáng, cuối cùng cô cũng làm xong trang phục búp bê Diễm Tâm, cả người mỗi một ngòi phích trên sàn nhà.

Cô cố gắng không ngủ, trong lòng âm thầm tính toán thời gian, vạch kế hoạch sau khi đem hàng mẫu đến công ty, cô sẽ trở về Vĩnh Hòa tìm Huống Ưng Kiệt cùng nhau ăn trưa.

Giờ phút này cô một lòng muốn đến gặp anh.

Mười hai giờ rưỡi, nộp xong hàng mẫu, cô nhắm hướng Vĩnh Hòa chạy thẳng tới cửa hàng Quần áo và Trang sức Đại Ưng.

Đi đến dưới lầu nhà Huống Ưng Kiệt, cô lấy điện thoại di động ra gọi anh, cố ý gọi thật lâu, thế nhưng điện thoại di động không thể gọi được.

Cô vừa mệt vừa lo lắng đi vào cửa hàng Quần áo, hỏi trực tiếp cô gái bán hàng ăn mặc thời trang bên trong.

“Xin hỏi, Đại Ưng có ở đây không?”

“Cô muốn gặp ông chủ? Muốn đổi hàng sao? Tôi có thể giúp cô.” Cô gái kia nói.

“Không phải, tôi là bạn của anh ấy.”

“À!” Cô gái quan sát cô từ trên xuống dưới, ánh mắt trực tiếp làm cô rất không thoải mái. “Cô đến quấy hỏi tổ trưởng thử xem.”

Quý Tiểu Ba theo lời cô ấy đi đến trước quầy hỏi một lần nữa.

“Cô là Quý Tiểu Ba sao?” Tổ trưởng ở trong quầy hỏi cô.

“Chính là tôi.” Quý Tiểu Ba rất buồn bực, cô ta làm thế nào mà biết tên của cô?

Tổ trưởng mặt không chút thay đổi lấy từ trong quầy ra một phong thư cho cô, nói: “Ông chủ chúng tôi đến nước Pháp tu nghiệp, để lại cái này cho cô.”

“Anh ta..... đi nước Pháp?” Quý Tiểu Ba cầm phong thư mỏng manh, đầu óc hoàn toàn mù mịt, anh ra nước ngoài khi nào, vì sao cô không biết một chút gì?

“Anh ta đã đi mấy ngày rồi.”

“Cái gì?” Cô hoàn toàn ngây người.

“Thật xin lỗi, tôi muốn giúp khách hàng tính tiền.” Tổ trưởng chỉ vài khách hàng đang chờ trả tiền phía sau cô.

Quý Tiểu Ba đành phải dời chân đi, đi ra khỏi cửa hàng.

Trong khoảng thời gian ngắn cô không thể tiêu hóa tin tức này, tâm tư trống rỗng, không cách nào suy nghĩ, thần thờ cầm thư trở về nhà, trăm ngàn dấu chấm hỏi xoay tròn trong lòng, vì sao anh không lời từ biệt, cũng không nói với cô một tiếng? Tại sao anh đột nhiên quyết định đi Pháp.....

Vừa vào cửa chính, không kịp đợi về phòng, ở trong sân cô vội mở thư ra xem ——— không ngờ bên trong chỉ có một tờ giấy, là ngày đó cô viết cho anh khi cô rời phòng làm việc của anh, anh ngay cả một chữ cũng không lưu lại cho cô.

“Có ý tứ gì? Đây là ý gì?” Cô ngơ ngác tự hỏi mình, muốn tìm đáp án.....

Thật ra thì đáp án rất rõ ràng, anh không tin cô thương anh!

Nguyên nhân khiến anh không tin chỉ có một, đó chính là ——— anh phát hiện thân phận của cô rồi.

Cô không biết anh làm sao biết được chân tướng, chuyện cô lo lắng đã xảy ra, điều duy nhất cô không dự đoán được là, anh không cùng cô cãi nhau, không mắng cô một chút nào, lựa chọn yên lặng rời đi, nói đi là đi, không cho cô cơ hội giải thích.....

Anh nhất định rất hận cô!

Cô đau lòng chảy nước mắt không biết phải làm sao, tâm trạng quá đau khổ.

“Tiểu Ba, sao đã về mà không vào nhà, đứng ở đó làm gì vậy?” Mẹ Quý thấy con gái vẫn đứng ở trong sân, đi ra cửa gọi cô.

Quý Tiểu Ba lau nhanh nước mắt, cúi đầu vào nhà, không để cho mẹ nhìn thấy vẻ mặt như đưa đám của cô.

“Con làm sao vậy?” Thấy bộ dáng cô kỳ lạ, mẹ Quý nghi ngờ hỏi.

“Không có ạ, con chỉ mệt mỗi thôi, con muốn trở về phòng ngủ.” Quý Tiểu Ba không quay đầu lại nói.

Mẹ Quý nhìn cô không tin lắm, muốn thử cùng cô nói chuyện một chút để cô vui vẻ. “À, đúng rồi, ba con nói, có thời gian thì mời bạn trai con đến nhà ăn một bữa cơm, ông ấy rất muốn gặp cậu ta một chút!”

Quý Tiểu Ba thiếu chút nữa té ngã trên bậc thang, mẹ nói thật không đúng lúc, Đại Ưng của cô..... đã bay đi.

“Anh ấy sẽ không đến.”

“Tại sao?” Mẹ Quý đóng cửa lại, đi về phía con gái hỏi.

“Anh ấy đi tu nghiệp ở Pháp, trong thời gian ngắn chắc sẽ không về.”

“Sao đi xa vậy, vậy con phải làm sao?” Mẹ Quý quan tâm.

“Bị bỏ.” Quý Tiểu Ba nhún nhún vai tỏ vẻ thoải mái, chạy nhanh lên lầu tự giam mình trong phòng, khóc thật to, nhưng cô khóc không ra đau khổ thực sự trong lòng.

Tình yêu của cô đã theo Huống Ứng Kiệt đi xa mà tan nát, tâm cũng đã vỡ vụn.

Cô vĩnh viễn sẽ không yêu thêm bất cứ người nào nữa.

Thật xin lỗi, Đại Ứng.

Nếu có thể, cô hi vọng đối mặt anh nói những lời này..... Nhưng giờ đây anh không nghe được, càng không cho cô cơ hội nói.

Ô ~

~****

Mùa hè đã đến, búp bê Diễm Tâm ào ạt đưa ra thị trường, cùng búp bê Cầu Cầu dâng lên làn sóng chiến tranh nóng.

Quý Tiểu Ba đi dạo ở Công ty Bách hóa đồ chơi trẻ em tình cờ phát hiện, Huống Ứng Kiệt đẩy ra trang phục búp bê, không phải những thứ ban đầu cô nhìn thấy trong phòng làm việc của anh.

Điều này làm cho cô càng chắc chắn nguyên nhân anh không nói một tiếng đã rời đi.

Sở dĩ anh phải tạm thời bỏ cũ thay mới trong lúc thiết kế, để đề phòng cô đánh cắp thiết kế của anh.

Cô căn bản không phải loại người này, nhưng tủi thân chính là mình không cách nào giáp mặt anh nói.

Uất ức rời khỏi khu đồ chơi trẻ em, cô tự mình đi một chuyến đến công ty đồ chơi chào từ giả, ba thân mật hỏi cô: “Con thiết kế búp bê Diễm Tâm rất được hoan nghênh, tại sao không muốn làm? Không phải ban đầu còn muốn làm thành trang phục nữ bán trên internet sao?”

Cô thản nhiên nói: “Con phát hiện lý tưởng của mình có chút bất đồng với hiện thực.”

Bởi vì áy náy đối với Huống Ứng Kiệt không cách nào loại bỏ, cô không thể thiết kế quần áo mô phỏng búp bê.

Nhìn ra kiên trì của cô, ba không tiếp tục gây khó khăn nữa, đồng ý quyết định của cô.

Sau khi rời khỏi công ty đồ chơi trẻ em, cô không trực tiếp về nhà, đi ra công viên nhỏ, ngồi dưới tàng cây, nhớ tới phong thái Huống Ứng Kiệt lúc chơi bóng, trái tim..... thật cô đơn.

19. Chương 19: Chương 7: (1)

Ba năm sau ——

Huống Ứng Kiệt trở về.

Là nhà thiết kế được chú ý nhất Châu Âu, người Hoa nổi danh sáng giá, anh chọn một địa điểm tốt ở Đài Bắc khu Tín Nghĩa, đường Tinh Hoa, thành lập “Công ty thiết kế sư lễ phục tinh phẩm”.

Tiệc rượu khai mạc ăn mừng náo nhiệt theo phong cách mới đang tiến hành, hấp dẫn vô số mỹ nhân thực nữ đến cổ vũ, đơn đặt hàng tại chỗ không ngừng tăng thêm.

Nói đến may mắn, khi anh đang tu nghiệp tại Pháp chuyên nghiên cứu thiết kế lễ phục thì phu nhân thủ tướng quý quốc ngay tại buổi họp phát biểu về đồng phục chọn trúng thiết kế dùng cho dạ tiệc của anh, tốn hao ngàn vạn mua lại, thường mặc công diễn công khai, đưa tới truyền thông báo chí trên diện rộng.

Từ đó về sau, anh nổi tiếng nhiều hơn, phòng làm việc cá nhân thường xuyên được danh nữ chen lấn rầm rộ.

Không chỉ lễ phục do anh thiết kế được nhóm mỹ nữ ưa ái, đặc biệt sức quyến rũ bản thân anh cũng chính là tiêu điểm khiến mọi người chú ý, không ít thực nữ danh tiếng biểu đạt ý ái mộ đối với anh, nhưng anh bất vi sở động, toàn tâm học hành sau đó tại châu Âu lớn như vậy đầu tư, phát triển sự nghiệp của mình, mở công ty lễ phục tinh phẩm, chuyên thiết kế lễ phục độc nhất vô nhị theo số đo của mỹ nữ.

Năm nay, anh chủ yếu đầu tư tại Đài Loan.

“Con trai à! Con thật là tài giỏi, cha đây thật cũng có vinh quang, ha ha ha.” Cha Huống hài lòng uống rượu đỏ, vỗ vỗ vai con trai anh tuấn, ông cùng vợ đặc biệt từ xưởng may tại Đại lục quay về tham gia tiệc rượu, chia sẻ vinh quang với anh.

“Mẹ biết con có ngày cũng có thành tựu.” Mẹ Huống cầm một đĩa điểm tâm ngọt, ăn ở trong miệng, ngọt ở trong lòng.

“Cha, mẹ, ngoài cảm giác thành tựu ra, còn có cái gì con có thể tặng cho hai người không?” Xuất phát từ tâm hiếu thuận, Huống Ứng Kiệt sẵn sàng hỏi.

“Mẹ cái gì cũng không thiếu.” mẹ Huống phát tay một cái.

“Ai nói, không phải bà âm ỹ muốn có một chiếc du thuyền, nói chúng ta năm đó kết hôn, tôi cái gì cũng chưa tặng bà, hiện tại muốn tặng bù sao?” Cha Huống xấu hổ nói với vợ.

Tại Hongkong, hai người mua biệt thự ở vịnh để nghỉ phép, không làm gì liên qua nghỉ dưỡng, nơi đó mỗi nhà đều có du thuyền riêng, lúc rảnh rỗi có thể tự mình ra biển thả câu, vui đùa, mà nhà của họ không có, mẹ Huống vì vậy mà thường xuyên cầu nhàu.

“Vậy thì cũng do ông tặng, sao phải nói với con trai?” Mẹ Huống có ý kiến.

Huống Ứng Kiệt một tay ôm mẹ, một tay nắm vai cha, hào phóng nói: “Con nhưng là cha mẹ thiết kế sản phẩm, con sẽ tới mua, tặng cho cha mẹ làm lễ vật kết hôn, tự cha mẹ chọn lựa, con đến trả tiền, có thể như vậy đi!”

“Mẹ con gạt đầu, cha không có ý kiến.” Cha Huống rất tán thành khiến con trai có cơ hội thể hiện hiếu thuận.

Mẹ Huống cười không khép miệng, sự nghiệp con trai cao lớn, lại hiếu chuyện, thân thiết, điều này khiến bà thật sự hài lòng.

“Cũng tốt.” Bà gạt đầu.

“Vậy con trở về Pháp giúp mẹ tìm một chiếc, đưa đến Hongkong.” Huống Ứng Kiệt ôm mẹ nói.

Nhưng lúc này đổi lại cha có ý kiến.

“Không cần phải nước Pháp, Đài Loan mới là nổi tiếng trên thế giới về vương quốc du thuyền, chuyến trở lại này cha đã liên lạc với xưởng chế tạo du thuyền Tân Thành, nổi danh nhất Đài Loan lại là một xưởng chế tạo du thuyền uy tín, bọn họ sẽ phái nghiệp vụ đến, cha và người ta hẹn ba giờ đến nhà nói chuyện.” Ông đang nói là nhà mà Huống Ứng Kiệt mới sắm - biệt thự sang trọng ở Kim Sơn.

Huống Ứng Kiệt ngẩn ra, du thuyền Tân Thành chính là nhà Quý Tiểu Ba kinh doanh.....

Nghĩ tới kẻ lừa đảo kia, anh nổi giận trong lòng.

Cô là căn nguyên khiến anh khổ sở, ba năm nay anh cố gắng đem cô trục xuất ra khỏi đáy lòng hoàn toàn, nhưng thỉnh thoảng, hình dáng đáng yêu của cô từ đáy lòng đè nén của anh chạy ra ngoài, dường như giống ma quỷ dây dưa anh, anh không ngừng tự cảnh cáo mình tất cả đều là giả, mới có thể ngăn mình kích động muốn trở về.....

Anh chú ý hướng đi của cô, nói thật lòng, cô thiết kế búp bê Diêm Tâm hết sức xuất sắc, nhưng thật kỳ lạ, trên internet không có bất kỳ quần áo và trang sức liên quan mở bán, mấy năm nay cô cũng không có tác phẩm khác ra đời..... Đây là nghi vấn lớn trong lòng anh.

Có điều vô luận như thế nào anh cũng không muốn cùng cô gặp nhau, tốt nhất đời này đừng để anh gặp phải cô nữa, nếu không..... Cô sẽ đẹp mặt.

“Cha, người đã hẹn người ta, vậy thì gọi nghiệp vụ tới công ty nói, ba giờ tiệc rượu cũng vừa kết thúc, cha mẹ đừng về nhà sớm như vậy, đổi hẹn tới công ty đi!” Anh không tiết lộ quá khứ của mình và Quý Tiểu Ba cho cha mẹ biết, tóm lại là chuyện quá khứ, không đề cập tới cũng được.

“Tốt! Tốt! Cùng mẹ con hai người đợi trong nhà cũng rất nhàm chán, cha sẽ đổi địa điểm với họ.” Cha rất tán thành, liền quay đầu bấm điện thoại di động gọi cho nghiệp vụ công ty du thuyền kia.

Đúng ba giờ.

“Quản lý Quý, cứu mạng! Tôi đau bụng không cách nào ra cửa, xế chiều hôm nay lúc ba giờ có một khách hàng quan trọng muốn gặp, là vị tiên sinh muốn đặt mua du thuyền tặng cho phu nhân làm lễ vật kết hôn, làm sao bây giờ?”

Quý Tiểu Ba đang trong phòng làm việc của xưởng du thuyền, nhận được điện thoại từ nhân viên nghiệp vụ, nhìn thời gian một chút, cũng gấp đến độ gờ chân.

“Hiện tại cũng đã ba giờ, lúc này anh muốn tôi đi nơi nào tìm người thay thế cho anh, mọi người đều đi ra ngoài.....” Thật là, xem ra chỉ có chính bản thân cô ra tay. “Tôi đi được rồi, báo rõ điện thoại, địa chỉ của vị khách hàng kia.....”

“Vị tiên sinh kia họ Huống, vừa mới gọi điện thoại nói muốn đổi lại ở Công ty thiết kế sư lễ phục tinh phẩm khu Tín Nghĩa, yêu cầu tôi trực tiếp vào phòng làm việc của ông chủ, điện thoại là.....” Nhân viên nghiệp vụ đọc chuỗi tài liệu khách hàng cho cô.

Quý Tiểu Ba ghi nhớ tất cả, xách laptop, không kịp chải lại đầu tóc ngắn mà lao ra văn phòng, vì tranh thủ thời gian, cũng sợ kẹt xe, cô không đi xe ô tô, đội nón bảo hiểm lên, cưỡi xe Harley yêu thích, cột chắc laptop, lập tức chạy thẳng một đường tới thành phố Đài Bắc.

Ba năm nay, cô không chỉ thi đậu bằng lái xe phân khối lớn, cũng đổi nghề cùng cha buôn bán du thuyền. Cô thề trừ khi Huống Ứng Kiệt tha thứ cho cô, nếu không cả đời không làm ngành gì liên quan thiết kế thời trang nữa.

Đầu tiên cha muốn cô bắt đầu từ cơ sở nghiệp vụ, cũng cùng cô đánh cuộc, cô chịu không quá ba tháng.

Vì không để cho cha xem thường, cô tự mình thăm hỏi khách hàng, thể hiện sáng ý hơn người, đem thiết kế du thuyền đổi thành hoạt hình trên máy vi tính, trước mặt khách hàng sẽ thiết kế hình dạng du thuyền theo lý tưởng trong lòng.

Vì vậy cô ghép ra chiếc du thuyền vừa ý nhất, tiếp nhận không ít đơn đặt hàng của các phú hào đến từ các nơi trên thế giới, ngồi vững chức vụ quản lý công ty, cha cũng rơi vỡ mắt kính, nói khoác chống lại nếu như thành thích năm thứ hai cũng tốt như vậy, tựa như muốn đem công ty giao cho cô.

Quý Tiểu Ba không thêm để ý có thể tiếp nhận công ty hay không, thật ra cô dồn công sức vào công việc chỉ là sợ mình nhàm chán, dù sao cô không có bạn trai, không có ước hẹn, có thể giải quyết thời gian dư thừa, có sao cô không làm? Rảnh rồi không có việc làm, có chuyện làm, dù sao cũng hơn không có việc gì làm ngồi đập muỗi tốt hơn nhiều.

Nửa giờ sau, cô ào tới công ty lễ phục của khách hàng, vội vàng tháo nón bảo hiểm, cào cào mái tóc ngắn liền chạy thẳng vào trong, hỏi một nữ nhân viên phục vụ: “Xin hỏi phòng làm việc của ông chủ ở nơi nào?”

“Lầu ba.”

Quý Tiểu Ba trực tiếp lên lầu ba, vừa đi vừa nhìn tài liệu nhân viên nghiệp vụ đưa cô, khách hàng họ Huống, đặt du thuyền là muốn làm quà tặng kết hôn.....

Cô trầm tư một hồi, trong lòng khổ sở, lại nghĩ tới Huống Ứng Kiệt, anh vẫn còn ở trong lòng cô, nhưng anh rời đi, thật sự chính là biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hoàn toàn cắt đứt tin tức.

Cô vốn để tóc dài nhưng nhớ anh đến thống khổ không thôi nên tự mình cắt, cô không nhờ người khác, thậm chí còn nghĩ cắt bỏ thật ngắn, để cho mình mát mẻ chút.

Ưỡn ngực, cô cố gắng phấn chấn tinh thần, họ Huống thì sao? Cũng không thể vì khách hàng họ Huống mà không nhận đơn đặt hàng của họ!

Cô giữ vững nụ cười, gõ gõ cửa phòng làm việc.

Một vị phu nhân khí sắc dịu dàng, phúc hậu ra mở cửa.

“Xin chào, xin hỏi Huống tiên sinh có ở đây không? Tôi là nhân viên quản lý công ty du thuyền, Nhân viên nghiệp vụ của tôi có chuyện tạm thời không thể tới, cho nên tôi tự mình tới thăm hỏi, bởi vì anh ta thông báo quá muộn, mới đến trễ, thật vô cùng xấu hổ.” Quý Tiểu Ba nói xin lỗi trước, sau đó đưa danh thiếp ra.

“Là như thế sao! Không sao, Huống tiên sinh ở bên trong, mời cô vào.” Phu nhân rất nhã nhặn dẫn cô vào bên trong.

Quý Tiểu Ba mới vừa vào phòng làm việc, thấy người trước mắt thì đột nhiên đi không được nữa, đầu óc cũng hôn mê.

Người con trai anh tuấn ngồi ở sau bàn làm việc, hình dáng thật giống Huống Ứng Kiệt!

Bình tĩnh nhìn cẩn thận lần nữa, không phải là anh sao?! Cô chưa từng gặp qua dáng vẻ anh mặc âu phục, bộ dáng tuấn mỹ tự tin quả thật giống như một hoàng tử hoàn mỹ.....

Tại sao anh lại ở chỗ này? Anh đã trở lại bao lâu?

Nơi này là phòng làm việc của ông chủ, mà anh ngồi ngay ngắn sau bàn làm việc, rất rõ ràng, anh là ông chủ của công ty lễ phục.

Anh muốn mua du thuyền làm quà tặng khi kết hôn, chẳng lẽ anh muốn kết hôn, hoặc là..... Đã kết hôn rồi?

Trong đầu quay vòng trăm ngàn thắc mắc, lòng từ từ suy yếu, khô héo, hai chân đứng ở cửa không thể động dậy được, hình ảnh anh trong mắt trở nên mịt mờ, ngày xưa lúc anh đi, cô thường ném tư vị đau lòng triệt để, cho là không còn có cái gì khổ sở hơn điều đó, giờ phút này cô mới biết, tầng đau đớn sâu nhất, là biết được trái tim anh yêu cô gái khác.

Sớm biết như thế sẽ không cần lãng phí thời gian nhớ nhung anh, nhìn mặt anh không chút thay đổi, ánh mắt sắc bén quan sát hình dạng của cô, đáy lòng có thể cũng đoán cô làm sao có thể đến đây, làm sao có thể làm nhân viên nghiệp vụ được!

“Nghiệp vụ tiểu thư, qua đây nhanh lên, chúng tôi muốn xem hàng mẫu, không phải nói có thể xem hoạt hình để chọn thiết kế bên trong du thuyền sao?” cha Huống ngồi trên ghế sa lon, hào hứng bưng bưng mà nói.

Quý Tiểu Ba nhìn về hướng ghế sa lon, một người đàn ông trung niên đang thúc giục cô, làm cô không rõ ràng lắm rốt cuộc ai mới là người mua du thuyền. Không phải Huống Ứng Kiệt sao?

“Nghiệp vụ tiểu thư, chúng ta qua bên kia ngồi xuống nói chuyện.” Phu nhân dịu dàng nói, tự ngồi vào ghế sa lon.

“Phải..... Hai vị muốn mua du thuyền?” Quý Tiểu Ba chịu đựng cảm xúc suy sụp hỏi.

“Đúng rồi! Chồng ta muốn mua tặng ta, con ta trả tiền.” Phu nhân chia nhau chỉ vào hai người đàn ông, cười khanh khách nói.

Lòng Quý Tiểu Ba nhất thời xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, sống lại.

Thì ra là bọn họ là cha mẹ của Huống Ứng Kiệt, muốn mua du thuyền chính là hai người họ, Huống Ứng Kiệt còn chưa kết hôn! Tốt nhất là không có..... Tốt nhất là vậy nha!

Huống Ứng Kiệt yên lặng khóa tầm mắt trên vẻ mặt xinh đẹp thay đổi liên tục của Quý Tiểu Ba, anh quả thật cảm thấy kỳ quái, cô thành nghiệp vụ công ty du thuyền như thế nào? Mà cô đột nhiên thay thế nhân viên nghiệp vụ ban đầu tự mình đến đây, chẳng lẽ lại là mưu tính thâm sâu khác? Còn có một đầu tóc ngắn tựa như cầu sục, đã xảy ra chuyện gì?

Nếu không phải là dung mạo của cô đáng yêu, đầu tóc rối bời kia đúng là chướng mắt.

Thẳng thắn mà nói anh hận thấu cô, thế nhưng lần này gặp lại cô, anh phát hiện hận ý của mình trở nên rất yếu, bộ dáng cô dễ khóc giống như trước đây, một chút cũng không thay đổi, anh nghĩ hận cũng hận

không được, ngược lại luyến tiếc muốn ôm cô vào trong ngực, hỏi cô tại sao viền mắt đỏ? Muốn cô đừng như vậy.....

Lý trí anh thu hồi yêu thương dư thừa của mình lại, đối với cô giỏi lừa gạt tình cảm, tên lừa gạt, anh không cần phải khách khí.

Cốc cốc cốc.....

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, một nhân viên nghiệp vụ tại công ty lễ phục đi vào báo cáo: “Huống tiên sinh, có vị khách hàng Nhật Bản tới yêu cầu chính ngài thiết kế lễ phục, tôi nói cô ấy chờ ngài ở lầu hai.”

“Đã biết.” Huống Ứng Kiệt nói đơn giản, nhân viên nghiệp vụ lui ra sau, anh lập tức đứng dậy, nhìn cha mẹ nói: “Cha mẹ, hai người cùng cô ấy nói chuyện, con đi ra ngoài lát.”

Ba mẹ Huống gật đầu một cái.

Quý Tiểu Ba đứng ở cạnh cửa, trơ mắt nhìn Huống Ứng Kiệt đi ra cửa, rất muốn mau tránh ra nhường đường, hai chân lại không có sức di chuyển đứng yên tại chỗ.

Đáy lòng cô có điều mong đợi, hi vọng anh chủ động hỏi thăm cô, cùng cô nói chuyện, nhưng cô biết, tất cả vạn lần không có khả năng.....

Nhưng mà tình huống bất ngờ, ngay lúc đi ngang qua bên người cô trong nháy mắt, anh mở miệng, âm thanh rất thấp, tràn đầy giễu cợt ——

“Cắt tóc giống như cầu sục, có thể nhìn sao?”

Nước mắt ngấn mi thiếu chút nữa lăn xuống, nhưng cô lại không nhận được ngậy ngốc nở nụ cười, trong lòng buồn vui lẫn lộn, lời của anh không xuôi tai, nhưng ít ra, anh vẫn sẵn lòng nói với cô.

Anh đóng cửa lại, đi rồi.

Cô cố gắng tập trung tinh thần, vững vàng đi về phía cha mẹ Huống ngồi xuống ghế sa lon, mở laptop ra, lấy hoạt hình trên máy vi tính đưa tới hai người họ bày ra nhà xưởng sản xuất du thuyền, các loại du thuyền.

Cha mẹ Huống cẩn thận nói rõ hai người họ muốn mặt ngoài cùng trang trí bên trong du thuyền ra sao, Quý Tiểu Ba vẽ bản đồ tại chỗ, hiện ra cho họ xem.

Hai người rất hài lòng, viết chi phiếu tiền đặt cọc tại chỗ.

Quý Tiểu Ba thấy người ký tên trên chi phiếu là Huống Ứng Kiệt, không nhận được nhìn mẹ Huống dò hỏi. “Cửa hàng lễ phục này mở lúc nào vậy?”

“Hôm nay là ngày thứ nhất khai mạc, bản thân con ta là chuyên gia thiết kế thời trang rất nổi danh, công ty lễ phục này ở Châu Âu cũng có chi nhánh công ty đó, dưới cờ có rất nhiều thiết kế sư tinh anh.....” mẹ Huống không ngừng tán dương con trai của mình.

Quý Tiểu Ba hết lòng lắng nghe, biết được Huống Ứng Kiệt đã có thành tựu như vậy, rất mừng thay cho anh, cô đã sớm dự đoán được anh sẽ rất thành công.

“Vậy tôi xin cáo từ trước, sau khi du thuyền làm xong sẽ vận chuyển đến Hongkong giúp ngài, hẹn gặp lại.” Quý Tiểu Ba cất laptop, chi phiếu, nhìn cha mẹ Huống nói, cho đến khi rời khỏi phòng làm việc, cô đều không nhìn thấy Huống Ứng Kiệt đi vào nữa.

20. Chương 20: Chương 7: (2)

Không may, ngay lúc cô xuống lầu thì từ chỗ rẽ cầu thang thấy Huống Ứng Kiệt đứng trên hành lang lầu hai rộng rãi.

Anh không đứng một mình, có một cô gái Nhật Bản đứng trước mặt anh, ánh mắt si mê quyến rũ anh, nói chuyện bằng tiếng Nhật: “Đại thiết kế Huống, lễ phục sinh nhật của tôi muốn đặt theo yêu cầu của tôi đó! Nhất định phải gửi đến Tokyo đúng hạn ~”

“Điều đó đương nhiên.” Huống Ứng Kiệt cam kết.

“Nói thật, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy, ngài thật sự rất anh tuấn đó!” Cô gái Nhật Bản nói thêm, đưa tay vuốt lồng ngực của anh.

“Đâu có, quá khen.” Anh tươi cười rạng rỡ.

Quý Tiểu Ba thấy đỉnh đầu bốc khói, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lập tức xông tới tách bọn họ ra.

Mắt thấy cô gái Nhật Bản nói đủ, sờ đủ, chạy lấy người, cô mới đi xuống lầu, đi qua bên cạnh anh thì không nhìn được lầu bầu một câu: “Đứng ở nơi đó mặc cho người ta sờ sảng, ngay cả tránh né cũng không có, giá rẻ quá đi!”

Bỗng nhiên tay của cô bị hung hăng giữ lại, anh lôi cô qua đối diện.

“Nói xin lỗi.” Huống Ứng Kiệt lạnh lùng ra lệnh cô.

Quý Tiểu Ba cắn môi trừng anh, ba năm nay không có ngày nào cô không muốn xin lỗi anh, nhưng vào giờ phút này cô nhất định không nói ra, anh quả thật thân mật quá mức với cô gái Nhật Bản đó, có lẽ anh cho rằng điều này không liên quan tới cô, giữa bọn họ đã sớm kết thúc rồi, cô cũng không nên ăn dấm chua, nhưng cô nhìn không nổi, bởi vì ở đáy lòng cô, cô vẫn nghĩ anh là bạn trai của cô, cô không hề từ bỏ đoạn tình cảm này.

“Sao tôi phải nói xin lỗi?”

“Cô không biết tại sao mình phải nói xin lỗi?” Đáng ghét! Anh trừng mắt nhìn cô.

“Không biết.” Cô giả bộ mặt dày.

Đáy mắt anh thoáng qua cảm xúc bi thương, có thể nào một chút ý ăn năn cô cũng không có, còn tỏ ra đáng vẻ chẳng hề để ý? Cô chẳng những nên nói xin lỗi vì vừa mới nói vậy, mà còn nói xin lỗi vì ba năm trước lừa gạt tình yêu của anh, loại phụ nữ không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích giống như cô, nên bị trừng phạt nghiêm khắc nhất.

“Tôi sẽ cho cô biết.” Cánh tay anh hơi dùng sức, cô đột nhiên va chạm vào trong ngực anh.

“Anh..... Muốn làm gì?” Cô ngửa mặt nhìn thấy ánh mắt anh lạnh lùng đáng sợ, trong lòng lo lắng.

Anh cười lạnh, không trả lời, đem cô vào bên trong phòng khách quý kín đáo, lấy laptop trên tay cô ném lên ghế sa lon, khóa cửa lại.

Ngay sau đó quay đầu lại giữ chặt cảm cô, gương mặt tuấn tú ép hỏi cô, hơi thở nóng rực đốt tởm khuôn mặt cô, gầm nhẹ: “Cô là tên lừa gạt tình yêu, lại hỏi tôi muốn làm gì? Cô chớ nên quên, cô mới là phụ nữ ăn đủ đậu hũ của tôi.”

Cô cảm thấy đáy mắt anh đầy hận ý, anh tuyệt đối không chỉ muốn cô nói lời xin lỗi mà thôi..... Bỗng dưng, áo của cô bị cởi ra, anh đặt bàn tay vô tình lên ngực cô, cợt nhả đùa bỡn.

“Không, không.....” Đôi tay cô nhéo anh, xấu hổ quay mặt đi.

“Tôi nhớ trước kia cô chưa bao giờ cự tuyệt tôi.” Lời giễu cợt giống như ác ma bật ra từ trên môi anh.

Cô bi thương liếc nhìn anh, hai mắt tròn tròn không thể tưởng tượng nổi, đúng lúc này nụ hôn của anh in dấu lạnh khốc, sức lực dã man, hôn môi cô sững sờ.

Bàn tay to không kiên nhẫn tháo nút gài quần dài cô ra, thăm dò vào nơi riêng tư rậm rì của cô, trêu chọc cô, khinh miệt hỏi: “Nhớ ra rồi sao?”

Anh xem tiếp xúc thân mật bọn họ đã từng trải qua không đáng giá một đồng, làm cô vừa đau khổ lại khó chịu, anh hận ý đối với cô nhiều hơn những gì cô tưởng tượng, vậy mà cô lại ngây thơ cho rằng sẽ có một ngày nhận được sự tha thứ từ anh.....

Anh nhìn chăm chăm vẻ mặt mắt mác của cô, môi cúi đến bên tai cô, thông báo tàn khốc: “Chờ ở trước mặt tôi giả bộ vô tội, tôi sẽ không tin cô, nếu sự quý trọng của tôi đối với cô không hề có chút giá trị đáng nói nào, tôi cũng sẽ không để mặc cho cô đùa bỡn.”

“Đừng như vậy.....” Cô co rúm lại khước từ anh, nước mắt khổ sở đảo quanh trong mắt.

“Vậy thu trở về lời của cô, sau đó nói xin lỗi.” Anh lãnh khốc đẩy cô ra.

“Anh..... Rất xấu, tôi..... Tuyệt đối không nói xin lỗi.” Cô tan nát cõi lòng nước mắt chảy xuống không dứt.

“Cô nói cái gì? Cô mới là người phụ nữ đáng ghét giỏi lừa gạt!” Anh giận dữ mãnh liệt gào lên, kéo cô đến. Cô ngay cả tối thiểu nói xin lỗi cũng không muốn, còn một bộ nước mắt lã chã, đáng về chịu đựng khi dễ?

“Anh muốn nói thế nào..... Tùy anh.” Bởi vì dù cô giải thích như thế nào, anh đều sẽ không tin cô.

“Tùy ý tôi?” Đối với người phụ nữ một chút nguyên tắc cũng không có này, anh còn có cái gì để nhượng bộ? Ngại gì cho cô hiểu mùi vị bị tùy ý đối đãi, yêu thương nâng niu trong lòng bàn tay tuyệt đối khác nhau rất lớn.

“Cô nói.” Anh lãnh khốc liếm nước mắt trên mặt cô, chợt đè ép cô trước tủ treo quần áo triển lãm, cởi quần dài của cô cùng lá chắn nhỏ hẹp cuối cùng, giữ chặt eo cô, giải phóng chính mình.....

“Không.....” Cô cuống quýt ngăn cản anh, cô không có ý chọc giận anh, cô không muốn như vậy.

“Lần này, cô không phải muốn gạt tôi, cô là cái gì xử nữ đấy nhỉ!” Anh tàn nhẫn châm chọc cô.

Cô buồn cười mà đau lòng, anh châm chọc bén nhọn không chịu nổi.

Anh lôi kéo hai tay trước ngực của cô ra, làm cô quay lưng lại, bàn tay to đè xuống lưng nhỏ nhắn của cô, nâng mông cô, hùng hồn vững chắc trực tiếp tiến vào cô, không có lời yêu thương, không có che chở, chỉ có lao nhanh vô tình.

Cô khản trương run rẩy, đáy mắt tất cả đều là nước mắt mờ mịt, cái anh đâm thủng không chỉ là thân thể cô, còn có trái tim vẫn yêu anh của cô, cố nén căng đầy cùng đau đớn không cách nào thích ứng, không mở miệng cầu xin anh thả chậm tốc độ, cô sợ.....

“Cô thật rất biết giả bộ dè dặt, nơi này chỉ có hai chúng ta, tại sao cô không phát ra âm thanh?” Anh hỏa tốc lao nhanh, đùa cợt cô hết sức.

Cô cắn chặt môi, thân thể của cô quả thật có phản ứng, nhưng cô không phân biệt rõ đó là khuây khoả hay là sỉ nhục.

Anh nghĩ rằng cô ra vẻ rụt rè, muốn nói những lời đầy gai dả thương cô, không chú ý phát hiện trên mặt thấm chảy xuống một chút đỏ tươi, anh nheo mắt lại, chợt dừng lại.....

Đột nhiên ý thức được đại diện cái gì, anh không thể tưởng tượng nổi rút người ra, ôm hai vai của cô muốn cô đối mặt anh.

Cô nhắm chặt hai mắt, đáy lòng hỗn loạn, không biết anh lại làm sao vậy?

“Mở mắt của cô ra.” Anh khàn khàn ra lệnh.

Cô chậm rãi mở mắt ra, nước mắt trào ra lạch cạch rơi thẳng xuống, không nhìn anh, chẳng qua là uất ức xấu hổ mà quay mặt đi.

“Hận trong lòng anh tiêu tan sao?”

Anh nói không ra lời, ánh mắt lạnh thấu xương, nội tâm cực kỳ đấu tranh, đáy lòng anh đang khê nguyên rửa mình, vậy mà làm thương tổn cô.

Thấy cô khóc, đáy lòng rõ ràng thương tiếc cô, nhưng anh bỏ qua không được, cho dù cô có là xử nữ, cô cũng vẫn là kẻ lừa đảo.

Cuối cùng, một câu an ủi đều không nói ra miệng, anh nghiêng người nhặt quần và quần nhỏ của cô lên, kéo chân cô đang phát run mặc vào thay cô.

“Là ai muốn cô cắt tóc ngắn như vậy?” Anh nói một câu hoàn toàn không liên quan gì, che giấu tâm tư mình bị cô làm loạn.

Cô không muốn trả lời, cũng không biết tại sao anh khó khăn giúp cô mặc lại quần áo? Nhìn vẻ mặt anh căng thẳng, không hề giống đã tha thứ cô, nhưng chính tay anh nhẹ nhàng ôn nhu phục vụ cô.

“Trả lời.” Anh lớn tiếng nói, đã giúp cô mặc quần dài vào, cũng sửa sang mình xong.

“Mặc kệ..... Chuyện của tôi, tôi có thể đi rồi chứ?”

“Không được.” Anh còn có việc muốn hỏi cô. “Tại sao cô làm việc tại công ty du thuyền?”

“Tôi không cần thiết nói cho anh biết.” Cô gạt đi nước mắt trên mặt, không nói ra khổ sở trong nội tâm, anh đứng thẳng đơ ở trước mặt cô, khoảng cách giữa hai trái tim thật xa xôi.

“Cô muốn đi thì đi đi! Dù sao bất cứ lúc nào tôi cũng có thể tìm đến cô.” Anh tạm thời quyết định thả cô, cảm xúc hai người đều đang kích động, lúc này tốt nhất không nên nói chuyện với nhau.

“Ấn oán giữa chúng ta nên chấm dứt, anh không có tư cách tìm tôi nữa.” Cô tức giận xoay người lấy laptop, vừa di chuyển hai chân, mới phát giác mình đau đến nỗi không thể đi nhanh, cô cố nén đi về phía cửa, cánh tay cố mở khóa của cô đột nhiên bị giữ chặt nhẹ nhàng

“Cô tới đây bằng cách nào?”

“Cưỡi Harley.” Cô đẩy tay anh ra.

“Cô thi đậu bằng lái?”

Cô quay mặt, cô không muốn nói đã thi đậu từ lâu.

“Tôi lái xe đưa cô về.” Cô đang bị đau, anh đã phát hiện ra.

“Không cần làm điều thừa.”

“Lần đầu tiên chẳng lẽ không đau?”

Ồ! Anh không phải là phát hiện điều này nên mới bỏ qua cho cô nhanh như vậy!

Cô không nhận được mắt hồng nhìn anh trách móc: “Anh đồng tình một tên lường gạt làm gì?” Nói xong, cô mở cửa, rời đi.

Anh đuổi theo xuống lầu, đúng lúc cô đi về phía cỗ xe Harley sáng bóng kia thì kịp thời vươn cánh tay ra, ôm chặt lấy cô vào người.

“Anh tránh ra.” Cô vùng ra khỏi anh không được.

“Đừng làm loạn nữa, lên xe, cô muốn đi đâu tôi đưa cô đi, như thế này xe Harley của cô tôi sẽ gọi bạn trong đội xe giúp cô cưỡi về.” Anh kẹp chặt cô đi về phía xe của mình, không cho cự tuyệt nhét cô vào trong xe, quả thật muốn lái xe đưa cô trở về.

“Đây coi là gì?” Cô ở trong xe anh không nhận được gào thét, đau lòng chảy nước mắt xuống.

Anh cũng không biết phải trả lời cô như thế nào, giống như cô nói, anh không cần làm điều thừa, nhưng anh nhất định muốn làm như vậy.

“Cho dù tôi tự mình đa tình, biết rõ cô chưa từng yêu tôi... tôi cũng rất hận cô, nhưng.....” Anh nói không ra phần cuối, vốn cho rằng hận cô chính là kết quả cuối cùng, nhưng bây giờ chuyện không phải như vậy.....

Cô thất hồn lạc phách nhìn về phía anh, biết anh cho rằng cô không thương anh, cũng hiểu anh hận cô, nhưng sự thực trong lòng cô cũng chỉ có mình anh!

“Cô còn chưa nói cô muốn đi đâu?”

“Tôi muốn về công ty.”

Anh lái xe về hướng công ty của cô, đáy lòng hai người đều đau khổ như nhau, nhưng không ai mở miệng nữa.

Bốn mươi phút sau, đến trước cửa công ty cô, anh dừng xe lại, ngay sau đó cô xuống xe, cũng không quay đầu lại bước vào công ty.

Cô tự giam mình trong phòng làm việc, không nhận bất kỳ cuộc điện thoại nào, cũng không muốn thấy bất cứ ai, một mình yếu đuối rơi nước mắt.

Nếu như mình chân thành xin lỗi anh, sự việc sẽ không ầm ĩ bế tắc như vậy, cô không nên chọc giận anh, nhưng cô không nhận được, cũng không cách nào thấy anh cùng người con gái khác thể hiện thân mật như vậy.

Sau này bọn họ có lẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa!

Cô gục xuống bàn khóc thút thít, lại khóc không ra bi thương trong lòng.....

Nhìn thấy cô đi vào trong công ty, ngay sau đó Huống Ứng Kiệt lái xe đi, dọc đường mắng mình rốt cuộc muốn như thế nào?

Rõ ràng trách cô lừa anh, rồi lại không nhận được yêu thương cô, nhớ cô, tình yêu tràn lan đến mức này khiến bản thân anh không thể tin được.

Trong lòng anh có rất nhiều nghi vấn, rất muốn tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân.

Tại sao cô muốn mai một tài hoa thiết kế thời trang mà làm việc ở công ty du thuyền? Khó trách nhiều năm như vậy, anh chưa từng thấy cô bộc lộ tài năng ở giới trang phục.

21. Chương 21: Chương 8: (1)

Gió đêm thổi mạnh, Huống Ứng Kiệt lái xe đến hẻm nhỏ bên cạnh công viên ngày xưa, dừng ở nơi cách cổng nhà họ Quý gần nhất, từ trong xe nhìn lên phòng của Quý Tiểu Ba, cửa sổ phòng cô khép chặt, các phòng trong tòa nhà cũng không có bất kỳ ánh đèn nào, cổng lớn đã khóa, trên bậc thang phủ đầy bụi bặm, giống như thật lâu rồi không có người ở.

Cô dọn nhà lúc nào?

“Em xuống, mời em ăn bánh bao.....”

“Muốn ăn Hamburger.....”

Anh nhớ mang máng thời gian trước kia quyến luyến cô dưới ngưỡng cửa sổ, nghĩ đến có chút ngu ngốc, lại khó quên.

Ôi! Anh thật không biết vì sao mình muốn tới nơi này? Coi như anh phát hiện cô không có người đàn ông khác thì thế nào? Không có cách nào triệt tiêu việc lãng phí tình cảm cùng thời gian đối với cô, anh không tha thứ sự lừa gạt của cô.

Nếu thật muốn tìm cô tính sổ, kỳ thực anh rất dễ dàng có thể tìm được cô, cha mẹ anh trước khi rời Đài Loan có giữ lại danh thiếp công ty cô đưa cho anh, anh dễ dàng liên lạc để hỏi tiến độ sản xuất du thuyền, trên danh thiếp có số di động của cô, nhưng anh chưa bao giờ gọi điện thoại tới cô, anh không biết giữa bọn họ còn có điều gì có thể nói?

Anh không dừng lại lâu lắm, nhanh chóng lái xe đi.

Trở lại biệt thự suối nước nóng Kim Sơn, trong phòng ngủ tư nhân xa hoa anh cởi bỏ y phục trên người, đi vào gian phòng tắm bên trong được ngăn cách bởi thủy tinh thả người vào hồ nước nóng, ngâm mình vào làn nước để giải tỏa một ngày mệt nhọc.

Đình doong, đình doong.....

Anh không hi vọng có người quấy rầy mình vào lúc này, chuông cửa vang lên.

Anh không để ý tới, nhắm mắt dưỡng thần trong hồ.

Đình doong, đình doong.....

Người nhấn chuông cửa cũng không vì vậy mà dừng lại.

Anh bất đắc dĩ đứng dậy từ trong hồ, lau khô nước trên người, đổi bộ quần áo khác rồi đi xuống lầu, cầm ống nói điện thoại hỏi: “Là ai ?”

“Thật xin lỗi vì đã nhấn chuông cửa vào lúc này, tôi là hàng xóm bên cạnh cậu, cả ngày cậu đều không ở nhà, có một gói hàng gửi từ Nhật Bản tôi giúp cậu nhận hộ, cậu mở cửa ra lấy.” Là vị phu nhân hàng xóm tốt bụng.

Anh mở đèn bên ngoài, đi ra sân nhỏ, mở cổng, phu nhân đứng ngoài cửa có khuôn mặt tươi cười thân thiết, mới nhìn có chút quen mắt.

“Cô là..... mẹ Quý?” Anh nhận ra hàng xóm của anh đúng là mẹ Quý Tiểu Ba.

Mẹ Quý cũng nhìn anh chằm chằm hồi lâu, kinh ngạc nói: “Đại Ưng!”

“Là cháu.” Huống Ưng Kiệt cười nhạt gật đầu một cái.

“Thì ra là cháu là hàng xóm mới của chúng tôi, gói hàng này viết tên tiếng Anh của cháu, cô không có phát hiện ra! Cô ở tòa nhà bên cạnh cháu.” Mẹ Quý nói xong đem gói hàng giao cho anh, ở nhà bà luôn là phu nhân lảng giềng hoà thuận đôn hậu, trước kia bà luyến tiếc hàng xóm ở chung nhiều năm mà không dời tới đây, cho đến khi những hàng xóm đó từng người mua nhà mới, dời xa nơi ở cũ, bà mới đồng ý cùng chồng và con gái đến ở biệt thự Kim Sơn, chuyển đến nơi đây đến bây giờ cũng đã hơn hai năm.

“Cám ơn cô, làm phiền cô quá.” Huống Ưng Kiệt nhận lấy gói hàng, đáy lòng cảm thấy thật bất ngờ, thể giới thật sự là rất nhỏ, trước khi quay về anh mới nhờ bạn bè mua tòa biệt thự này, mà anh luôn đi sớm về trễ, hàng xóm ở nơi này là ai anh hoàn toàn không biết, thì ra ở bên cạnh là nhà họ Quý.

“Tại sao cô không nghe Tiểu Ba nhắc tới cháu ở nơi này?” Mẹ Quý nghi hoặc hỏi anh.

“Cô ấy không biết, chúng cháu..... Cũng không có liên lạc.”

“Không có liên lạc?” Mẹ Quý âm thầm kinh ngạc. “Cô cho là..... cô ấy vẫn luôn đang đợi cháu.”

“Chờ cháu?” Làm sao có thể như vậy?

“Nếu không phải cô ấy đang đợi cháu từ nước Pháp trở lại, tại sao cô ấy không quen bạn trai khác?” Chẳng lẽ không đúng như vậy? Mẹ Quý vẫn cho rằng như vậy.

Bà cũng rất nghi hoặc.

Mẹ Quý bởi vì phản ứng của anh nên cảm thấy lúng túng, nhưng bà sẽ không nghĩ sai tâm tư của con gái, bà luôn hiểu rõ con gái mình.

“Cô không biết các cháu như thế nào? Cháu vừa đi lần này chưa trở lại, Tiểu Ba cũng đột nhiên không làm thiết kế thời trang nữa, cô ấy niềm phong quần áo đã may trên máy bay, đặt ở tầng hầm nhà cũ đến phủ đầy bụi bặm, chẳng lẽ là bởi vì cháu biết cô ấy là thiết kế sư búp bê Diễm Tâm, trong lòng các cháu có vương mắc, cho nên không liên lạc?”

Huống Ưng Kiệt cười khổ. “Trước đây cô ấy căn bản chưa từng đề cập tới bất kỳ điều gì về chuyện cô ấy là thiết kế sư búp bê Diễm Tâm.”

Khuôn mặt mẹ Quý kinh ngạc. “Nhưng..... Lúc trước cô ấy vì không muốn ở trên thương trường cạnh tranh với cháu, cầu xin ba cô ấy đến công ty đồ chơi, nói cô từ bỏ công việc thiết kế sư búp bê Diễm Tâm, ba cô ấy không đồng ý, bởi vì công việc đó là ông ấy thay cô ấy kiếm được, ba cô ấy nói với cô ấy muốn mời cháu tới nhà, tự mình cùng cháu nói chuyện, để cho cháu hiểu rõ tình huống, cô ấy không dẫn cháu tới, chúng tôi cho là cô ấy đã nói cho cháu biết, cho nên cháu mới không tới.”

“Cháu hoàn toàn không biết đến chuyện này.” Huống Ứng Kiệt chau chặt ấn đường, nhất thời không thể nào tin nổi lời mẹ Quý nói, anh sợ bị Quý Tiểu Ba lừa gạt, điều này cô cũng dấu diếm cha mẹ của cô làm gì.

“Tại sao có thể như vậy?” Mẹ Quý nghe anh nói như vậy, cũng bị lấy làm hồ đồ, chỉ là nếu bọn họ căn bản không còn gặp gỡ, bà nên thúc giục con gái đi tìm đối tượng, cô đã đến tuổi kết hôn rồi, lại kéo dài thêm nữa sẽ thành bà cô già mất.

“Nếu như các cháu đã sớm không còn lui tới, vậy cô có thể giúp Tiểu Ba xem xét đối tượng, cô ấy luôn bận bịu chạy nghiệp vụ, như vậy sẽ làm trễ nãi hôn nhân, thời gian không còn sớm, cô đi về.” Mẹ Quý nói xong thì xin từ biệt.

“Mẹ Quý.....” Huống Ứng Kiệt trước khi bà đi đã gọi bà.

Mẹ Quý quay đầu lại.

“Tiểu Ba, lúc nào cô ấy sẽ ở nhà?” Nội tâm anh tràn đầy dấu tranh hỏi.

“Mấy ngày nay cô ấy bận bịu xuất hàng đến Singapore, mọi người ở nhà máy, rất khuya mới có thể trở về.” Mẹ Quý hoà nhã nói, bước chậm về nhà.

Huống Ứng Kiệt nhìn bà đi vào trong biệt thự bên cạnh, anh cũng đóng cửa lại, vào nhà như có điều suy nghĩ, không chút để ý liếc mắt nhìn gói hàng một cái, là khách hàng Nhật Bản của anh - tiểu thư Matsuda gửi, mở ra, bên trong chứa một hộp kẹo và thiệp mời, viết “Đại thiết kế sư Huống, tôi đã nhận được lễ phục, rất hài lòng, mời anh đến Nhật Bản tham gia tiệc sinh nhật của tôi.”

Anh đặt kẹo cùng thiệp mời qua một bên, vô tâm để ý tới nhiệt tình của cô gái Nhật Bản, tâm đã bị lời vừa nói của mẹ Quý nhiễu loạn.

Anh cẩn thận suy nghĩ lại một chút, mẹ Quý không có lý do gì lừa anh, có lẽ thật sự anh không biết rõ tình hình, nhưng anh thật không thể tin được cô chờ anh trở lại, cũng vì anh mà không làm thiết kế thời trang nữa, còn có ba cô muốn tìm anh tới nhà cô..... Cô chưa bao giờ đề cập tới.

Anh xúc động cầm điện thoại lên, muốn điện cho Quý Tiểu Ba, gọi cô ra ngoài hỏi một chút đến tột cùng chuyện gì xảy ra, đang lúc chần chừ lại để điện thoại xuống.

Anh chỉ là thay mình tìm lý do hợp lý, cho phép mình gọi điện thoại cho cô thôi, kể từ ngày đó sau khi gặp lại cô, anh vẫn luôn nghĩ tới cô, bóng dáng cô tràn ngập trong đầu anh.

Anh buồn bực đi quanh trong phòng khách, trong lúc đó một lòng kiểm chế cùng phóng thích đắn đo không chừng.

“Aaaaa!” Anh tức giận rống lên một tiếng, giận chính mình do dự giống như con gái, dứt khoát cầm điện thoại lên bấm số.

Quý Tiểu Ba mới vừa dừng máy xe ở trong sân, điện thoại di động vang lên, cô cho là nhà máy có chuyện tìm cô, lấy điện thoại di động ra vừa nhìn thấy dãy số xa lạ, cô chần chờ nghe.

“Thật xin lỗi.” Cô chờ mong anh đừng hận cô nữa.

Anh cũng không nói gì về việc chấp nhận lời xin lỗi hay không, anh còn có lời muốn hỏi cô. “Cô..... Chờ tôi sao?”

“Ừ.” Cô luôn chờ đợi anh, làm sao anh biết?

“Chờ tôi làm gì?”

“Cầu xin anh tha thứ cho tôi..... Anh..... Sẽ tha thứ cho tôi sao?” Cô ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt tràn đầy nước mắt nhìn chăm chăm vào anh.

“Trừ khi..... Em còn yêu anh.” Anh không giả bộ lạnh lùng được, càng không thể vô tình với cô, anh rất muốn vuốt đi vệt nước mắt trên da mặt cô, nói cho cô biết anh không phải người nhẫn tâm như vậy.

“Tình yêu của em anh không tin tưởng.”

“Để cho anh tin tưởng lần nữa.”

“Đây..... Là anh lại cho em cơ hội?”

“Đúng, một cơ hội cuối cùng.” Cũng là anh cho mình cơ hội duy nhất, anh không muốn cô đi xem mặt đàn ông khác, giữa bọn họ còn chưa kết thúc, tim của anh vẫn còn áy náy vì cô, anh cũng sẽ chủ động tiến hành một vài hành động cần thiết, vì mình giữ lại cô.

Lòng của cô nhảy loạn cuồng liệt, cô tuyệt đối không muốn mất đi cơ hội, cô muốn cho anh hiểu được cô yêu chân thành ra sao, trừ anh ra, ai cô cũng không yêu.

Bọn họ im lặng nhìn nhau, hai trái tim lại lần nữa có liên kết, cùng chung chờ đợi một khởi đầu mới.

“Giấc mơ thật đẹp.....” Quý Tiểu Ba cười thở dài ôm chần mềm mại ngủ, Đại Ứng của cô lại bay trở về rồi, anh không ghi hận cô, anh cho cô cơ hội.

Cô hôn hờ xoay người, phốc trở mình từ đầu giường tới cuối giường.

“A!” Cô tỉnh dậy, nhìn thấy bên ngoài rải đầy ánh nắng, trời đã sáng rồi.

Nhớ tới tối hôm qua Huống Ứng Kiệt nói như thế, cô không chỉ cười thích thú trong giấc mơ, giờ phút này cả người cũng đều tràn ngập sức sống hoàn toàn mới, cô lại có thể yêu thương anh rồi.

Cô bò dậy, vui vẻ đi vào phòng tắm rửa mặt, thay quần áo, xách theo laptop xuống lầu, vừa đi vừa nhìn sổ ghi chép hành trình cả một ngày, cô luôn sắp xếp thời gian dày đặc.

“Trước tiên phải đến nhà xưởng một chuyến, đến gặp khách hàng Ấn Độ, buổi tối khởi hành đi Singapore.....” Người cô còn chưa tới lầu dưới, chợt nghe thấy âm thanh nói chuyện của Huống Ứng Kiệt cùng ba mẹ cô

“Ha ha ha, thật tốt quá!”

Cha đang cười, là cái gì thật tốt quá?

Cô kinh ngạc chạy xuống lầu, Huống Ứng Kiệt và ba mẹ cô cùng nhau ăn điểm tâm trong phòng ăn, trên bàn còn bày hộp quà lễ vật trà A Lý Sơn, chắc anh mang đến làm lễ ra mắt.

Ba người quay sang thấy cô đang đứng ở cửa phòng ăn, tầm mắt cô quét qua khuôn mặt tươi cười của ba mẹ, nhìn lại trên mặt Huống Ứng Kiệt, tinh thần anh sáng khoái, khuôn mặt tươi cười mê người, anh chủ động tới tìm hiểu, so với cô tưởng tượng còn nhiệt tâm hơn.

“Tiểu Ba, con có bạn trai ưu tú như thế, ba năm trước đây nên mang về cho cha biết.” Ba Quý hướng về phía con gái ngoắc.

“Mau tới đây ăn chung bữa ăn sáng.” Mẹ Quý vui vẻ thúc giục con gái, vốn bà cho rằng con gái cùng Huống Ứng Kiệt không có kết quả, sáng sớm định gọi điện thoại tìm bà mai Trần Thái Thái, không ngờ Huống Ứng Kiệt đặc biệt tới chơi, và lại hướng bà và chồng bà biểu lộ rõ ràng ý theo đuổi con gái, hơn nữa thành tâm muốn cưới cô làm vợ.

Hai người mời anh ăn chung bữa ăn sáng, hai bên cùng nhau trò chuyện, anh nhắc tới sự nghiệp của mình, cũng nhắc tới một số việc đã qua, nói rõ giữa anh và con gái không còn có hiểu lầm, hi vọng con gái có thể lại thể hiện tài hoa thiết kế thời trang, không cần chôn giấu sở học, tương lai cùng anh phu xướng phụ tùy, cùng nhau mở ra tài năng mới trong giới trang phục.

Bà và chồng đều rất tán thưởng thành ý của anh, cũng đồng ý con gái sẽ cùng anh lui tới, mong đợi bọn họ tương lai có kết quả tốt.

Quý Tiểu Ba tìm đập nhanh đi tới, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Huống Ứng Kiệt, hạ thấp giọng hỏi: “Làm sao anh có thể đến?”

“Anh biết rõ ở gần nhà em phải như vậy, đương nhiên muốn tới thăm hỏi bác trai bác gái.” Huống Ứng Kiệt cười đầy thâm ý, anh đương nhiên muốn tới, anh có thể nào để mẹ Quý đi tìm người làm mai giúp cô?

Ba Quý ôn hòa nói với con gái: “Buổi chiều con chớ vội đến nhà máy, Đại Ứng nói mời con đi xem một buổi biểu diễn thời trang.”

Quý Tiểu Ba ngần ra, cô đã lâu không có tiếp xúc buổi biểu diễn thời trang rồi, rất thích đi cùng Huống Ứng Kiệt. “Nhưng buổi chiều con còn đến gặp một khách hàng Ấn Độ, buổi tối còn đi Singapore.....”

“Ôi! Công ty nhân tài rất nhiều, con có thể tìm nhân viên nghiệp vụ khác thay thế con là được, như Tiểu Hứa đã từng đi qua Singapore, con phải cậu ta đi, Tiểu Lâm đã tiếp xúc qua khách hàng Ấn Độ, con không cần phải đem mình làm cho bận rộn như vậy.” Ba Quý dễ dàng thay cô giải quyết, ông thật yêu thích Huống Ứng Kiệt, vì con gái có thể có chốn trở về tốt, ông phải trợ giúp một phen mới được.

“Con trang điểm thật đẹp cùng Đại Ứng đi xem biểu diễn là tốt rồi.” Mẹ Quý đã lâu không thấy con gái ăn mặc thật đẹp cho chính mình, cô luôn mặc quần dài, cưỡi Harley, tóc càng lúc càng ngắn, giống như học sinh nam, nếu có thể cùng Đại Ứng tiếp xúc lại với giới thời trang, cô nhất định sẽ ăn mặc nữ tính chút, thời trang chút.

“Đi không?” Huống Ứng Kiệt hỏi cô.

Quý Tiểu Ba nhìn ba người họ, cảm giác giống như có cái gì mặc cả giao dịch ngầm, bọn họ bí mật thảo luận chuyện gì mà cô không biết sao?

Nhưng nếu cha cũng để cô đi chơi, sao cô phải làm việc cực khổ không tha? Nắm chặt cơ hội tốt, trong lòng cô cũng muốn quý trọng thời gian cùng Huống Ứng Kiệt bên cạnh nhau!

“Được.” Cô gật đầu.

Bốn người hoà hợp êm thấm ăn điểm tâm, nhìn qua nghiêm nhiên giống như người một nhà.

22. Chương 22: Chương 9: (1)

Buổi chiều, Quý Tiểu Ba đeo đồ trang sức trang nhã, chải gọn mái tóc, thay bộ lễ phục tao nhã màu sẫm banh cùng giày cao gót, mang túi xách nhỏ khảm trăn châu, đi ra cửa chờ Huống Ứng Kiệt tới đón.

Vừa mở cửa ra, Huống Ứng Kiệt toàn thân mặc âu phục trắng, đứng tựa vào chiếc xe sang trọng, đã đợi cô.

Ánh mắt anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô không chớp mắt, cằm cổ trắng, ngực mượt mà, vòng eo nhỏ nhắn, tâm đã bị cô bắt đi.

Trải qua mấy năm nay, chưa từng có người phụ nữ nào lưu lại trong lòng anh, cô vẫn là trung tâm ánh mắt của anh.

“Em rất lâu không mặc váy rồi, thoát nhìn có phải là lạ hay không?” Cô lo lắng hỏi.

“Như thế nào? Chưa từng thấy qua người con gái nào so với em đẹp mắt hơn.” Huống Ứng Kiệt mở cửa xe cho cô.

Anh khen ngợi làm tim cô đập nhanh, khi anh nhìn chăm chú, cô có chút khấn trương, vẫn duy trì phong thái tao nhã đi về phía anh.....

“Ai nha!” Chân cô mang giày cao gót thiếu chút nữa trượt té ngã.

“Cần khấn trương như vậy sao?” Anh đỡ lấy cô.

“Người ta hồi hộp mà!” Cô đã lâu không hẹn hò giống như người yêu với anh.

“Như vậy có phải sẽ khá hơn một chút hay không?” Anh nói, dịu dàng mà nồng nhiệt hôn cô một cái.

Hai tay nhỏ bé của cô nắm chặt vạt áo anh, người bị hôn đến hòa tan, anh hôn nhiệt tình chỉ xuất hiện trong giấc mơ, cô rất nhớ.

Hương vị hơi thở cô ngọt ngào mang cho anh quyến luyến như vậy, anh muốn hôn cô sâu hơn.....

“Đứng vững vàng.” Anh nói trước khi buông cô ra.

“Đừng buông em ra.” Cô thỉnh cầu, quyến luyến lồng ngực anh.

Anh nghe theo cô, ôm cô vào trong ngực, hôn tóc mai cô, thì thầm nói: “Nuôi tóc dài lại.”

“Được.” Cô không phản đối, chỉ cần anh thích, cô sẽ vì anh mà giữ lại.

Hai người ôm nhau thật lâu mới lên xe xuất phát đến hội trường biểu diễn thời trang.

Hội trường ở nhà hàng khách sạn năm sao, sau khi Quý Tiểu Ba đến, thấy nội dung chính dán bên ngoài hội trường, mới biết đây là “Công ty Thiết kế sư lễ phục” lễ phục xuất sắc.

“Sao anh chưa nói công ty anh tổ chức cuộc thi?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Xem ra em thật sự thoát khỏi giới thời trang lâu rồi, không nắm bắt tin tức, cuộc thi lễ phục này Bắc Trung Nam ở Đài Loan đều tham gia, người trong nghề cũng như khách hàng đã sớm biết.” Huống Ung Kiệt dẫn cô đến chỗ khách quý ngồi.

“Em quả thực lâu rồi không chú ý tin tức trong giới thời trang.” Cô đến ngồi vào dãy ghế hàng đầu, phát hiện dọc đường anh hộ tống cô, rước lấy không ít ánh mắt tò mò chăm chú của nhóm mỹ nữ.

“Cá nhân anh là người thiết kế lễ phục xuất sắc sao?” Cô hỏi, cho rằng anh sẽ ngồi ở bên cạnh cô.

“Tất cả thiết kế sư dưới trướng anh cùng thi tuyển, một vài người đặc biệt từ Âu Mỹ tới, em ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này quan sát, anh phải đi đến phía sau sân khấu để giám sát.” Huống Ung Kiệt không hề có ý ngồi xuống, cầm nước uống cùng mục lục đưa cô, rồi đi về phía sau sân khấu.

Cô một mình ngồi trên ghế giống như những vị khách khác uống nước, lật xem mục lục, nhớ lại năm đó ở trường học mỗi năm học đều trình diễn tác phẩm, phía sau sân khấu náo nhiệt ồn ào, phần lớn người mẫu là học muội mới vào, mặc dù trước đó đã luyện tập biểu diễn qua, nhưng lên sân khấu vẫn sẽ gặp tình trạng cuống quýt.

Cô không chịu ngồi yên, rất muốn đi đến phía sau sân khấu nhìn một chút! Nói không chừng cô có thể giúp được cái gì trong lúc vội vàng chuẩn bị.

Cô để nước uống xuống, men theo bước chân của Huống Ung Kiệt, nấp vào phía sau sân khấu.....

“Lão sư, lễ phục Davy lúc di chuyển bị thất lạc, hiện trường tạm thời thiếu một món đồ.”

“Lão sư, người mẫu của tôi quá gầy, không chống đỡ nổi bộ lễ phục, tôi cần một trợ thủ giúp tôi dùng kim băng cố định lễ phục, có chút Lace (viền tơ) cũng cần sửa lại.”

Quý Tiểu Ba nhìn thiết kế sư bận rộn phía sau sân khấu, phụ tá cùng nhóm người mẫu, Lão sư trong miệng bọn họ chính là Huống Ung Kiệt, anh đứng cách chỗ cô không xa, kéo ống tay áo, đôi tay chống hai bên hông, bình tĩnh chỉ huy tại hiện trường.

“Có thiếu gì thì mau trở về công ty lấy đồ tới lần lượt bổ sung, phụ tá Tiểu Bình mau qua giúp Jenna.” Huống Ung Kiệt trầm ổn chỉ thị.

“Lão sư, tôi đang giúp Hán Lâm, không cách nào phân thân.” Phụ tá Tiểu Bình ở bên kia nói.

Huống Ung Kiệt dò xem còn có ai trống không, nhưng tất cả phụ tá đều vội.

“Có thể để cho em tới giúp một tay không?” Quý Tiểu Ba đi tới phía sau anh, nhỏ giọng hỏi anh.

Huống Ứng Kiệt quay đầu lại, nhìn thấy cô nghiêng đầu hỏi, trên mặt cười ngọt ngào. “Em không ở bên ngoài làm khách quý chạy vào làm cái gì?”

“Người ta không ở không được mà!”

“Lão sư, tôi cũng cần một phụ tá.” Nữ thiết kế sư Jenna lại đang cầu cứu.

“Để cho em đi.” Quý Tiểu Ba nhao nhao muốn thử.

“Đi đi!” Anh không từ chối cô.

Quý Tiểu Ba được anh đồng ý, hưng phấn chạy tới.

“Cô là phụ tá ở đâu, thật được không?” Jenna nhìn cô một thân trang phục lộng lẫy, trên tay còn cầm túi xách, rất hoài nghi năng lực của cô.

“Tôi làm được, cô yên tâm.” Quý Tiểu Ba đem túi xách để bên cạnh, động tác lưu loát giúp Jenna kéo chặt vật liệu may mặc trên lưng người mẫu, cô dùng kim băng ẩn hình cố định lại, rồi dùng tốc độ nhanh nhất hỗ trợ đem Lace (viền tơ) sửa chữa không nhìn ra vết rách.

Jenna đối với bộ dạng lành nghề của cô chặc chặc lấy làm kỳ.

Đúng lúc này lễ phục xuất sắc bắt đầu, tiếng vỗ tay như sấm, người mẫu lần lượt ra sân, đi hết một vòng lại thay đổi quần áo ra sân.....

Quý Tiểu Ba không gạt mình sang một bên, cô xem nơi nào thiếu người trợ giúp liền chủ động tới giúp một tay, hơn nữa càng vội càng hăng say.

“Cô phụ tá ở đâu, hiện trường phản ứng nhanh như vậy, giống như rất có kinh nghiệm, tôi nghĩ sẽ nói Lão sư để cô làm phụ tá cố định của tôi.” Nam thiết kế sư nổi danh hỏi cô, muốn biết ý kiến của cô.

“Tôi nhất định muốn cô, tay của cô thật là tuyệt, anh đừng tới cướp người cùng tôi.” Jenna cũng chọn trúng cô.

“Làm sao có thể vậy, có phụ tá giỏi ai sẽ nhường lại?” Nam thiết kế sư không chịu nhường cho, hai người thiếu chút nữa ầm ỹ lên.

Quý Tiểu Ba nhất thời không có cách nào trấn an bọn họ, đứng yên ở nơi đó.

“Cô ấy là thiết kế sư thực tập, không phải phụ tá.” Huống Ứng Kiệt thấy thế tới thay cô trả lời.

“Vâng, Lão sư, chúng tôi đã biết.” Hai người thiết kế sư thoáng chốc im miệng, tranh chấp cướp người ngừng lại.

Quý Tiểu Ba buồn bực liếc Huống Ứng Kiệt, cô không có nói cô tới thực tập, nghề nghiệp chính của cô là quản lý công ty du thuyền đấy!

Huống Ứng Kiệt nhìn cô cười một tiếng, thân nhiên tránh ra, chỉ đạo những người khác.

Quý Tiểu Ba không hiểu được, chỉ là cô cũng không bài xích anh cho cô danh hiệu mới, cô tiếp tục ở lại phía sau sân khấu giúp một tay, có thể làm cho người mẫu thuận lợi lên sân khấu, cô cảm thấy thật cao hứng.

Vội vội vàng vàng trong một giờ buổi lễ phục xuất sắc cũng kết thúc, trước khi hạ màn, Huống Ứng Kiệt dẫn dắt tất cả thiết kế sư dưới trướng cùng người mẫu lên sân khấu chào cảm ơn, dưới sân khấu các phóng viên báo thời trang nháy đèn flash liên tục không ngừng.

Quý Tiểu Ba đứng lặng im sau sân khấu trước tivi xem truyền hình trực tiếp hiện trường, trong lòng vô cùng hâm mộ, nếu cô cũng có thể cùng anh lên sân khấu sẽ vinh quang biết bao.

Cô sùng bái anh trời sinh đã có được phong thái cùng sự tự tin của thiết kế sư!

Sau khi Huống Ứng Kiệt chào cảm ơn, nhìn thấy cô ở sau sân khấu chờ anh.

“Em đã vất vả rồi.” Anh đặt hoa cô dâu trong tay vào trong lòng cô.

Cô nhìn bó hoa tươi to trong lòng, đây là anh đang khẳng định cô cũng có công lao nho nhỏ sao?

“Em không có làm gì.” Có vài người nhìn cô chăm chú, cô cảm thấy ngượng ngùng.

“Ai nói, em giúp không ít việc, đi, anh đưa em về.” Anh ôm cô đi ra khỏi phía sau sân khấu.

Trên xe đưa cô về, anh hỏi cô: “Ngày mai ở Đài Trung và Cao Hùng triển lãm liên tiếp hai ngày, em muốn cùng đi phương Nam với anh không?”

“Em nghĩ có! Em thích giúp một tay, anh không phải nói em là thiết kế sư thực tập sao?” Cô ôm bó hoa cười trộm, phát hiện nhiệt tình đối với thời trang không có biến mất, còn rất thích thú.

“Vậy là em đồng ý?”

“Ừ.” Cô trước hết nói đồng ý, sau khi về nhà sẽ tìm cha cô xin nghỉ phép.

Huống Ứng Kiệt nhìn thần thái trong mắt cô, ý đồ dẫn dụ cô đi vào cuộc sống của anh, hai người tiếp xúc cùng chung am hiểu thế giới, khoảng cách gần nhau hơn, xem ra hiệu quả không tệ.

“Em sẽ rất nhanh có thể từ thiết kế sư thực tập lên cấp Lão sư chính thức, không ai có thể làm mai một tài năng của em, tương lai hào quang của em nói không chừng áp đảo anh.”

“À?” Cô nhìn anh, không hiểu vì sao anh nói như vậy?

“Em mở niềm phong máy may ra đi!” Anh nói.

Cô kinh ngạc nhìn anh.

“Anh đã tiếp nhận lời xin lỗi của em rồi, còn niềm phong nó lại làm gì?”

“Anh là. Đang nhắc nhở em, muốn em..... Theo nghề cũ một lần nữa sao?” Cô đoán.

“Chẳng lẽ em không nghĩ làm lại chuyên gia thiết kế thời trang?” Anh cười, duỗi thẳng tay vân vê mái tóc ngắn của cô.

“Em..... Nghĩ.” Mặc dù cô làm nghiệp vụ giống như thói quen, nhưng nội tâm cô vẫn có ước mơ đối với nghề thời trang, nhất là hôm nay, cô đã nghĩ cùng anh đi lên sân khấu, vậy cảm giác thành tựu sẽ rất lớn lao.

“Vào công ty của anh như thế nào?” Anh thừa thắng xông lên.

“Em có thể sao?” Cô hai mắt mở sáng như tuyết.

“Dĩ nhiên có thể.”

“Vậy..... Cho em một chút thời gian, em trả lời anh chậm một chút.” Cô trước tiên phải nghiêm túc thương lượng cùng cha một chút chuyện về việc cô đổi nghề, cô là quản lý, phải đem công việc nói rõ ràng mới có thể đổi nơi công tác khác.

“Anh chờ.” Huống Ứng Kiệt kiên định nói.

23. Chương 23: Chương 9: (2)

Xe về đến cổng nhà, cô vội vã xuống xe đi gặp ba để thương lượng, trước khi mở cửa, anh kéo cô lại. “Còn chưa trao anh một nụ hôn, sao có thể xuống xe?”

Cô nguyện ý để cho anh hôn, nhưng bị bó hoa trong lòng chặn lại.

Anh nhìn ánh mắt của cô liền hiểu rõ ý cô, lấy hoa của cô ra, ôm cô vào lòng, vui vẻ hôn cô, bàn tay ôm chặt lưng cô, muốn cô dán chặt vào anh hơn, để anh dễ dàng hôn sâu.

Cô nhu thuận ôm cổ của anh, thân mình dựa vào anh, mặc anh đẩy hờ môi cô ra, dịu dàng thăm dò cô.

Anh nếm mỗi một tác hương vị ngọt ngào trong miệng cô, trần trọc mút hôn cánh môi đầy đặn của cô, thâm nhập dây dưa sâu hơn.....

“Ừm.....” Cô không nhận được phát ra âm thanh yêu kiều, anh dẩy đưa cô tử mĩ hơn, từ từ, nhiệt tình tồn tại bên trong cơ thể của bọn họ được thức tỉnh, lửa nóng sóng tình tấn công trên hai thân thể thành thực, dẫn dắt khát vọng ái dục.....

“Nói anh dừng lại.....” Anh khàn giọng nói.

“Tại sao..... Muốn dừng?”

Nụ hôn của anh dời về phía vành tai xinh xắn của cô, khàn khàn nói: “Anh muốn em.....”

Trên mặt cô nhuộm rặng mây đỏ, yếu ớt nói: “Em có thể..... Đi đến nhà của anh.”

Anh lửa nóng nhìn chăm chú cô, khẽ vuốt ve mặt của cô, bộ dáng cô động lòng người khiến anh không cách nào để cho cô chạy.

“Vậy thì, ngồi vững vàng.” Anh đặt cô trở về chỗ ngồi, xe hăng hái quay ngược lại, mở hộp điều khiển cổng xe ra vào nhà anh, đem xe lái vào sân.

Anh xuống xe, cô cũng xuống xe, anh giống như trước đây ôm cô che chở, cùng đi vào trong nhà, lên lầu.....

Ở trong phòng ngủ anh, anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, êm ái hôn cô, ngay cả cởi bỏ y phục của cô cũng hấp dẫn khiêu tình, anh khắc chế nhiệt tình cùng lửa tình trong cơ thể đang cháy hừng hực, không muốn làm cho cô bị dọa dẫm phát sợ lẫn nữa, nếu không anh sẽ hung hăng tự trách mình.

Cô tùy ý anh cởi bỏ từng tầng từng tầng y phục của cô, cùng ngại ngừng mà run rẩy cởi bỏ quần áo anh.....

“Cùng anh vào phòng tắm.” Anh nói.

Cô hít sâu, nhìn anh gạt đầu, ánh mắt anh dịu dàng làm cho cô có cảm giác an toàn, lần này cô không có chút hoảng hốt nào.

Bọn họ cùng nhau tắm, thân thể sau khi trải qua làn nước ấm trở nên nhạy cảm hơn, ngay cả chạm da một chút xíu cũng đưa đến kích thích rất lớn.

“Anh đi ra ngoài trước chờ em.” Anh gợi cảm nói, ngón tay lướt qua bầu ngực tuyết nõn của cô.

Cô thở gấp, nhìn từ tấm thủy tinh ngăn cách gian phòng tắm thấy anh điều chỉnh ánh đèn tối lại, ngồi ở mép giường đợi cô.

Cô lau sạch thân thể, ngượng ngùng đi về phía anh.

Anh tự tay vuốt ve thân thể phấn hồng mềm mại mê người, đường cong uyển chuyển, vùi mặt ở ngực của cô nói: “Lần trước..... Thật xin lỗi.”

“Tại sao anh xin lỗi?”

“Em biết tại sao.” Hắn xin lỗi vì lần đầu tiên đã thô lỗ, anh tổn thương cô để trừng phạt, mà thật sự tổn thương cô.

“Em..... Vốn muốn trao cho anh.” Cô khẽ vuốt sợi tóc mềm nhỏ sau gáy anh, tha thứ anh khi đó đang nổi nóng, nếu xét từ đầu, lỗi ở cô, không thể trách anh toàn bộ.

Anh ngẩng mặt lên, dưới ánh đèn mờ nhạt nhìn diện mạo đẹp đẽ động lòng người của cô, anh không chỉ cảm động, trái tim càng đau hơn.

“Là thật.....” Cô mong anh nhất định phải tin tưởng.

“Anh tin tưởng.” Không ai hiểu hơn so với anh, anh ôm chặt thân thể ấm áp của cô, hôn bầu ngực tròn mềm, liếm mút đoá hoa mềm mại đẹp nhất trong trí nhớ.

Cô thoải mái than nhẹ, nhận được tin tưởng của anh đối với cô mà nói chính là điều quan trọng.

.

Hai người không tách ra, anh ôm cô, để cô ngủ yên trong lòng anh.

Lần này, không có ai rời đi trước.

Mà anh thừa dịp cô ngủ say, lấy từ đầu giường ra một chiếc nhẫn kim cương lóe sáng, đeo vào ngón tay trắng nõn của cô, anh không thể đợi thêm, anh muốn cô khi tỉnh lại đồng ý gả cho anh.

Mười giờ đêm, ánh sao rực rỡ ngoài cửa sổ.

Quý Tiểu Ba dựa vào lòng anh không muốn rời giường, cả người bủn rủn gối lên cánh tay anh hỏi: “Anh đã tỉnh chưa?”

“Tỉnh. Bảo bối.” Anh thổi nhẹ hơi thở lướt qua gò má cô, cổ của cô.

Cô cười co rút thân mình thành một trái cầu vùi trong ngực anh, anh sủng ái gọi cô bảo bối, cô rất thích nghe.

“Cười cái gì?” Anh trầm giọng cười hỏi cô.

“Em có thể mãi mãi đều là bảo bối của anh sao?” Cô nhắm mắt hỏi lại, luyến tiếc rời khỏi lồng ngực ấm áp dễ chịu của anh.

“Em mãi mãi đều phải” Anh nắm tay của cô, muốn cô xem ngón tay của mình.

Trong sương mù cô cảm giác trên ngón tay có gì vướng víu, mở mắt nhìn, có một viên trên ngón tay cô so với ánh sao càng lóe sáng hơn.

“Đây là.....” Cô hơi ngạc nhiên hỏi.

“Nhẫn đính ước.”

“Vì sao anh lại có chiếc nhẫn của nữ?”

“Mua ở nước Pháp, là chuyên gia thủ công tài giỏi chế tạo, anh vốn nhìn trúng chiếc nhẫn dành cho nam, vị người Pháp kia nói chiếc nhẫn là một cặp, không bán riêng lẻ, không thể làm gì khác hơn là mua cả hai.” Anh giải thích chiếc nhẫn có từ đâu.

Cô liếc mắt nhìn anh. “Là thế này phải không? Nói không chừng ban đầu là muốn tặng cho người khác đó!”

“Chớ nói bậy, anh đây luôn luôn giữ mình trong sạch, trừ em ra không có người khác, nó nhất định sẽ là của em.” Anh ôm khuôn mặt cô, muốn mắt cô nhìn thẳng anh, nghiêm chỉnh hỏi: “Có muốn gả cho anh hay không?”

Cô theo dõi mắt thâm thúy của anh cùng vẻ mặt mong đợi, chợt trên đầu nóng lên, nước mắt nóng trào lên hốc mắt, giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu rơi xuống.

“Khi nào thì?” Cô đương nhiên muốn gả cho anh, cô rất thích rất thích anh.....

“Càng nhanh càng tốt, chúng ta không cần lãng phí ba năm một lần nữa, anh không muốn đợi thêm.” Anh uống phích hân cô ba năm, căn bản không đáng.

“Đây là anh cho em một cơ hội khác sao?”

“Là anh thật lòng thỉnh cầu.” Anh lắc đầu, lau đi nước mắt của cô, lại rơi thêm, anh lần nữa lau đi vì cô.

“Có muốn hay không?” Hắn cúi đầu dụ dỗ hỏi.

“Muốn.....” Cô sao lại không cần, cô muốn lưu lại đáy mắt anh dịu dàng, cô cần anh thương yêu, anh che chở, cuộc đời của cô mới không có thiếu sót.

“Đừng khóc, anh sẽ yêu thương em cả đời.” Anh thoải mái mà vui sướng ôm cô vào trong ngực nhẹ nhàng dỗ.

“Ô.....” Cô nhớ đến mình chờ đợi khổ sở, cùng hành động tốt đẹp anh đối với cô, vẫn không nhận được khóc sướt sùi như đứa bé trong lòng anh.

Anh kiên trì dỗ, cho đến khi cô chịu dừng khóc mới thôi.

“Anh đưa em về nhà, chúng ta nói chuyện hôn sự cho bác trai bác gái.”

“Được.” Cô đồng ý.

Hai người cùng nhau xuống giường tắm gội, sau khi thay quần áo xuống lầu ăn bữa ăn tối đơn giản, cùng nhau vui vẻ đi đến nhà cô.

Trong phòng khách nhà họ Quý, ba Quý cùng mẹ Quý đều ở đây.

Sau khi mọi người ngồi vào chỗ của mình, Huống Ứng Kiệt chủ động nói rõ mục đích đến, Quý Tiểu Ba nhìn về ba mẹ khoe chiếc nhẫn mà hai người họ đính ước.

Ba mẹ Quý kinh ngạc vì hành động nhanh chóng của bọn họ, nhưng đều bày tỏ tán thành.

Ba Quý nhìn Huống Ứng Kiệt nói: “Cậu được lắm đấy, buổi sáng mới đến nói hôn sự, buổi tối đã cùng Tiểu Ba quyết định, người tuổi trẻ bây giờ tốc độ thật là mau mà!”

Quý Tiểu Ba dí dỏm nhìn Huống Ứng Kiệt một cái, rồi cuộc biết buổi sáng anh tới làm gì rồi.

Huống Ứng Kiệt thản nhiên nhìn lại cô, nắm chặt tay cô, tựa như sợ cô chạy mất.

“Ai nói mau! Cũng đã ba năm, coi là chậm.” Mẹ Quý cuối cùng bớt buồn lo, không cần vì con gái không chịu cưới mà lo lắng.

“Quyết định ngày nào? Bác xem Hoàng Lịch (*), chọn một ngày thật tốt.” Ba Quý lập tức lấy Hoàng Lịch ra tra cứu. “Tháng sau có ngày rất tốt, thích hợp cưới gả, chọn ngày hôm đó tốt lắm.”

(*) Hoàng Lịch: sách nói về thời tiết, ngày tháng.

“Được.” Huống Ứng Kiệt cùng Quý Tiểu Ba theo ý kiến trưởng bối làm chủ, xác định ngày cưới, hai trái tim cùng chung nhịp đập mà yên bình hơn.

Chỉ là, Quý Tiểu Ba còn một vấn đề phải thương lượng cùng ba. “Ba, nếu con lập gia đình lại đột nhiên đổi nghề quay về làm thiết kế thời trang, người có duyên tiếc con hay không?” Cô tự nhận là nhân vật quan trọng công ty, sợ ba không thả người.

“Không sao, ba đã sớm nói con không làm được lâu như vậy.” Ba Quý cười cô thua cuộc.

“Ba.....” Quý Tiểu Ba mếu máo miệng, muốn ba đừng làm cô xấu hổ.

“Con đó! Con cứ buông tay theo đuổi hạnh phúc của con, ba còn chưa già đến nỗi cần con gái tới thay thế chức vị của ba, trước mắt công việc của con vẫn có người có thể làm.” Ba Quý chính thức tuyên bố.

“Đây là bày tỏ con đây làm quản lý ở công ty một chút trọng lượng cũng không có sao?” Cô chau mày hỏi ba.

“Đứa nhỏ ngốc, con không nhìn rõ tâm ý ba con sao, ông ấy cho rằng hạnh phúc của con cần phải nắm thật chặt không có điều gì so sánh được cả.” Mẹ Quý đánh thức cô.

“Mẹ con nói đúng.” Ba Quý vỗ vỗ tay vợ, ngược lại chỉ điểm Huống Ứng Kiệt. “Con phải đối tốt với cô ấy, cô ấy là bảo bối của nhà hai bác.”

“Con hiểu rồi.” Huống Ứng Kiệt bảo đảm, anh và Quý Tiểu Ba ánh mắt giao nhau, hai người hiểu ý cười.

Ba Quý mẹ Quý cũng cười.

Trong phòng khách mọi người đều trở thành người một nhà, tuy đoạn tình cảm này đối với hai người yêu nhau có trắc trở, sau khi phá bỏ cục diện bế tắc, rốt cuộc có kết cục làm mọi người vừa lòng.

24. Chương 24: Chương Cuối

“Bảo bối, anh may xong lễ phục cho em rồi, tổng cộng ba bộ, tính thời gian anh thắng.” Huống Ứng Kiệt tự tay thiết kế và may trọn vẹn lễ phục kết hôn cho cô gái bảo bối của mình, sắp xếp toàn bộ vào trong hộp, đóng gói lại, đồng thời gọi điện thoại nói với cô một tiếng.

“Em cũng làm xong vậy, một bộ âu phục chính thức, một bộ áo đuôi tôm, một bộ âu phục thoải mái, cũng không thua anh đó!” Quý Tiểu Ba đang ủi thẳng âu phục.

Hai người dành thời gian gần một tháng, ở Công ty thiết kế sư lễ phục chia ra làm việc trong hai phòng riêng lẻ vì đối phương may trang phục kết hôn, tranh tài người nào làm xong trước, hơn nữa không thể xem trước thành phẩm đối phương làm được, muốn để đến ngày kết hôn mới giao cho đối phương làm lễ vật, muốn đối phương vui mừng khó quên.

Quý Tiểu Ba sử dụng máy may, Huống Ứng Kiệt giúp cô mang đến từ căn phòng dưới tầng hầm ở nhà cũ, mặc dù phủ đầy bụi trong ba năm, nhưng sử dụng vẫn còn thuận tay.

“Nếu là hòa nhau, vậy thì có thể lên đường thuận lợi.”

“Dạ.”

Bọn họ dự định bay đến nước Pháp, tại mặt biển xanh thăm cử hành hôn lễ trên du thuyền, người tham dự lễ chỉ giới hạn bạn tốt thân thiết.

Cha mẹ của Huống Ứng Kiệt nhận được tin anh kết hôn, lại được biết cô dâu là tiểu thư xinh đẹp, đáng yêu của công ty du thuyền, hai người rất vui vẻ, sớm thuê một người phiên dịch đi theo, trực tiếp từ Đại Lục lên đường đến nước Pháp, ở tại biệt thự ven biển của con trai, phụ trách chuẩn bị hôn lễ.

“Ứng ~ có thể cho người ta liếc mắt ngắm một lần xem hình dáng lễ phục như thế nào không?” Quý Tiểu Ba dụi dụi mắt ông xã tương lai cho cô xem trước một chút.

“Không được, xem trước sẽ không có ngạc nhiên đáng nói.” Huống Ứng Kiệt muốn cô tuân thủ lời hứa.

“Ừm..... Được rồi!” Cô đành phải nhẫn nại vài ngày nữa, dù sao rất nhanh có thể mặc lễ phục kết hôn do đích thân anh vì cô may đo, cô cần gì nóng lòng như vậy.

Ngày kết hôn ——

Trên mặt biển xanh thăm, một chiếc du thuyền sang trọng “Tín hiệu Tình yêu” chậm rãi lướt đi, đây là quà tặng kết hôn mà ba Quý hào phóng dành cho con gái yêu cùng con rể.

Bên ngoài du thuyền, dàn nhạc diễn tấu những ca khúc du dương, cha mẹ hai bên gặp nhau vui vẻ, bạn bè thân hữu hào hứng nói chuyện phiếm ăn món điểm tâm ngọt, Mục Sư người Pháp cũng bị lây không khí náo nhiệt, cùng người phiên dịch hai người thảo luận cẩn thận chi tiết cô dâu chú rể tiến vào sân khấu.

Bên trong du thuyền, trong phòng ngủ rộng rãi, Quý Tiểu Ba vui mừng mở ba hộp lớn Huống Ứng Kiệt đưa cô, trong đó có đầm cưới công chúa bằng lụa Chiffon (*) màu hồng phấn, một hộp là trang phục dạ hội thấp ngực màu trắng bạc, kiểu dáng hiện đại vô cùng, một hộp còn lại là lễ phục khảm đầy trân châu cùng mảnh xà cừ phát sáng đầy màu sắc, lụa trắng choàng đầu viền ren tơ đất tiền, khảm lên trân châu xinh đẹp..... Cô cảm giác bộ lễ phục này, hình như đã từng gặp qua ở nơi nào rồi?

(*) Chiffon: loại vải có độ mỏng (hơi trong suốt) và sáng (hơi bóng), có độ rủ vừa phải.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, không phải là..... Cô từng cùng Đại Ứng hoàn thành một lễ phục cho búp bê Cầu Cầu, chẳng qua lần này bộ lễ phục này chỉ thay đổi thành dài hơn, càng lãng mạn động lòng người.

Cô hình như từng nói qua cô cũng muốn mặc lễ phục giống như vậy, vậy mà anh nhớ rõ, không quên.....

Cô cảm động tâm ý của anh, vui mừng không nói thành lời, lấy lễ phục ra, hai người bạn tốt của Đại Ứng - Thư Thái Đề cùng Bao Đường Tâm Hân giúp đỡ nhiệt tình, thay bộ lễ phục này.

“Thật xinh đẹp, đây thật là bộ váy cưới tràn đầy tình yêu.” Bao Đường Tâm Hân khen thưởng không dứt.

“Bộ váy cưới này rất hợp với cô nha!” Thư Thái Đề cũng lên tiếng khen ngợi.

“Cám ơn hai cô tới giúp tôi, các cô thật tốt.” Quý Tiểu Ba cám ơn hai vị chị em này, chính mình cũng thật thích thành phẩm của Đại Ưng.

Buổi lễ kết hôn bắt đầu, cô đi ra bên ngoài du thuyền, tay choàng cánh tay của ba Quý, đi từng bước một hướng đến vị Mục Sư đang trước mặt Huống Ưng Kiệt.

Anh mặc bộ lễ phục màu trắng dành cho đại lễ mà cô tỉ mỉ cắt may, tư thế oai hùng lạ thường.

Cô cho rằng mình sẽ không khóc, nhưng lúc ba thận trọng đặt tay cô vào tay Huống Ưng Kiệt, vào khoảnh khắc tay của cô rời khỏi lòng bàn tay ấm áp của ba, nước mắt cô bỗng dưng tuôn rơi.

Cùng thời điểm này, cô cũng nghe được âm thanh sù sùi yếu ớt, vừa nhắc mắt thấy mắt ba so với cô còn hồng hơn, lại hướng nhìn Huống Ưng Kiệt, ánh mắt của anh cũng ẩm ướt, ba không nỡ bỏ cô, cô có thể hiểu được, nhưng cô không hiểu tại sao ông xã mình rơi nước mắt theo?

“Ha ha..... Ánh mắt của mọi người đều đổ mồ hôi.” Cô trêu chọc họ, ba người đều nở nụ cười.

Ba chính thức giao cô cho Huống Ưng Kiệt, lui sang một bên dự lễ.

Mục Sư làm chứng hạnh phúc, đọc lời nguyện thề, hai người đồng ý lời thề, chính thức trở thành vợ chồng, bà con bạn bè vỗ tay nhiệt liệt, tiệc khiêu vũ kết hôn lập tức tiến hành ngay tại boong thuyền, từng đôi tình nhân ôm nhau, nhảy múa theo điệu nhạc.

Huống Ưng Kiệt cũng thâm tình ôm lấy Quý Tiểu Ba trong tiếng nhạc lan tràn khắp nơi.

“Ưng, mới vừa rồi tại sao trong mắt anh có nước mắt? Có phải hay không..... Có chút hối hận đi theo em vào phần mộ tình yêu này?” Quý Tiểu Ba hai tay vòng quanh cổ anh, nháy mắt hỏi anh.

“Phi phi, chớ nói nhảm, là khởi điểm hạnh phúc.” Anh khôi hài摸摸 môi cô, sửa lại lời nói của cô.

“Đây không phải đáp án.” Cô cười tươi, buộc anh nói.

“Anh là bởi vì.....” Huống Ưng Kiệt muốn nói lại thôi.

“Bởi vì sao?” Hai tay cô nhẹ nhàng trượt xuống cổ anh, mơn trớn vạt áo trước ngực anh, lượn quanh trên eo anh.

“Ồ!” Trong nháy mắt thân thể anh như có dòng điện chạy qua, tràn đầy cảm giác khẩn trương, cô gái bảo bối của anh lúc này lại dùng phương thức dụ dỗ dần ép anh, anh thật đúng là không thể không trêu chọc cô.

“Nhìn thấy em mặc bộ váy cưới này, khiến anh nhớ đến đêm trước khi chia tay.” Giọng nói anh rất thấp rất thấp.

“Đêm hôm đó để cho anh khổ sở.” Cô vỗ về lưng anh, an ủi anh.

Anh lắc đầu. “Khổ sở là chuyện sau khi trời sáng.”

“Đêm hôm đó rốt cuộc làm sao vậy?”

“Để cho anh thường xuyên..... Âm thầm..... Trở về chỗ.” Anh nói ra bí mật chưa từng thổ lộ.

Tay nhỏ bé của cô trở về cổ của anh, kéo đầu anh xuống, nhẹ nhàng nói với anh: “Về sau không cần trở về chỗ đó! Chúng ta có thể ngày ngày ngọt ngào..... Yêu cùng một chỗ.”

“Em nói, mỗi ngày nha!” Anh cười, đè ép đôi môi nóng bỏng, hôn cô chậm chậm.

“Ừm!” Cô hôn anh, cho anh một cam kết bảo đảm khiến anh hài lòng.

Anh nóng bỏng hôn cô, cô nhu tình đáp lại.

Hai người ở trong lòng ngâm cho phép, muốn cùng nhau dạo chơi trong biển tình yêu đời này kiếp này.

Cho đến vĩnh viễn..... Vĩnh viễn.....

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rat-la-yeu-em>